

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEIGH MICHAELS

ASK
YU VASI

Mindesa Molines

"LEIGH MICHAELS'IN CANLI VE ATEŞLİ
KARAKTERLERİ EVRENSEL BİR ÇEKİCİLİĞE SAHİP."

RT Book Reviews

Kurallar bozulmak içindir...

Yakışıklı ve çapkın bir adam olan Hawthorne Kontu, şehir evinin arka bahçesinin hemen karşısındaki küçük ve şirin evi satın aldığı anda, oraya yerleştirdiği güzel kadının ağına düşeceğini asla tahmin etmez...

Tekrar...

Leydi Keighley kontla evlendikten sonra, bu şirin evi boş bırakmanın yazık olacağını düşünür ve böylece evi çocukluk arkadaşı Felicity Mercer'a teklif eder. Mercer da çok geçmeden kontun yakışıklı kuzeniyle tanışır.

Ve tekrar...

En sonunda eve, anlaşmalı bir evlilikten kaçan Georgiana Baxter taşınır ve bir gün gece geç saatlerde arka bahçede dolaşırken kontun arkadaşı Binbaşı Julian Hampton'la karşılaşır. Yakışıklı asker, ona istediği dersleri vermek konusunda son derece hevesli davranır.

"Aşk yuvası"nın etrafı türlü türlü dedikodular, skandallar ve yakıcı spekülasyonlarla çevrilidir, ancak kapalı kapıların ardında tutku fırtınaları kopar.

düzenlemesi tg. @kaktusun tarafından yapılmıştır.

İNDİRİMLİ KİTAP

7,795

0024343
ALC

0024343

facebook.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: [venisayfa](#)

Bir

KONT BİR EV SATIN ALIYOR

Hawthorne Kontu dalgın bir şekilde vekilharcının başının üzerinden ileriye baktı. Kütüphanenin uzak köşesinde bir çift uzun pencere görkemli bir sonbahar gününe açılmıştı ve kont bir av köpeğinin uzaklardan gelen havlamasını duyabiliyordu. Bir silah ve köpek olarak park boyunca ve sonra da Surrey'deki mülkünün koruluğunda uzun bir gezintiye çıkmak için mükemmel bir gündü. Ama bütün bunların yerine o burada, masasında oturmuş, Perkins'in saatlerdir İngiltere'nin uzak köşelerinden birinde bir kanala yatırım yapmanın faydalarını tekdüze bir sesle anlatmasını dinliyordu.

Ama şimdi Thorne dikkatini gerçekten de kütüphaneye geri çevirdiğinde, Perkins'i kanalla ilgili söylediklerini bitirmiş ve Londra'da bir ev almanın faydalarından bahsediyorken buldu.

"Perkins," dedi Thorne nazikçe. "Benim Londra'da zaten bir evim var. Büyük bir ev, Portman Meydanı'nın tam sağında. Bunu gözden kaçırmış olamazsın."

"Hayır lordum."

“Herhalde şu anda sahip olduğum evi satıp başka bir ev almamı önermiyorsun?”

“Hayır lordum.”

“Herhalde Londra’da daha fazla mekâna ihtiyaç duyduğumu da söylemiyorsun?”

“Hayır lordum.” Her tekrarında Perkins’in sesi daha da cansızlaşıyordu.

“Öyleyse başka bir ev daha alıp kiraya vermemi mi öneriyorsun?”

“Tam olarak öyle sayılmaz lordum.”

“Ama eğer içinde yaşamayacaksam veya kiraya veremeyceksem, ne yapayım başka bir evi...” Thorne duraksadı. “Perkins, bu ev tam olarak nerede?”

“Yukarı Seymour Sokağı 5 Numara’da lordum. Hani...”

“Neresi olduğunu biliyorum. Portman Meydanı’nın tam köşesinde.”

“Numara 5’in bahçesi sizinkinin tam bitişiğinde lordum. Büyük bir ev değil, yalnızca altı yatak odası, dört misafir odası ve birkaç hizmetkâr odası var. Ama yeri ve konumu çok nezih. Aynı sıradaki diğer evlerin aksine, Numara 5’in hem önde, hem arkada hem de yanlarda pencereleri var, çünkü tam Berkeley Ahırları’nın yanına inşa edilmiş.”

“Tüm gün atların gelip gittiği bir ahırın yanına,” diye belirtti Thorne. “Her kiracı bundan hoşlanmaz.”

“O atların çoğu size ait olduğu için lordum,” diye karşılık verdi Perkins, “bunun sizi rahatsız edeceğini pek düşünmedim. Ahırların yanındaki konumu, ayrıca pencerelerinin sayısı ve dolayısıyla yüksek pencere vergisi, evin başka bir yerde olsa görebileceğinden daha az talep görmesine sebep oluyor. Bu yüzden de fiyatı makul bir seviyede. Ayrıca eğer lordum kimselere görünmeden girip çıkmak

isterse, bunu sağlamak için çok elverişli bir konumda bulunuyor.”

Thorne sandalyesinde arkasına yaslanıp işaretparmağıyla çenesine hafifçe vurdu. “Böyle söyleyince kendimi casus gibi hissettim Perkins,” dedi soğuk bir edayla. “Herhalde tehlikeli bir casusluk ağının parçası olduğuma dair hezeyanlara kapılmamışsındır.”

Perkins öksürdü. “Elbette *hayır*, lordum.”

Perkins’in ses tonu, gereksiz derecede alaycı çıkmıştı. Sonuçta Thorne’un casus olmak için gereken yeteneklere sahip olmadığı söylenemezdi. Bu kabiliyetlerini o tarz bir durumda kullanması hiç gerekmemişti yalnızca.

“Sadece demek istedim ki lordum,” diyerek devam etti Perkins, “siz Londra sosyetesinde ilgi çeken bir insansınız, bu yüzden de... yaptıklarınız... dikkat çekiyor ve sıklıkla da sohbet konusu yapıyor.”

“Yaptıklarım mı? Perkins, seni yaşlı kurt. İlişkilerimi gizli tutayım diye bana yardım etmek için gönüllü mü oluyorsun yani şimdi? Seni bu kadar iyi tanımıyor olsam, şu anda yüzünün kızardığını düşünürdüm.”

Perkins ayaklarını salladı ve bakışlarını aşağı, haliya çevirdi.

Thorne yanılmamıştı, Perkins gerçekten de kızarıyordu. Thorne daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Bu fikri düşünmeye koyuldu. Portman Meydanı’nın tam köşesinden bir ev almak gerçekten yararlı olabilirdi. Eğer metreslerini kendi bahçesinden yalnızca birkaç adım uzakta bir yere yerleştirirse, birçok sıkıntıdan kurtulabilirdi. Mektupları iletilirken ve gelecek cevabı beklerken saatlerce meraktan kıvranmazdı... Tek bir buluşma için Londra’nın bir ucundan öbür ucuna gitmesi gerekmezdi... Yeni, güvenli ve تنها buluşma yerleri bulmak için sıkıntı çekmezdi... Beğendiği bir leydinin yatak odasını bulmak

için yazlık bir köşkün koridorlarında dolaşıp durmasına gerek kalmazdı... Soğuk bir günde atlarını ve seyislerini çapkınlık yapacağı evin kapısında bekletmezdi...

“Pekâlâ,” diyerek ayağa kalktı. “Evi satın al. Sezon için şehre indiğimde orayı gözden geçiririm.”

“Emredersiniz lordum. Satın alma işlemlerini hemen başlatacağım.

“Senin kararlarına yüzde yüz güveniyorum Perkins.” Thorne vekilharcının omzunu sıvazladı ve Perkins’e kanal hakkındaki şairane konuşmasına bir kez daha başlama fırsatı vermeden silah odasına kaçtı.

Elbette bu planın da bir kusuru var, diye düşündü Thorne çimenlikte yürümeye başlarken; omzunda bir av tüfeği asılıydı ve en sevdiği tazısı ayaklarının dibinde neşyle dolanıyordu. Metreslerinden biri onun kendi evinin tam köşesine bir kez gerçekten yerleşti mi, kadından sıkıldığında onu oradan çıkartması biraz karmaşık olabilirdi. Ama bu sorunla ortaya çıktığı zaman ilgilenirdi.

Daha doğrusu ben değil de, diye düşündü uçarı bir neşyle, *Perkins* ilgilenir.

İki

VAHŞİ LEYDİM

Hawthorne Kontu, Leydi Stone'un Londra'daki evinin holünde duraksadı ve uşaklardan biri geçip gidene kadar, uzun zaman önce ölmüş Stone ailesi büyüklerinden birinin kahverenginin çamursu bir tonunda resmedilmiş portresiyle ilgileniyormuş gibi yaptı. Uşak holün uzak ucundaki balo salonunun kapılarını açtığı anda, vals müziğinin sesi koridoru doldurdu.

Thorne, kapı kapanana ve sesler fısıltıya dönüşene kadar biraz daha bekledi. Sonra evin arka tarafında bulunan bir bekleme odasından, Leydi Stone'un davetlerinde hiçbir zaman kullanılmayan ufak bir oturma odasına geçti.

En azından, Lucinda'nın davetlerinin *planlanmış* kısımlarında hiç kullanılmıyor, diye düşündü. Bu sırada Charlotte öne doğru hamle yapıp ona sarıldı. "Çok geç kaldın Thorne," diye sızlandı genç kadın. "Beni unuttuğunu sandım."

Charlotte Barnsley'i unutmak mı, diye düşündü Thorne. Pek mümkün değil, özellikle de Charlotte şişkin göğüslerini göğsüne sımsıkı bastırırken... O kadar ki, Thorne kravatındaki elmas iğneyle genç kadını yaralamış bile ola-

bilirdi. Sonra Charlotte daha da yakınlaştı, bacağıını onun bacaklarının arasına sıkıştırıp dudaklarını öpmek için başını aşağı çekti. Ağzı sıcak, ıslak ve arzuluydu, parmakları Thorne'un saçlarında, ceketinin omuzlarında ve sırt kısmında dolaşıyordu.

Thorne, kızın ellerini yakalayıp üzerinden çekti; kendi gücüne ve birdenbire böyle bir tiksinti duymasına kendi bile irkilmişti. Hem nasıl bir çapkınlıktı bu? Kollarında yalnızca istekli değil, hevesli bir kadın varken onu ne durduruyordu böyle? Belki de Charlotte'un aceleci tavrından kaynaklanmıştı yalnızca. İçerideki balo salonunda, insanlar hâlâ çemberler çizerek dans ediyorlardı ve akşam yemeğine daha bir saat vardı. Charlotte neden acele ediyordu böyle?

"Thorne," diyerek sızlanıp kıpırdandı genç kadın ona yaslanarak.

Lucinda Stone'un oturma odasını, leydinin tasarlamadığı bir şekilde kullanmak Thorne'un ilk kez yaptığı bir şey değildi, gerçi bunu daha önce Charlotte'la hiç yapmamıştı, çünkü onun tipi değildi. Bir zampara bile, diye düşündü, biraz seçici olmalıdır. Üstelik Thorne genellikle av olmaktan ziyade avcı olmayı tercih ediyordu. Belli ki Charlotte bunu fark etmemiş veya görmezden gelmeyi seçmişti. Ona azıcık daha yaklaşabilmek için eteğini bile yukarı çekmişti.

Neden Charlotte'la burada buluşmayı kabul etmişti ki? Sırf can sıkıntısından mı? Genç kadının haftalardır onun peşinde olmasından ve onu çıldırtana kadar da devam etmeye niyetli gözükmemesinden mi? Yoksa Thorne son zamanlarda ilgisini çeken başka kimse olmadığından mı şimdi bu kadını kabul etmişti?

Acaba Charlotte, onun için uzun süreli bir uğraş olmaya uygun olmadığını sezdiği için mi böyle acele ediyordu?

Thorne ona boşa kürek çektiğini söylemek için nefes aldığı anda, Charlotte birdenbire dilini onun dudaklarının arasına soktu.

Thorne gözünün ucuyla bekleme odasının kapısını görebiliyordu. İçeri girer girmez Charlotte üstüne atladığından, kapıyı sıkı sıkı kapatmaya fırsatı olmamıştı. Hafifçe aralık kalan kapının ötesinde ufak bir hareketlilik görür gibi oldu.

Kendini koruma içgüdüleriyle, saldırmaya hazır bir kobra gibi gerildi. Kapının arkasında içeri dalıp onları utandırmaya hazırlanan biri mi vardı yoksa?

Gerçi kolay kolay utanacak bir adam değildi... Çapkın bir erkek, eğer başkalarının kendisi hakkında ne düşündüğüne önem veriyorsa pek de çapkın sayılmazdı. Ki *camia* da bunu gayet iyi biliyordu, zira hiçbir sosyete kızı veya entrikacı anne, kötü şöhretli Lord Hawthorne'u evliliğe ikna etme teşebbüsünde bulunmamıştı. Hem de şeyden beri... eee... evet, doğru hatırlıyorsa aylar geçmişti.

Charlotte'un dişleri alt dudağını sertçe ısırırken masumiyetten oldukça uzaktı.

Genç kadının da basılmaktan pek utanacağını düşünmüyordu Thorne, özellikle de nasıl vahşice öpüştüğü göz önünde bulundurulursa. Tabii kapının dışındaki karaltı kocası çıkarsa işler değişirdi. Ama yaşlı Lord Barnsley'in karısını bulmak için bir balonun ortasında Leydi Stone'un Grosvenor Meydanı'ndaki malikânesini didik didik araması olasılık dışıydı. Ama oyun odasına gitmek isterken yanlış bir yerden dönüp de kendisini orada bulmuş olabilirdi ve eğer gerçekten öyle olmuşsa, ortaya çıkacak sonuç yine bir keşmekeş olurdu.

Charlotte'un elleri, Thorne'un pantolonunun bağlarına kaydı. Bunun üzerine Thorne genç kadının parmaklarını yakalayıp itti.

Bir ihtimal daha vardı. Charlotte'un onu karşılarken bu kadar coşkulu olmasının sebebi, dışarıda birinin olduğunu bilmesi miydi yoksa? Çünkü bu buluşmayı o planlamıştı ve şimdi de işleri aceleye mi getiriyordu acaba? Gerçi neden böyle yapmak isteyeceğine dair Thorne'un hiçbir fikri yoktu...

Bilinçli bir karar veremeden kendisini Charlotte'tan bir metre uzakta buldu. Genç kadın şaşkınlıkla ona bakıyordu, gözleri kocamandı ve dengesini zar zor sağlıyordu. "Sorun ne Thorne?" diye sızlandı. "Beni artık istemiyor musun?"

Tamam tamam, diye düşünerek hakkını teslim etti kızın Thorne. Belki de Charlotte bekleme odasından kimin gözetlediğini bilmiyordu. Ama yine de, genç kadına karşı duyduğu azıcık ilgi de çoktan uçup gitmişti.

"Burası uygun bir yer değil," dedi. "Leydi Stone arkadaşlarımdan biri."

"İşte bu yüzden mükemmel ya," diye şikâyet etti genç kadın. Her iki göğsünü de elleriyle kavrayıp ona doğru sallamaya başladı. "Küçük kızlarım yapayalnızlar Thorne. Koca oğlun gelip onlarla oynamak istemez mi?"

Charlotte'un sevgililerini ayartması için öğrenmesi gereken çok şey vardı ve bu budalaca yorumuyla tek bir şeyi kesinleştirmişti: Bu yolları Thorne'dan öğrenemeyecekti. "Şimdi olmaz." Thorne, gölgelerle kaplı bekleme odasından bir hareket daha yakaladı. Bu da durumun kesinlikle kendi hayal gücünden kaynaklanmadığını gösteriyordu.

"Yarın öyleyse? Barnsley kulübe gidecek. Ama yakın zamanda olması gerek Thorne, zira bir ev partisi için Winchester'lara gidiyorum. Gerçi rica edersem Arabella'nın seni de davet edeceğinden eminim."

"Çoktan davet etti zaten," dedi Thorne dalgın dalgın.

Charlotte'un yüzü aydınlandı. "Öyleyse koca bir haftamız olacak! Bahçesinde harika bir çardağı var. Çok kuytu

bir yer... Ah Thorne, seni yaramaz çocuk, bunu çoktan ayarlayıp bana oyun oynuyordun demek!”

“Şimdi git.” Genç kadına gerçeği söylemeyi, yani Arabella Winchester’ın ev partisine gitmektense şişe geçirilip kızartılmayı tercih edeceğini söylemeyi düşündü, ama bu onu daha da hararetlendirmeye yarardı yalnızca. Charlotte’a sonradan bir not veya mektup yazacaktı.

“Bir öpücük daha?” diye dudak büktü genç kadın, sonra da onu okşamak istermişçesine elini uzattı.

Thorne, Charlotte’u yanına yaklaştırmadı. “Beklemek, eğlencenin yarısıdır.” Genç kadından öteye bakıyor, kendi dediklerini bile zar zor duyuyordu. Şu kadın *hiç* hareket etmeyecek miydi?

Nihayet etti, ama bekleme odasına doğru. “Oraya olmaz,” dedi Thorne aceleyle ve onu diğer çıkışa yöneltmek için ellerini Charlotte’un omuzlarına koydu.

Genç kadın omuz silkip göğüslerini onun eline değdirmeyi başardı.

Thorne, Charlotte’un gene coşmasına fırsat vermeden ellerini çekti. “Müzik odasından geçip salona dön. Arkandan gelmeden önce burada birkaç dakika bekleyeceğim.”

Bekleme odasında hiçbir hareket yoktu şimdi. Ama belki de o gezinen karaltı her kimse sabit durup bekliyor, ses çıkarmayı göze almaktansa Thorne’un Charlotte’un kullandığı diğer kapıdan çıkmasını umuyordu.

“Böylece birisi ikimizden birini görse bile, beraber olduğumuzu anlamaz, değil mi? Çok akıllısın,” diyerek aptal aptal sırttı Charlotte. “Ben asla bunu düşünmezdim.”

Bu tarz şeylerde çok tecrübesiz olduğun için mi? Pek öyle gözüküyor. Açıkça görülüyordu ki, Thorne’un ne düşünmesini isterse istesin, bu Charlotte’un ilk kaçamağı değildi.

Ayrıca Thorne’u böyle tedbirli olmaya iten akıllılık da

değildi. Tecrübeydi. Eğer zekâsını kullanıp gözlerini dört açmazsa, bir erkeğin Londra sosyetesinde uzun süre bekâr kalması mümkün değildi. Şimdi şu kadın bir gitse, kapının ardında ne olduğuna bakabilirdi...

Charlotte ona şehvetle el salladı. “Bekliyor olacağım,” diye fısıldadı.

Genç kadın gözden kaybolur kaybolmaz, Thorne rahat bir nefes aldı ve kaliteli, tüylü halıyı iki uzun adımda geçerek bekleme odasına yöneldi. Sağduyu, gözetleyen kişinin şimdiye çoktan gitmiş olacağını söylüyordu. İster şoka uğramış, ister gördüklerinden hoşlanmış olsun kadının –Thorne kendilerini izleyen bir kadın olduğundan emindi, çünkü gözüne çarpan titrek şey açık renkliydi ve zemine yakındı, tıpkı bir eteğin ucu gibi– görülecek bir şey kalmadığını fark ettiği anda kaçmış olmalıydı. Ama Thorne otuz yaşına kadar bekâr kalmayı ihmalkâr davranarak başarmamıştı, bu yüzden kapıyı sonuna kadar açtı.

Bekleme odasının ortasında, yalnızca sönmekte olan şöminenin aydınlattığı, ayakta duran beyaz elbiseli bir kadın vardı. Yüzü loş ışığın altında, siyah saçlarının çevrelediği beyaz, yuvarlak bir şekilden ibaret görünüyordu.

İlayır, bir kadın değildi. Bir kızdı, çünkü elbisesi Londra *camiası*nın en genç üyelerinin sosyeteye ilk kez tanıtılırken giydikleri balo elbiselerine benziyordu. Parlak kurdeleler ve dantellerle süslü beyaz bir elbise.

Kız herhangi bir itirazda bulunmadı, kaçmaya da kalkışmadı. Hareket bile etmedi. Ama neden? Ortadan kaybolmak için pek çok fırsatı olmuştu. Eğer balo salonundan buraya yanlışlıkla geldiyse neden beklemişti ki, hele ki Thorne’un Charlotte’u göndermeye çalışmasını kesinkes duymuşken? Erkeklerle kadınların karanlık köşelerde neler yaptığıyla ilgili merakını mı doyurmaya çalışıyordu?

“Gösteriden hoşlandınız mı?” diye sordu Thorne alaycı bir tavırla.

Kız öne doğru bir adım attı. “Siz Hawthorne’sunuz. Sesi boğuk ve kısık çıkmıştı, sanki bir süredir sesini hiç kullanmamış gibi. “Henüz tanıştırılmadık.”

“Tanıştırılacağı da pek benzemiyoruz,” diye karşılık verdi Thorne.

Kız duymuşa benzemiyordu. “Sizi arıyordum. Çünkü...” Kız duraksadı ve sonra da duygusuz bir sesle devam etti: “Çünkü beni lekelemenizi istiyorum.”

Çok da şık bir yaklaşım olmadı, diye kendi kendine kızdı Anne. *Beni lekelemenizi istiyorum* –herhalde bundan daha iyisini söyleyebilirdi. Yine de, Hawthorne Kontu’nun kendisine az önce limon yalamış gibi bakmasını gerektirecek bir neden yoktu. Adamı aşağılamamıştı; Thorne adını zamparaya kendi çıkarmıştı ve Anne Keighley’in yapabileceği veya söyleyebileceği herhangi bir şey bunu iyi veya kötü yönde zerre kadar değiştiremezdi.

Adam hâlâ ona bakıyordu. Sanki bir ürünü inceliyor gibiydi. Pek çok kusur bulmuş olmalı, diye düşündü Anne. Gururunun incinmesine daha fazla tahammül edemeyerek atıldı: “Panzehire bu kadar çok mu benziyorum lordum?”

Adamın bakışları yavaşça üzerinde dolaştı, kaşlarından biri küçümseyici bir tavırla çatılmıştı. “Diliniz balıkçı zıpkını gibi.”

Harika, dedi Anne kendi kendine. *Neden tüm kötü yönlerini daha ilk andan sergilemeyesin ki?* Omuzlarını biraz dikleştirdi. “Affedersiniz lordum. Öyle dememem gerekirdi. Sivri dillilik daima en büyük kusurum olmuştur.”

“Evet, bahse girerim anneniz sizi bu konuda da azarlamıştır.”

“Bu konuda *da* derken neyi kastediyorsunuz?”

“Eğer centilmenlerden sizi lekelemelerini istemeyi alışkanlık haline getirdiyseniz, sivri dilliliğinizle beraber bu davranışınız hakkında da söyleyecek birkaç şeyi olsa gerek.”

“Ah, hayır, öyle bir alışkanlığım yok. Yani lekelenmeyi istemekten bahsediyorum.”

“Öyledir umarım. Peki neden bu... şeref ben nail oldum?”

Anne omuz silkti. “Sizden daha iyisi mi olur? Londra’daki en meşhur zampara sizsiniz.”

“Bu iltifatınız beni mahcup etti.” Thorne koridora doğru ilerledi ve dışarı baktı, sonra tekrar oturma odasını kontrol etti. “Şahidiniz gecikmişe benziyor,” dedi.

“Şahit mi?”

“Evet. Anneniz, ablanız, refakatçiniz. Bizi mahrem bir vaziyette kim yakalayıp, sonra dehşet içinde çılgık atarak sosyetenin tüm ağır toplarını başımıza toplayıp beni sizinle evlenmeye zorlayacaksa o. Hoş bir numara olduğunu kabul ediyorum, sonuç itibariyle işe yaramayacak olsa da.”

Adamın bu katıksız kendini beğenmişliği, her ne kadar Anne’i azıcık bile şaşırtmadıysa da, dişlerinin gıcırdamaktan ağrmasına engel olmamıştı. Gerçekten de karşı konulamaz birisi olduğunu mu düşünüüyordu Thorne? Eğer konta bu kadar ihtiyacı olmasa dosdoğru balo salonuna döner ve seçimini diğer Londra zamparaları arasından yapardı.

Bir daha düşününce, belki de tam olarak bunu yapması gerektiğine karar verdi. “Numara falan yok,” dedi omzunun üzerinden. “Affınızı rica ederim lordum. Bu şöhretinizin altında hâlâ gizlenmiş bir centilmen olabileceğini düşünme hatasında bulundum. Yanılmışım.”

Adam çok çabuk hareket ederek onunla kapının arasına girdi. Anne birden nefessiz kalmıştı, annesinin daima başı-

nı derde sokacağını söylediği sivri dilliliğine lanetler okuyordu. Bir asilzadeye centilmen olmadığını söylemek... Erkekler bu tarz hakaretler yüzünden düelloya tutuşuyordu. Kim bilir kont karanlık bir odada yalnız bulunan savunmasız bir kadına ne yapardı?

“Eğer centilmenlik tanımınız sizi lekelemeyi kabul etmemi de içeriyorsa, merakımı cezpt ettiğinizi kabul etmek zorundayım.” Elini Anne’in omzuna koydu ve tekrar yüz yüze gelmek için onu kendine doğru çevirdi. “Durun da size daha iyi bakayım.” Anne’i yüzüne ışık vuracak şekilde ateşe yaklaştırdı.

Anne itiraz etmedi. Nefesi kesilmişti sanki. Adam çok iriydi. Anne’in yanında dev gibi kalıyordu. Ayrıca yanağını okşayan sıcak nefesine de brendi kokusu sinmişti. Anne gözlerini ileriye dikti, kokuyu almamaya çalışıyordu. Ama bakışları adamın yüzüne geri kaydı.

Kontun bunun yarısı kadar bile yakışıklı olmasını beklemiyordu. Çekici olabileceğini tahmin etmişti –eğer olmasa bir adam nasıl zampara olabilirdi ki?– ama kadınları çeken şeyin görünüşünden ziyade sert erkeksi tavrında gizli olacağını düşünmüştü.

Koyu kahverengi saçları modaya uygun bir şekilde kısaydı ve gözlerinin rengi şömine ışığında pek anlaşılmıyordu. Koyu renkliydiler, ancak bu kadarını çıkarabiliyordu. Her ne kadar keten kumaştan yapılmış gece mavisini bir ceket giymiş olsa ve kravatında dikkat çekici bir kravat iğnesi olsa da, züppe olamayacak kadar atletik bir yapısı olduğunu düşündü Anne. Adamın etrafındaki güçlü auranın inkâr edilecek yanı yoktu. Anne’in onun ellerinden kurtulması, duvardan şömineyi sökmesi kadar imkânsızdı. Ama kont herhangi bir zorlamada bulunmuyordu; onu ışığa yaklaşsın diye teşvik ettiğinde, Anne kendisini işbirliği yapmak ister bir ruh halinde buluvermişti.

“Tanrım, tam bir afetsin sen!” dedi kont.

“Genelde idare eder buluyorlar, ilk bakışta değil elbette.”

“Eh, şimdi bütün bu çabanızı boşa çıkartırsam yazık olur.”

“Çabam mı?” Anne dosdoğru adama baktı.

“Refakatçinizi ekip balo salonunu fark edilmeden terk etmek için epey uğraşmış olmalısınız. Böyle bir gayretin ödüksüz bırakılmaması gerekir.” Yavaşça, ona sarılıp kendisine doğru çekti.

Anne başını kaldırıp adamın gözlerine baktı: o çok koyu, çok iri... çok yakın görünen gözlerine. Kontun dudakları hafifçe yanağını okşadı, sonra da kararlı bir şekilde dudaklarının üstüne yerleşti.

Anne vücudundaki tüm kasların tek tek gerildiğini hissetti.

Adam bunu fark etmişe benzemiyordu. Ama zaten hissedemez ki, diye düşündü Anne. Zira erkekler bu tür şeyleri fark etmezlerdi.

Kont başını hafifçe yukarı kaldırdı. “Bundan daha iyisini yapabilirsin. Eğer gerçekten lekelenmeyi istiyorsan tatlım, biraz işbirliği yapman gerekiyor.”

Anne tüm cesaretini topladı ve dudaklarını gevşetmeye yoğunlaştı.

Kont da onu tekrar öpmeye başladı; tadına varıyor, okşuyor, baştan çıkarıyordu. “Bu daha iyi oldu,” diye fısıldadı ve Anne ancak o zaman, dudaklarının aralandığını fark etti. Adamın dili nazikçe istilaya başladı; nabzına korkutucu şeyler yapıyordu ve dizlerine... nasıl oluyordu da bir öpücük dizlerinin bağının çözülmesine neden oluyordu?

Kont onu kenara çekti, omzuna hafifçe dokundu ve dedi ki: “Lekelendin işte. Ama bunu kime söylediğine

dikkat et, çünkü tanıdıklarının çoğu buna inanmayacaktır. Şimdi baloya geri dön ve böyle ufak, aptal bir kız olmayı bırak.”

Ve Anne –sesine kavuşmak şöyle dursun– daha ayağını yere vurmaya bile fırsat bulamadan, kont çekip gitti.

Thorne akşam yemeğinin servis edildiği yemek salonunda bir brendi içmek için durakladı. Sosyeteye yeni tanıtılmış kızları karanlık odalarda öperek ne halt ediyordu böyle? Arkaya bir yerlere gizlenmiş bir *refakatçi* olmadığı için gerçekten çok şanslıydı.

Ama belki de tehlikeden tam olarak kurtulmuş sayılmazdı. Eğer şu kız konuşurken öpüşürkenki kadar ağzı sıkı değilse, sabahleyin kapısında nikâh ilanı bekleyen bir baba bulabilirdi. Aklını nasıl böyle kaybedebilmişti ki?

Hem bu kız neyin peşindeydi böyle? *Beni lekelemenizi istiyorum*. Oynadığı oyunun neye mal olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu, bu yeterince açıktı.

Thorne düşüncelerine öyle dalmıştı ki, Lord Hastings kendisine seslendiğinde korkuyla havaya sıçradı. Hatırladığı kadarıyla Hastings’in kızları vardı. Acaba o kız da onlardan biri miydi?... Ama Hastings yalnızca o sabah Tattersall’s’da gördüğü bir at hakkında konuşmak istiyordu.

Thorne balo salonuna geri dönene kadar iki brendi daha içmişti ve kendisini dünyaya döndürmeyi başarmıştı. Ama şu anda balo salonunun köşesine gizlenip bir sütuna yaslanmış, gözleriyle kızı arıyordu.

Yalnızca ondan olabildiğince uzak durmak için, diyerek kendi kendini rahatlatı.

Bu sırada Leydi Stone yanına sokuldu. “Partimden zevk

alıyor musun Thorne?” Bundan kırk yıl önce ilk kez sosyeteye takdim edildiğindeki kadar keskin duran boncuk gözlerini, şimdi Thorne’u sütuna mıhlamak için kullanıyordu adeta.

“Bugün çok yakışıklı görünüyorsun. Sizin gibi genç züppelere bu *a la Brutus* bukleleri çok uygun kaçıyor. Aca-ba aynanın başından yeni mi ayrıldınız, yoksa müzik odasında gizlenmişken bir kız saçlarınızın arasından parmaklarını mı geçirmiş, insan bilemiyor doğrusu.”

Thorne gözünü kalabalıktan ayırdı. “İladi ama Lucinda. Sırf azıcık çapkın diye bir adamın adı çıktıysa, hemen yaramazlık yaptığı sonucuna varılmamalı.” Eğer kadına, *Hem müzik odasında da olmadı*, dese tepkisi ne olurdu acaba?

Leydi Stone alaycı bir tavırla güldü. “Azıcık çapkın mı? Sen mi? Thorne, sen beşiğinden tırmanıp çıktığından beri çapkının tekisin. O zamandan beri zampara olmak için gereken tüm yollardan geçtin, artık hovardalık yolunda ilerliyorsun.” Kadın balo salonuna bakıp uysalca ekledi: “Adı Anne Keighley.”

Kime baktığını Lucinda nasıl bilebilmişti böyle?

Thorne’un bakışları dans pistine yöneldi; siyah saçlı genç kız, *camianın* en rezil servet avcılarından biriyle dans ediyordu. Refakatçisi hangi cehennemdeydi böyle, Freddy Lassiter’in onun yakınına gelmesine ne demeye izin veriyordu?

Tabii... şimdi kızı daha yakından gördüğü için, Anne Keighley pek de sosyeteye yeni takdim edilmiş bir genç kıza benzemiyordu. İlk kez sosyeteye karışan bir kızdan çok daha büyük bir zarafetle hareket ediyor, çok fazla gülümsüyor ve flört ederken de –Freddy Lassiter’la flört ettiğine dair Thorne’un zihninde hiçbir şüphe yoktu– çok rahat davranıyordu.

Bekleme odasının loş karanlığında genç kız elbisesi gibi

görünen kıyafeti bile burada hiç öyle durmuyordu; beyaz rengi uygun kaçacağı için değil de, siyah saçları ve canlı ten rengiyle çok çarpıcı olduğu için seçmiş olmalıydı. Vücudu –ince ve ufak tefek olmasına rağmen– kesinlikle bir genç kızdan ziyade kadını andırıyordu. Üstelik gözlerinde de bir şey vardı...

Evet, kesinlikle Sezon'un genç tazelerinden yaşça daha büyüktü.

Sonradan, kızın ismi zihninde bir kıvılcım çaktı. "Anne Keighley," dedi. "Leydi Keighley'den mi bahsediyorsun?"

"Demek kim olduğunu biliyorsun."

"Birkaç yıl önce sosyeteye takdim edilmişti. Babası onu yaşlı Keighley'le evlendirmiş, sonra da kimse onunla ilgili bir şey duymamıştı, ta ki kocası iki yıl önce ölene kadar."

Leydi Stone başıyla onayladı. "Şimdi de nihayet yas elbiselerinden kurtulup başka bir deneme için aramıza döndü." Kadının bakışları Thorne'un üstünden kayıp dans edenlere döndü. "En azından insanlar böyle söylüyor."

Beni lekelemenizi istiyorum, demişti esmer güzellik. Bu Thorne'a evlilik niyeti taşıyan bir dulun söyleyeceği bir söz gibi gelmemişti pek. Tabii eğer çok karmaşık bir oyun oynamıyorsa.

"Kaç yaşında?"

Leydi Stone omuz silkti. "Yirmi üç olsa gerek."

"O kadar göstermiyordu. Bunu yüksek sesle söylediğini fark ettiğinde artık çok geçti."

"Ben de tüm kadınların senin gibi bir zampara için karanlık bir odada aynı görüldüğünü düşünüyordum Thorne!"

Thorne ağzından bu bilgiyi kaçırdığı için gevşek ağzına lanet etti. Elbette ki Lucinda Stone böyle bir şeyi kaçırmazdı. Anne'in balo salonuna dönüşünü bile fark etmiş olabilirdi.

Gülmesine devam eden Leydi Stone, misafirleriyle ilgilenmek için yanından ayrıldı.

Thorne sütuna yaslandı ve Anne Keighley'in Freddy Lassiter'in kollarında hızla yanından geçerken kendisine parlak bir gülümsemeyle baktığını fark etmiyormuş gibi yaptı.

Anne, kuyumcu kalfasının kendisine koyu kadife bir örtüde uzattığı gümüş bebek çingiraklarından birini aldı ve hafifçe salladığında hoş bir müzik sesi yayıldı. Tam onu bırakıp bir diğerini almıştı ki yanında bekleyen tezgâhtar yerlere kadar öyle bir eğildi ki neredeyse iki büküm oldu. Belli ki, diye düşündü, benden yani alelade Anne Keighley'den çok daha önemli bir müşteri içeri girmiş olmalı.

Omzunun üstünden kimin geldiğine bakarken, Lord Hawthorne gelip yanında durdu. "Vâris için alışveriş mi yapıyorsunuz?" diye sordu. "Ama yanılıyor olmalıyım, Lord Keighley arkasından vâris bırakmamıştı sanıyorum."

Anne ona en mağrur bakışını attı. "Korkarım ki daha tanıştırılmadık bayım."

Kont gülümsedi, dişleri parıldıyordu. "Hatırlamıyor musunuz? Geçen gece Leydi Barnsley tarafından tanıştırılmıştık, Leydi Keighley."

Ah, gerçekten de pratik zekâlı bir adamdı. *Başka ne bekliyordun ki?* "Acınacak bir hafızam var bayım."

"Bunun kişisel bir şey olmamasından memnun oldum." Thorne onun az önce denediği çingırağı aldı –adamin büyük ve kuvvetli elinde oyuncak çok bayağı ve kırıl-gan görünüyordu– ve sertçe salladı. Çıkan ses şiddetli ve ahenksizdi.

Anne kulaklarını kapatmak istedi. “Bunu istemiyorum,” dedi kuyumcu kalfasına. “Arkadaşımın oğlu için diğerini alacağım. Sonra siz de Lord Hawthorne’la ilgilenebilirsiniz.”

“Benim acelem yok,” dedi Hawthorne kaygısızca. “Sabah için hiçbir planım bulunmuyor. Öldürecek bir ejderha, lekeleyecek bir genç kız yok.”

“Ama genç kızları lekelemek zaten sizin kitabınızda hiç bulunmamıştır,” dedi Anne hafifçe. “O alan sizin için çok riskli. Sizin tarzınız daha çok evli kadınlar.”

Adam gediğine konulan bu taşı hafifçe eğilerek kabulendi. “Balo ertesinde sabah gezinmek için çok erken kalkmışsınız.”

“Genelde erken kalkarım. Bu arada belki Leydi Barnsley’in dün gece beni eve bırakma teklifinde bulunduğunu öğrenmek sizi eğlendirebilir. Yengem hastalanıp ağabeyim balo bitmeden onu eve götürmek zorunda kalmışken, Leydi Barnsley’in itibarımla bu kadar ilgilenmesi ne kadar nazik bir hareket.”

“Sizi ağabeyinizin evine bırakması onun için bir sorun teşkil etmezdi ki, zira Braxton, Leydi Stone’un bir adım ötesinde yaşıyor.”

Demek Thorne onun nerede yaşadığını da biliyordu. Lord Hawthorne dersine çok iyi çalışmıştı belli ki.

Kont kuyumcu kalfasına döndü. “Bugün canım yakutlara bakmak istiyor.”

Anne kendine engel olamayarak araya girdi: “Ah, olmaz ki. Bu şey için... kızıl saçlı bir hanım için tamamen yanlış bir renk olur.” *Charlotte Barnsley gibi havuç kafalı bir kevaçe için*, demek istemişti aslında.

“Tüm hayatım boyunca yalnızca *bir* kadın tanıdım zaten çünkü,” diye mırıldandı adam. “Dükkânın hemen dışında bekleyen sizin nedimeniz mi?”

“Benim değil aslında. Yengemin. Neden? Neler olup bittiğini görmek için boynunu mu uzatıyor?”

Kont kapıya doğru döndü ve tembelce elini salladı.

Bir dakika sonra Maria   ikte belirdi. “Beni mi çağırdınız leydim?”

Hawthorne kıza bir gine uzattı. “Leydi Keighley istiyor ki...” Duraksadı ve Anne’e bakarak kaşını kaldırdı.

Anne sessiz kalması gerektiğini biliyordu. Ama bunun yerine, “Karşıdaki dükkândan kenarları dantelli bir mendil istiyorum,” dedi.

“Bir düzine,” diyerek onu d zelitti kont. “Ayrıca her birinin farklı modellerde olmasını istiyor. Uygun bir şeyler bulmak için tüm Bond Caddesi’ni dolaşman gerekse bile öyle yap. Sonra da buraya geri d n.” Nedime yanlarından ayrıldığında kont alçak sesle konuştu: “Beni hayal kırıklığına uğrattınız. Mendilden daha zor bulunacak bir şey aklınıza gelmedi mi?”

“Pratik zek  konusunda da acınası durumdayım,” dedi Anne. “Yeni bir mendil işime yarar, hatta bir d zinesini bile kullanabilirim aslında. Benimkilerin çoğunun kenarları hâlâ siyah.

“ yle mi?  z rlerimi ve kaybınız için başsağlığı dileklerimi kabul edin lütfen. Eğer uygun ve kabul edilebilir iseler.”

Anne adama bir bakış fırlattı. *Ba sağlığı dileklerinin uygun ve kabul edilebilir olmasıyla ne demek istemişti acaba?* Derken bakışlarını kaçırdı. “Teşekkür ederim bayım.”

“Keighley sizden epey yaşıydı. Kont kalfanın kendisine sunduğu yakut gerdanlığa doğru bakıp ba ını salladı. “Hiç istediğim gibi değil. Özel stoklarınıza bakmayı tercih ederim, patronunuzun arka odada tuttuklarına. Seçim yaparken bana  şlik etmek ister misiniz Leydi Keighley?” Dükkânın arka tarafındaki yarı yarıya gizlenmiş kapıya zarafetle elini uzattı.

Sesi pürüzsüzdü, önerdiği şeyin uygunsuz hatta skandal yaratacak türden olduğunu ima eden en ufak bir tınısı bile yoktu...

Ah, aptal olma Anne Keighley. Seni bir kuyumcunun arka odasında lekelemesi ihtimali çok düşük. Ona geçen gece mükemmel bir fırsat sundun ve o biraz olsun ilgilenmedi, öyleyse neden şimdi...

Kesinlikle. Neden kont fikrini değiştirmiş olsundu ki? Bu sabah farklı olan şey neydi?

Geçen gece kont onun kendisini evlenmek için tuzağa düşürmeye çalıştığını düşünmüştü. Ama bu sabah belli ki artık bu konuda endişelenmiyordu.

Anne'in kalp atışları biraz hızlandı. "Nedimemi gönderdiğiniz ve ben de onu beklemek zorunda olduğum için," dedi ağırbaşlılıkla, "başka bir hanımcendinin hediyesinden memnun olabilmesi için elimden gelen her şeyi yapabilirim." Gümüş çingırağı el çantasına atarak ayağa kalktı. Kanının boynunda attığını hissedebiliyordu. "Fatırayı Grosvenor Meydanı'na, Lord Braxton'ın adına yollayın," dedi kuyumcu kalfasına.

Kalfa eğildi ve onları arkadaki hususi odaya götürdü. Oda ancak iki arkalı sandalyeyle üstünde tek bir süs eşyası –kanatlarının ucu minik lâl ve topaz taşlarıyla süslü zarif, emayeden bir kelebek– bulunan ufak, kadife kaplı bir masaya yetecek kadar genişti. Hawthorne, Anne'e sandalyelerden birine kadar eşlik etti ve sonra ikincisine kendisi oturdu.

"Bence bir açıklama yapmanızın zamanı geldi," dedi sakince.

"Ama kuyumcu..."

çağrılana kadar gelmeyecek. Dün gece sizi lekelememi istediğinizi söylediniz. Bununla tam olarak neyi kastediyordunuz Leydi Keighley?"

Bu tam da istediğin şey, dedi Anne kendi kendine. “Bence ne istediğim gayet açık.”

“Sonuç açık olabilir, ama sebep değil.”

Anne dudağını ısırды ama konuşmadı.

“Pekâlâ,” dedi kont. “Ne bildiğimi veya neyden şüphelendiğimi size söyleyeceğim, siz de hata yaptığınızda beni düzeltereksiniz. Çok genç yaşta ve tam olarak sizin tercihiniz denemeyecek bir şekilde kendinizden çok yaşlı biriyle evlendiniz.”

Tam olarak sizin tercihiniz denemeyecek bir şekilde... durum bu şekilde de özetlenebilirdi tabii. Ama geçmişe takılıp kalmanın bir faydası yoktu, bu yüzden Anne başıyla onayladı.

“Öldüğünde sizi çok zengin bir kadın olarak bıraktı, ama çocuğunuz yoktu. Şimdi siz de yapılabilecek mantıklı şeylerden birini yaptınız, Londra’ya ve sosyeteye döndünüz, böylece kendinize –çok daha geniş bir servet ve genç kızken sahip olduğunuzdan çok daha büyük bir özgürlük– ikinci bir koca seçebileceksiniz.”

“Hayır!”

Kontun yüz ifadesi hâlâ duygusuzdu. “Bu durumda, Lord Keighley’in münzevi bir adam olmasının yanı sıra, sizin erkeklere karşı tiksinti duymanıza yol açtığı sonucuna da varıyorum.”

Anne dudaklarını ıslattı. “En azından kocalara karşı.”

“Dediğiniz gayet iyi anlaşıldı. Ama buna rağmen hafifmeşrep bir kadın değilsiniz.”

“Elbette ki değilim. Eğer olsaydım lekelenmeye ihtiyacım olmazdı.”

“İşte ben de tam bu noktada ipin ucunu kaçırıyorum,” dedi kont dalgın dalgın.

Sessizlik uzadı. Maria her an gelebilirdi. Neden mendilden daha zor bir şey istemedim ki sanki?

“Kocam yalnızca münzevi değil cimriydi de,” dedi Anne. “Kendimi dış dokunur bir servete sahip buldum.”

“Yürek paralayıcı bir durum gerçekten de.” Hawthorne’un sesinde belli belirsiz bir ironi vardı.

“Evet,” diye parladı Anne, “bir kadın için öyle. Param yalnızca evlenene kadar kontrol edebiliyorum, evlendikten sonra kocamın ellerine geçecek.”

“Kanun bu şekilde. Ama buna çözüm basit. Evleneceğiniz kişiyi dikkatli seçin.”

“Ve servetimi olduğu kadar beni de seveceğini mi umayım? Hayır, teşekkürler ben almayayım.”

“Bir aileniz olsun istemiyor musunuz? Paranızın çocuklarınıza kalmasında ısrar edebilirsiniz.”

Anne sesinin titremesini engellemeyi başardı ama bunun için bir hayli çaba harcaması gerekmişti. “Çocuk sahibi olmayı isteyip istememem başka bir konu. Her halükârda istemediğim tek şey, bir koca. Ama bu tercih korkarım ki tamamen bana bağlı değil.”

“Ağabeyiniz ısrar mı ediyor?”

“Evlenmek için beni zorlayacak güce sahip değil. Ama Braxton geleneksel kafaya sahip bir adam. Benim kendi evime çıkma fikrime kaşlarını çatıyor, ama beni sonsuza dek kendi çatısı altında da istemiyor.”

“Ah... Belki de sizin başka bir yerde olmanızı... Leydi Braxton istiyordur?”

Anne, Madeleine’in bunu kabul edeceğinden şüpheliydi. Ama yine de pekâlâ doğru olabilirdi, zira Madeleine istediği bir şeyi diliyle telaffuz bile etmeden elde edebilen kadınlardandı. “Leydi Braxton ve ben birkaç haftalık bir ziyaret için gayet iyi anlaşıyoruz. Ama korkarım ki aynı evde geçirilecek aylar veya yıllar, ikimiz için de büyük rahatsızlığa sebep olacaktır.”

“İki leydiyi de rahat ettirecek bir ev gerçekten de nadir bulunur.”

Anne kontun bunu nasıl bilebileceğini merak etmeden edemedi. “Londra’ya döneli daha bir hafta oldu ve ağabeyim şimdiden üç farklı erkeğe benimle flört etmeleri için izin verdi bile.”

“Ve onun bu onayı sizin koca aradığınıza dair inancı güçlendiriyor,” diyerek tespiti belirtti Thorne. “Ama ben de sizin onları cesaretlendirmek için hiçbir şey yapmadığınızı inanmakta güçlük yaşıyorum. Geçen gece Freddy Lassiter’la flört ediyordunuz ki buna da adamı kendinizden uzaklaştırmaya çalışmak denemez.”

“Flört falan etmiyordum... *dans* ediyordum. Vals teklini geri çevirmek için bir yol bulamadım. Bana bu sabah evime geleceğini söyledi, bu yüzden ağabeyimin ona da destek olduğu sonucuna varabilirim. Bu da talipleri dörde çıkartıyor.”

“Bu da insanı Braxton’ın muhakemesi konusunda kuşkuya düşürüyor, özellikle de eğer muhterem Freddy’nin iyi bir eş olduğunu düşünüyorsa. Zira adam tam bir servet avcısıdır... gerçi siz de az önce büyük bir servete sahip olduğunuzu söylemiştiniz.”

“Bence ağabeyim söz konusu centilmenlerin genç ve hayat dolu olmasına daha çok ağırlık veriyor,” dedi Anne düşünceli düşünceli.

“Keighley kesinlikle öyle değildi, evet. Bu sabah Freddy’nin evlilik teklifini dinlemektense sıvışmayı tercih ettiniz sanırım?”

“Onun bana geleceğini duymamış gibi davrandım,” diye itiraf etti Anne. “Ama yine de Freddy Lassiter içlerinden en kötüsü değil.”

“Konudan sapıyoruz Leydi Keighley.”

“Evlenmek istemiyorum, ama ağabeyim gerçekten ciddi olduğuma inanmayı reddediyor. O, erkeklere benim kendilerinden hoşlanacağıma dair cesaret verdiği sürece,

tekrar evlenmek gibi bir niyetim olmadığını *camia*ya açıkça göstermekten başka bir seçeneğim yok.”

“Kendinize bir sevgili edinmenin bunu sağlayacağını mı düşünüyorsunuz?”

“En azından kendimi bir evliliğe mahkûm etmeyeceğimi açıkça ortaya koyar.”

“Ah,” dedi kont. “İşte şimdi meselenin özüne geldik.”

“Düşündüm ki, bu gibi pek çok komploya maruz kalan siz bunu anlayabilirsiniz,” dedi Anne keder dolu sayılabilecek bir sesle. “Bir erkekle şüphe uyandırıcı vaziyetlerde yalnız kalabileceğim pek çok farklı durumdan ucu ucuna kurtulabildim.”

Thorne ihtimalleri parmaklarıyla saydı. “Kapalı bir araba. Boş bir balkonun en loş köşesi. Hususi bir oda. Güneş battıktan sonra dışarıda kalmak...”

“Eğer ilgili her bir centilmen basıldığımız takdirde itibarımı neye mal olursa olsun korumak için her şeyi yapacağına dair beni çeşitli şekillerde temin etmeye çalışmasaydı,” dedi Anne soğuk bir edayla, “bu olaylardan hiçbirini beni özellikle rahatsız etmezdi ”

“Yani itibarınızı korumak için sizinle evleneceklerini söylüyorlardı, öyle mi?”

“Özellikle de evlilikten bahsettiklerini söylemek zorundayım –ben bahsi geçen centilmenle evlenmek için hiçbir istek duymuyor olsam bile.”

“Ama yine de benimle yalnız kaldınız,” diye belirtti kont.

“Sizin benimle evlenmek için hiçbir arzunuz yok. Kâhı bir anlaşmaya ilgi duymuyorsunuz ve servetimi sizin servetinize eklememe de ihtiyacınız yok.”

“Gayet tabii.”

“Sonuç olarak, sosyeteye utanç yüzünden asla evlen-

meyeceğimi bir kez belli edersem, istediğim gibi yaşamakta serbest kalırım.”

“Yani sevgililer edinerek.” Kontun ses tonu duygularını açık etmiyordu.

“Eğer istersem.” O basit ifade yüzünden kendini neden savunmaya girişmişti bilmiyordu Anne.

“Kısa süreli birliktelikler, tamamen fiziksel zevk için –ve tabii insanların sizin lekelenmiş olduğunuzu unutmalarını için.”

Olayı bu kadar da hesapçı resmetmesine gerek yok, diye düşündü Anne. “Belki buna arkadaşlık da eklenebilir. Eğlence. Muhabbet.”

“Evliliğinizde eksik olan tüm şeyler yani?” diye sordu kont kurnazca.

“Evliliğimi tartışmamayı tercih ederim.” Anne derin bir nefes aldı. “Ama bir centilmenin metresleri gibi... arkadaş... larım da kuralları anlamak zorundalar.”

“Açık açık konuşmaya başlasanız iyi olacak,” diyerek tavsiyede bulundu kont. “İsteğinizi belli etmek için kaç âşığa ihtiyacınız olur sizce?”

“Eğer siz ilki olursanız,” dedi Anne serinkanlılıkla, “çok fazla gerekmez.”

Kont ona bakarken kaşını kaldırdı. “Umuyorum bu âşıkları aynı anda edinme niyetinde değilsinizdir?”

Anne bu imanın karşısında kızardığını hissetti. Adamın karşı saldırıya geçmesinde hayret edilecek bir şey yoktu; kendisi demin kontun kötü şöhretine taş atmıştı, kendi adının onunkisiyle bu şekilde ilişkilendirilmesinin pek çok Londralının nazarında gözden düşmesine yeteceğini açıkça ima etmişti.

“Bunu sordum çünkü anlayacağınız gibi bir çapkın olarak kendime sevgili seçerken belli standartlarım var,” diye devam etti kont pürüzsüz bir sesle.

Anne'in nefesi buz kesti. Kont şaka yapıyor olmalıydı! “Ben... *Standartlar mı?* Geçen gece o odada Charlotte Barnsley'le baş başa kaldığınız halde bana *standartlardan* bahsetmeye *cüret* edebiliyorsunuz demek?”

“Gerçekten de balıkçı zıpkını gibi bir diliniz var,” diyen kont ayağa kalktı. “Ata binmeyi biliyorsunuzdur herhalde.”

Anne şaşırmıştı. Bunun konuyla ne ilgisi olabilirdi? “Elbette biliyorum.”

“Islington yolu üzerinde Kızıl Ejderha adında bir yolcu hanı var. Sizinle yarın sabah orada buluşacağım. Hancıdan size Bay Wilde'ın özel odasını göstermesini isteyin.”

Anne yalnızca adama bakmakla yetindi. “Bay Wilde mı?”*

“Saat sekiz diyelim mi? Eğer yanılmıyorsam bana sabahları erken kalktığınızı söylemişsiniz,” dedi Hawthorne tatlılıkla. “Nedimeniz ortadan kaybolduğunuzu anlamadan dükkâna geri dönseniz iyi olacak.”

“Neden ki? Eğer sizinle burada yakalanırsam...”

Kont gülümsedi. “Bu bir hengameye neden olur, doğru. Ama yanlış bir kaniya kapılmayın Leydi Keighley. Eğer planınızı uygulamaya koymak istiyorsanız, yalnızca işe yarar bir süs eşyası olmaya niyetim yok. Gerçekten de sizin âşığınız olacağım. Geçen gece çok haklıydınız, ben bir centilmen *değilim*.” Eğilerek selam verdi. “Yarına dek hoşça kalın.”

Benim tabakamdaki erkeklerin, kadınların ne yapaca-

* “Wilde” kelimesi, İngilizce konuşulan ülkelerde soyadı olarak kullanılmakla beraber, “wild” şeklinde yazılan ve “vahşi” manasına gelen kelimeyle eşseslidir, yani her iki kelime de aynı şekilde okunur. Yazar burada bir sözcük oyunu yapmış -ç.n.

ğına ilişkin bahse tutuşmamaları iyi bir şey, diye düşündü Thorne ertesi sabah saat sekizden epey önce atını Kızıl Ejderha'nın önünde seyislerden birine teslim ederken. Eğer Leydi Keighley'in sözünü tutup bugünkü buluşmalarına gelip gelmeyeceğine ilişkin bir bahse girmesi istenseydi, parasını hangi cevaba koyması gerektiğini kestiremeyebilirdi.

Çok kararlı bir kızdı şu Leydi Keighley, bu yeterince açıktı. Her ne kadar kendisini leydilere yakışır bir mırıltıyla konuşmaya zorlasa da, sivri dili genellikle bu kibar tavrına baskın çıkıyordu. Bir an tamamen toplumsal bir nezakete bürünüp âşık kelimesini bile diline almaya çekiniyor, bir an sonraysa Thorne'un olası kadın zevki hakkındaki sinirlenip alevlenebiliyordu.

İki türlü de olabilir, diye düşündü Thorne kiraladığı özel salona yerleşirken. Ama eğer bu bahiste hayatı söz konusu olsaydı, kızın gözünün yemeyip onu ortada bırakmasına parasını koyardı.

Ki bu çok büyük bir kayıp olurdu, çünkü Leydi Keighley epey zamandır sahip olduğu en dikkat çekici metreslerden biri olmaya adaydı. Onun bu zarif hanımefendi ve balıkçı karısı gibi tavırlarının bileşimi ilgisini çekiyordu. Daha da tuhafı, birden fazla âşık edineceğini sükunetle söyleyen haliyle, kız kurusu bir mürebbiye gibi öpüşen hali arasındaki tezattı.

Belki de öpüşmesi bakireninki gibiydi.

İşte bu bir erkeğin kalbini titretecek türden bir düşünceydi. Ama herhalde öyle bir şey söz konusu olamazdı... Zira Leydi Keighley uzun yıllar boyunca evli kalmıştı. Gerçi pekâlâ *mümkün* olabilirdi de. Sonuçta Lord Keighley çok yaşlı bir adamdı ve geriye vâris bırakmamıştı.

Thorne bunlar hakkında düşünürken bir kupa birayı yudumlamaya başladı ve bunu tam olarak öğrenip öğre-

nemeyeceğini merak etti. Şüpheye düşmüştü çünkü saat sekizi epey geçiyordu ve genç kadın ortalarda görünmüyordu.

Tam o sırada kapı açıldı ve hancı içeriye bir hanımı buyur etti. Leydi Keighley önü boydan boya büyük altın sarısı düğmelerle süslü koyu yeşil bir binici elbisesi giymişti ve şık şapkasına yüzünün yarısını kapatan bir tül takılıydı.

Thorne rahat bir nefes aldı. Yalnızca genç kadın sözünü tuttuğu için değil, aynı zamanda bugün öğretmen gibi değil de kadın gibi giyindiği için. Eğer gene firfırlı ve beyaz bir şey giyseydi...

Ne gibi? diyerek kendi kendine kızdı Thorne. *Ona atla gelmesini sen söyledin. Leydiler ata binerken dantelli beyaz muslin giymezler.*

“Geç kaldınız,” dedi.

Keighley’in çenesi meydan okurcasına kalktı. “Yol sorabilecek durumda değildim. Seyisime buralarda öylesine dolaştığım izlenimini vermeye çalışırken soramazdım.”

“Peki bizi uzun süre bekleyecek olan talihsiz seyisinize ne dediniz?”

“Atımın aksadığını düşündüğümü. O kısırağı dolaştırıp problemi bulmaya çalışırken ben de çay içip dinleneceğim.”

“Öyleyse çay sipariş edeyim.” Thorne hancıya başını eğdi ve adam eğilerek gitti. “Ayrıca sizi azarlamıyordum, sadece geç kaldığınızı belirtiyordum.”

Genç kadın duraksar gibi oldu, sonra da kendini ısıtmak için şömineye yürüdü. Bu sırada Thorne da kalçasının sallanmasını takdirle seyretti.

“Çaya gerek yok,” dedi genç kadın. “Ben aslında... bu işi çabucak bitirip gitmeyi tercih ederim.

“Bu kadar hevesli olduğunuz için gururum okşandı tatlım.”

Leydi Keighley belli ki sesindeki ironiyi duymuştu. “Eh, siz dediniz ki...”

“Sizin âşığınız olmaya niyetli olduğumu söylemiştim. Sizden tam bir işbirliği istediğimi de eklemem gerek sanırım. Öyle kaskatı sunulan bir fedakârlıkla pek ilgilenmiyorum.”

Genç kadın dudaklarını ısırırken pespembe kesildi.

Kapıdan gelen hafif bir tıkırtı sesi, hizmetçi kızın geldiğini haber verdi. Kız içeri bir demlik çay ve Thorne’un önceden sipariş ettiği nefis yiyeceklerle dolu bir tepsiyle girdi. Thorne hizmetçiye biraz para verdikten sonra kapı tekrar kapanana kadar bekledi. “Çilek?” diye sordu kibarca.

Genç kadın cevap vermedi.

“Eğer tereddüt ediyorsanız,” dedi Thorne, “size hiçbir kadına zorla sahip olmadığımı belirtmek isterim. Ayrıca gelecekte de alışkanlıklarımı değiştireceğimi pek sanmıyorum. Tek yapmanız gereken yürüyüp gitmek, seyisinizi çağirtın ve aklında evlilikten başka bir şey olmayan adamlarla dolu evinize dönün. Bir daha bu konudan asla bahsetmeyiz, hatta bir dahaki karşılaşmamızda tamamen iki yabancı gibi oluruz.”

Leydi Keighley bir anlığına kaskatı durdu, sonra da uzanıp şapkasını çıkardı. “Tereddüt falan etmiyorum.”

“Öyleyse buraya gelip bir çilek alın.” Genç kadın odayı boylu boyunca geçerek onun yanına geldi. Thorne meyveyi uzattı, çileği sapından tutmuştu, genç kadın almak için elini uzattığında başını salladı. “Ne yapmanızı istediğimi biliyorsunuz.”

Keighley’in gözleri açıldı ama herhangi bir itirazda bulunmadı. Ağzını itaatkâr bir biçimde açtı ve sulu, pembe meyveyi ısırıldı. Dudağındaki suyu emdiğinde, Thorne oda aniden ısınmış gibi hissetti.

“Gelip yanıma oturun,” dedi usulca. “Bir sonraki şeftali olsun diyorum, siz ne dersiniz? Bunu paylaşıyoruz.”

Genç kadın başını salladı. “Buraya meyve yemeye gelmedim.”

“Tensel hazları tecrübe etmek için geldiniz. Hepsini.” Elinin tersiyle genç kadının yanağını okşadı ve onun hafifçe titremesinden sevinç duydu. “En azından eldivenlerinizi çıkarırmayla düşünür müsünüz?”

Leydi Keighley dar eldivenlerini çıkartmaya uğraşırken, o da şeftaliyi soydu. Bunu yaparken az kalsın parmağını kesiyordu zira dikkatini yaptığı işe vermektense genç kadını izliyordu. Baloda beyaz, mücevhercede ceylan derisi bir eldiven giymişti. Thorne ilk defa onun ellerini görüyordu ve gördüğü şey onu hayal kırıklığına uğratmadı. Mükemmel biçimli tırnakları olan uzun, ince parmakları vardı. Eğer bu eller göründükleri gibi yumuşaksa...

“Eğer aç değilseniz beni doyurun,” diye öneride bulundu.

Genç kadın hafifçe iç çekti ama bir dilim şeftali alıp kararsızlıkla onun ağzına doğru uzattı. Thorne da genç kadının bileğini yakalayıp onu yönlendirdi, parmağına bulaşmış bir damla şeftali suyunu yalayıp dilini teninde gezdirdi. Genç kadının nefesi kesildi.

Thorne da bir dilim şeftali aldı ve Leydi Keighley’in alt dudağına değdirdi, sonra da dilimin diğer ucunu kendi dişlerinin arasına aldı. Şimdi aralarında yalnızca bir nefeslik mesafe vardı ve Thorne bir an daha beklemek istemediğinden bu arayı hemen kapattı, genç kadının dudaklarının kendininkilerin altında titrediğini hissedebiliyordu.

Bu defa Leydi Keighley ağzını hemen açtı. Çabuk öğrenen biri, diye düşündü Thorne. Hevesli bir talebe...

Genç kadının sırtını minderlere yaslayıp rahatlattı. Çiğnin ve şeftalinin tadını alabiliyordu, bu tatlar kendi ağ-

zına dayalı o yumuşak ağzın sıcaklığında yoğunlaşmıştı. Leydi Keighley onu tecrübesizce öpüyordu, beceriksizdi. Yine de Thorne büyük bir arzuya kapılmış, adeta sersemlemişti. Parmaklarıyla genç kadının boğazındaki altın renkli düğmeyi okşayıp açtı. Derken bir sonrakini... ta ki Keighley'in binici elbisesinin üst kısmı tamamen açılıp göğüsleri serbest kalana kadar.

Başını eğip yalamaya başladı ve bu sırada iç gömleğinin ince kumaşının ıslanarak pembe göğüs ucunun üstünde şeffaf hale gelmesini izledi. Emmeye devam ederken Leydi Keighley ona doğru tutkuyla eğilince, Thorne genç kadını halının üstüne atıp altına çekerek kendini onun derinliklerini gömmemek için tüm öz kontrolünü kullanmak zorunda kaldı.

Biraz geri çekildi. Genç kadının göğüslerini avuçlayıp bir yandan da onu öyle uzun ve yavaşça öpmeye başladı ki neredeyse nefes almayı bile unutacak gibi oldu. Sonra eteğinin kenarını buldu ve çoraplarının hemen üstündeki ipeksi tene dokunmak için elini içine soktu. Nefesi kesilen genç kadın titrerken, Thorne ağzını onun ağzına dayayarak sakinleştirdi. Dokunuşuna alışana kadar parmak uçlarını genç kadının çıplak bacaklarının üstünde tuttu. Alıştıktan sonra da kaldığı yerden devam etti, avucu merkezdeki nemli sıcaklığa dokunana ve nazik parmağı ipeksi kıvrımlarına sürtünene kadar onu bacaklarını açmaya teşvik etti.

Genç kadın sıçradı ve Thorne da parmak uçlarından birini içine sokmak için onun bu kendi hareketinden yararlandı. Leydi Keighley sıcak ve kaygandı, Thorne'unsa dili damağı kurumuştu. Derken genç kadın biraz sızlanıp karşı koyunca, Thorne'un aklı başına geldi. Bunu nasıl unutabilirdi? Bakire olsun ya da olmasın bu kız kesinlikle tecrübesizdi.

“Her şey yolunda,” dedi genç kadının dudaklarına doğ-

ru. “Seni incitmeyeceğim. Söz veriyorum.” *En azından bu defa incitmeyeceğim*, dedi kendi kendine kararlı bir şekilde. Eğer gerçekten de *bakireyse...* ama bu durumla sırası geldiği zaman ilgilenecekti.

Leydi Keighley uzun bir nefes alırken, Thorne genç kadının rahatlamak için kendini zorladığını hissetti. *Yakın bir zamanda bunu bana karşı koymadan vereceksin*, diye düşündü. Onu hafif hafif okşamaya başladı, nazıkçe ve sabırla.

Genç kadının nefesini tuttuğunu ve tüm kaslarının kasıldığını hissetti. Keighley doyumun eşiğindeydi. Bir an korkuyla ağzını açınca, Thorne bu sesi dudaklarıyla bastırdı ve parmağının hareketini artırarak genç kadını sınırın öteki tarafına itekledi.

Ve genç kadın eliyle omzunu sımsıkı kavradığı zaman, Thorne bir dahaki sefere ona tüm bu tepkileri kendisi içindeyken verdireceğine dair kendi kendine söz verdi. Bir dahaki sefere.

Ne kadar yakın, o kadar iyi.

Eğer vücudu gerçekten parçalara ayrılmış olsaydı, Anne kendisini daha fazla sarsılmış hissedemezdi. Kasları kısıyor, tüm vücudu şiddetli bir duygu selinin altında kıvranıyordu. Titremesi nihayet sona erdiğinde, adam hassas noktasını parmağıyla bir kez daha okşadı ve Anne derinliklerinde bir kez daha alevlendiğini hissederek sarsıldı. “Çok hassas,” diye fısıldayan Lord Hawthorne –her ne kadar gönülsüz de olsa– yavaşça elini çekti.

Bir sonraki adımın ne olacağı gayet açıktı. Kontun bu kadar sabırlı olmasına şükran duymalıydı Anne, zira kont işleri kolaylaştırmak için önce ona zevk vermeyi seçmişti. Anne dikkatini toplamak için kendisini zorladı. “Bundan

sonra isteyeceklerin...” diye başladı ama sesi düzgün çıkmıyordu.

“Kendimi içine gömdüğüm zaman yüzünde oluşacak ifadeyi görmek istiyorum, o tatlı hevesi hissetmek istiyorum,” dedi adam.

Tatlı heves mi? Bu söz biraz fazla umut vaat edici duruyordu. Ama erkeklerin öyle bir düşünce tarzları vardı ki, canları ne istiyorsa bunu kadınların yalnız görev olarak değil, zevk olarak da kabullenmelerini istiyorlardı. Anne kollarını kendi omuzlarına dolayarak kendini kucakladı. Hawthorne her an eteğini daha çok kaldırabilir, bacaklarını ayırıp vücudunu işgal edebilirdi...

“Tam olarak bunu istiyorum,” diye mırıldandı kont. “Ve tam olarak buna sahip olacağım. Ama bugün değil.”

Anne adama bakakaldı, kendini sersemlemiş hissediyordu. Kont demin gerçekten de bunu demiş olabilir miydi...

“Gördüğünüz gibi rahatına düşkün bir insanım. Mesela en azından bir yatak ve kilitli bir kapı olmalı.”

Kapı kilitli bile değil miydi? Bunu nasıl düşünememişti Anne? Dehşetle düşmüştü. Demek isteyen birisi az önce kolayca içeri girebilirdi...

Ama sen tam da bunu istiyorsun Anne Keighley, diye kendi kendine hatırlatmada bulundu Anne. Hawthorne’un kollarında mahrem bir odada basılmak, tam da aşk yaparken görülmek... daha gece çökmeden bunun haberi tüm Londra’yı sarmış, amacı da gerçekleşmiş olurdu.

Ama bu daha olmamıştı ve bu yüzden işleri bitmemişti. Hawthorne tatmin olana kadar da olmayacak gibiydi ve kont neye sahip olmak istediğini açıkça söylemişti.

“Üstelik beklemenin istiridyeden daha güçlü bir afrodisyak etkisi vardır,” diye devam etti kont. “Seyisiniz ve atınız şimdiye dek dinlenmiş olsa gerek. İkinci randevumuzla ilgili haber göndereceğim. Bu arada...”

Öpücüğü uzun ve yavaştı, tıpkı tüm vücudunu kaplayıp hareket etme yeteneğini ondan çalan bir uyuşturucu gibiydi. Kontun elleri üstünde dolaşıyor, sanki Anne'in üstündeki kalın yünden binici elbisesi değil de incecik bir tülmüş gibi tenini okşuyordu. "Hissettiğin her duyu zerreciği sana sanki ben seni okşuyormuşum gibi hissettirecek," diye mırıldandı, "Bir dahaki görüşmemize dek."

Hiç şüphe yok ki, dedi Thorne kendi kendine, ben aptalın tekiyim.

Hemen bir üst katta yer alan bir han dolusu boş yatak odası, kollarında ufacık bir sözüyle onu buyur edecek bir kadın ve ona sahip olmak için sancıyıp çılgılık atan vücuduna rağmen... genç kadını evine yollamıştı.

Ama uzun süreliğine değil. Ona yalnızca sahip olmakla kalmayacak, ki bu çok yakında gerçekleşecekti, onu bir-iki gün bekleterek bu birlikteliği daha da tatlı hale getirecekti. Neden Kızıl Ejderha'nın en iyi yatak odasında bir sabahçık dönüp durmaya razı gelsindi ki? Eğer elini iyi oynarsa, Leydi Keighley yakında onun olacaktı, hem de canı ne kadar isterse.

Genç kadının birden fazla âşık edinme planı da buraya kadardı. Thorne onu o kadar meşgul tutacaktı ki, kadının onun yerine başkasını aramaya vakti olmayacaktı ve öyle tatmin olacaktı ki böyle bir şeyi bir daha düşünmeyecekti bile.

Bu yüzden seyis şüphelenmeye başlamadan ve ağabeyi bu kadar uzun süre nerede at bindiğini sorma sebebine sahip olmadan önce onu evine göndermişti. Artık bir sonraki randevularını planlamaya başlamıştı.

“Kısarak artık iyi leydim,” dedi seyis. “Sorunun ne olduğunu anlayamadım, siz aksamaya başladığınızı düşündüğünüzü söylemişsiniz.”

“İşi sağlama almak daima iyidir.” Anne dizginleri aldı. “Bu benim en sevdiğim kısrağım, yaralansa yazık olurdu.” İşaretiyle birlikte seyis onu eyerinin üzerine bindirdi. Anne eteğini düzeltirken seyis de kendi atına bindi. “Daha fazla dolaşamayacağız korkarım ki, doğrudan eve dönmemiz lazım.”

Seyis ona aklını kaçırdığından kuşku duyuyormuş gibi baktı. Belki de kaçırmışımıdır, diye düşündü Anne. Bu kadar uzağa gelip de sözde çay içmek için bir saat oyalandıktan sonra, ki çayın tadına bile bakmamıştı, geri dönmek için acele etmesi pek mantıklı değildi.

Hissettiğin her duyu zerreciği sana sanki ben seni okşuyormuşum gibi hissettirecek, demişti Hawthorne. Haklıydı da. Yüzünü yalayan meltem, hatta Londra’ya doğru yol alırken yanağını okşayan ince tül bile Anne’in içinde duygu dalgaları oluşturunuyordu.

Ağabeyinin şhirdeki evinin önünde attan indi ve ahırlara götürsün diye atını seyise teslim etti. Kapıyı kâhya açtı, onu içeri buyur ederken hafifçe eğilerek selam verdi. “Leydi Braxton sizi soruyordu,” dedi mağrur bir sesle.

“Teşekkürler Digby. Kendisi şu anda nerede?”

Anne, yengesinin oturma odasından gelen sesini duydu. “Anne? Sen mi geldin? Buraya gel lütfen.”

Anne suratını ekşitti ama yine de kapıya doğru gitti. Madeleine sırtını yüksek arkalı bir sandalyeye vermiş oturuyordu, koyu sarı bir sabahlığın içinde oldukça alımlı görünüyordu. Bu görüntü Anne’e şeftalileri hatırlattı.

“Kusura bakma Maddy. Çok yaklaşmasam iyi olur, üze-

rimine at kokusu sinmiş olmalı.” Ve büyük ihtimalle başka şeyler de, diye düşündü. Şeftali ve çilek... ve Lord Hawthorne ile şehvet...

“Acele edip üstünü değiştirmen lazım. Sabah misafirlerimiz her an gelebilir.”

Freddy ve ağabeyinin cesaret verdiği diğer adamlar şüphesiz. “Elimden geldiği kadar hızlı hazırlanırım.” Anne merdivenlerden yukarı koştu.

O gün evden çıkmadan önce banyo hazırlamalarını emretmişti ve küvet şu anda odasında hazır duruyordu. İçeri girdiğinde, üst kat hizmetçisi içi sıcak suyla dolu son pirinç kovayı da küvetin içine boşaltıyordu. “Geç kaldığım için üzgünüm Polly. Suyu böyle tam olması gerektiği gibi ayarlamayı nasıl başardın?”

“Uşaklardan biri köşeden geldiğinizi gördü leydim ve haber vermek için buraya çıktı,” dedi Polly.

Bu da aklından çıkarmamam gereken başka bir tehlike, diye düşündü Anne: dışarıda olup biten her şeyi gören uşaklar... Gerçekten de gizli kapaklı bir iş çevirmek çok karmaşıktı.

Polly onu temkinle izliyordu. “Sanıyorum ki benimle konuşmaması gerekirdi leydim. Eğer Bay Digby öğrenirse...”

“Digby’ye söyleyecek değilim Polly. Ama hangi uşaktı bu? Sana kur mu yapıyor yoksa sadece yaranmaya mı çalışıyor? Yoksa açık açık yalıyor mu?”

Polly pembeleşti. “Yalnızca kur yapıyor leydim, eminim. Daha fazla bir şey yok. Bir uşakla bir üst kat hizmetçisi için...” Kızın ses tonu dalgındı.

Onlar için bir gelecek olamazdı; Anne neredeyse hizmetçi kızın böyle dediğini duyar gibi oldu. Üstelik Polly bu konuda haklıydı, toy hizmetkârların evlenmeye gücü yetmezdi, konumları buna izin verse bile yetmezdi. Gerçi

eğer Anne yakınlarda kendi evine çıkacak olursa, Polly ve talibi hakkında da bir şeyler yapabilirdi...

“Eğer bana yardım etmekten yüksünmezsen Polly, Maria’yı beklemeyeceğim.”

Polly başını sallayıp gülümsedi. “Yardım etmekten mutlu olurum. Bayan Maria zaten Leydi Braxton’ın gar-dırobunu düzenlemeye gitmişti.”

“Aa? Beni beklemekten sıkıldı mı?” Anne rahatlamıştı. Şu anda kendisi de, Maria’nın gidip hanımına söyleyeceği bir şeyi görmesi riskine girmemeyi tercih ederdi. “Kendi özel nedimeme ihtiyacım olacak Polly. Sezon böyle dolu geçerken Maria’nın iki hanıma birden hizmet etmeye vakti olmuyor. Eğer bu görevi almak istersen...”

Polly’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ah leydim, çok memnun olurum!”

“Öyleyse Leydi Braxton ve başhizmetçiyle ben görüşürüm.” Anne konuşurken bir yandan da elbisesinin düğmelerini çözüyor; Hawthorne’un her biriyle oynadığını, elbisesinin üst kısmını çözdüğünü ve göğüslerine dokunduğunu düşünmemeye çalışıyordu. Sırf bunun hatırasıyla bile göğüs uçları sertleşti. Suyun içine kayıp adamın dokunuşlarından arınmaya çalıştı.

Hayır, bu adil değildi. Dört yıllık evliliği boyunca kocasının dokunuşlarını bazen bedeninden yıkayıp atmak istemişti, ama eğer dürüst olması gerekirse Hawthorne’un okşayışları nahoş olmaktan çok uzaktı.

Neden başladıkları şeyi bitirmek için ısrar etmemiştik ki kont? Bunun cevabı isteksizlik olamazdı, Anne bundan kesinlikle emindi, zira kontun ses tonunda Anne’in tanıdığı bir şehvet vardı. Evet, bu şehvetin sesiydi, kibarlık maskesinin hemen altında pusuya yatmış şehvetin... Anne’in tam olarak anlayamadığı ise, kontun neden kendini tuttuğuydu.

Beklemenin istiridyeden daha güçlü bir afrodizyak etkisi vardır, demişti Hawthorne. Belki onun için vardı. Anne'in kulak misafiri olduğu o akşam hemen hemen aynı şeyi Charlotte Barnsley'c de söylememiş miydi? Kendisine kalsa Anne bu işin hemen hallolmasını isterdi. Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

Sıcak su her tarafını sararken tüm benliğine yoğun duygular hissettiriyordu. Kontun sesini işitiyor gibiydi. *Hissettiğin her duyu zerreciği...*

Aralarında kilometrelerce mesafe olmasına rağmen, banyosunu işgal etmişti işte, tıpkı söylediği gibi. Küvette bir dakikalığına uzandı, bir kez daha adamın lavanta kokulu banyo suyu gibi yumuşak ve ılık ellerinin teninde gezindiğini hisseder gibi oldu... Derin derin iç çekti ve Polly'nin uzattığı havluya uzandı.

Anne, Polly'nin önerdiği kırmızı elbiseyi geri çevirdi, onun yerine yüksek yakalı ve krem rengi dantellerle süslü koyu mavi bir elbise seçti. Madeleine ve bir grup genç evli kadının sohbet ettiği oturma odasına daha yeni geçmişti ki, Digby ortaya çıkıp Freddy Lassiter'ın geldiğini duyurdu.

Freddy, ellerinin sıcaklığından dolayı şimdiden solmaya başlamış bir demet koyu kırmızı gül uzattı. "Neleri var anlayamadım," dedi gerginlikle.

"Suya ihtiyaçları var, zavallı şeyler," dedi Anne. "Digby, eğer bir vazo getirirsen..."

"Neden onları rahatça düzenleyebileceğin kahvaltı odasına geçmiyorsun?" diye sordu Madeleine. "Eminim Freddy sana eşlik eder."

Kapılar sımsıkı kapalıyken herhalde, diye düşün-

dü Anne. “Burada konuşulanları kaçırmak istemiyorum Maddy.” Çiçekleri ayıklamaya başlayıp acaba aralarından biri canlanır mı diye düşündü.

Freddy ona doğru eğildi. “Ağabeyinizle konuştum. Sizinle görüşmem için gerekli izni verdiler. Bunu söylemek için dün size uğradım, ama evde yoktunuz.” Sesinin tonu çok fazla suçlayıcı değildi.

“Halletmem gereken bir iş vardı. Somerset’te oturan sevgili arkadaşımın bebeği oldu, ben de ona vaftiz hediyesi arıyordum.” Digby bu sırada su dolu bir vazoyla bir bahçe makası getirdi ve Anne de dalları budamaya başladı.

Freddy dinliyormuş gibi gözükmüyordu. “Artık Braxton size kur yapmamda bir sorun olmadığını söylediğine göre...

“Braxton öyle demiş olabilir,” diye araya girdi Anne, “ama ben demedim.”

“Ah, bu yalnızca genç kız tavırları. Braxton diyor ki senin gözden olmam kesinmiş. Taliplerinin en genci ve açıkgözü benmişim.”

Öyleyse belki de bizzat Braxton seninle evlenmek istiyordur, diye düşündü Anne alayla.

Digby tekrar geldi. “Leydi Braxton, Lord Hawthorne geldi ve hanımların evde olup olmadığını bilmek istiyor.”

Anne’in birdenbire gerginleşen ellerinden güller kayıverip halıya dağıldı.

Misafir kadınlardan biri tiz sesle haykırdı: “Onu içeriye asla kabul edemezsin Maddy!”

Bir diğeri destekledi: “Şu an misafir kabul etmediğini söyleyebilirsin.”

“Bugün evde olacağınızı ona bizzat ben söyledim,” dedi Freddy. “Gelirken onunla yolda karşılaştım.”

Anne, Madeleine’in Freddy’ye attığı kötü bakışa gülmek için dudağını ısırdı. Braxton gözde erkeğin Freddy ol-

duğunu düşünüyor olabilirdi, ama Leydi Braxton'ın onun hakkındaki düşüncesi belli ki hızlı bir değişime uğramıştı.

Madeleine kaşlarını çatı. "Hawthorne'un Braxton'la bir ahbablığı var. Ayrıca bugün misafir kabul ettiğimi bildiğine göre..." Freddy'ye tekrar kötü kötü baktı. "Onu içeriye kabul etmemezlik edemem. Onu içeri al Digby."

Oturma odasına gergin bir sessizlik çöktü. Freddy bile devirdiği çamın gecikmiş de olsa farkına varmış görünüyordu. Anne'in düşürdüğü gülleri toplamak için yere eğildi, belki de bunu Madeleine'in görüş alanından çıkmak için yapmıştı.

Hawthorne binici kıyafetini çıkartıp sabah saatlerine uygun bir kıyafet giymişti. Kontu tekrar görene kadar Anne adamın binici ceketinin üzerine nasıl şıklıkla oturduğuna, güderi pantolonunun nasıl iyi kesimli ve lekesiz olduğuna dikkat ettiğini fark etmemişti. Şimdiyse üzerinde koyu mavi ceket ve kıvrımlarının arasına kondurulmuş bir safir bulunan kravatıyla tek kelimeyle harika görünüyordu.

Kont Hawthorne, Madeleine'in uzattığı eli karşısında reverans yaptı ve rahatsız ettiği için özür diledi. "Umarım sıhhatiniz yerindedir Leydi Braxton. Görümcenize iletmek üzere bana bir mesaj teslim edildi de, sizi bu yüzden rahatsız ediyorum."

Kontun bakışları Anne'e yönelince, Anne kendisini sıcağı basmış gibi hissetti. Şu adam ne cüretliydi böyle! *Bir sonraki randevumuzla ilgili haber göndereceğim*, demişti. Anne bu haberin nasıl geleceğine ilişkin fazla bir şey düşünmemişti, herhalde bir bukete sıkıştırılmış gizli bir not beklerdi. Bunun yerine adamın ta kendisi orada dikilip dayanılmaz derecede yakışıklı ve sinir bozucu şekilde rahat bir halde, ortada neler döndüğünü bilse dehşete düşecek üç evli kadının burnunun dibinde metresiyle randevu ayarlıyordu.

“Bu sabah çok iyi görünüyorsunuz Leydi Keighley,” diye mırıldandı kont. “Londra size yaradı mı?”

“Beklentiye karşılayacak kadar,” demeyi başarabildi Anne. Adamın dudaklarının gelip eline değmesi, baştan ayağa titremesine neden oldu.

“Ne hoş güller,” dedi kont. “Renkleri tıpkı olgun çilekler gibi. Sanıyorum ortak bir arkadaşımız varmış,” diye de devam etti, Anne’in onu tekmelemeyi düşünmekten başka bir şey yapmasına fırsat vermeden. “Bayan Wilde’ı hatırlıyor musunuz?”

Bay Wilde’ı asla unutmayacağım kesin, diyecekti Anne az kalsın. Ama onun bir karısı olduğunu öğrenmek beni hayrete düşürdü!

Kontun gözleri, ki ceketiyse aynı koyu mavi tonu paylaşıyordu, Anne’in aklından geçenleri okumuş gibi parladı. “Sanıyorum ki kendisi birkaç yıl önce Keighley Park’ın yakınlarında oturan kuzenlerini ziyaret ederken sizinle tanışmış.”

“Ben...” dedi Anne. Adamın yüz ifadesinden bir şeyler sezmeğe çalışmasına rağmen kontun gözlerinde kibar bir soru ifadesinden başka bir şey göremedi, sanki ortaya attığı bu yalanı Anne’in sürdürüp sürdürmemesi umurunda değil gibiydi. sanki onu hatırlıyorum. Çok ufak tefek bir hanımdı.

Madeleine’in kendisini dikkatle izlediğini fark eden Anne hemen bir şeyler uydurdu: “Çok iyi bir kadındı. Biraz şişmancaydı diye hatırlıyorum. Çok ilgiliydi şeye...” Uygun duracak bir şey bulabilmek için çılgınca düşündü ve kuyumcu dükkânındaki süs eşyasını hatırladı. “Kelebeklere. Çok canlı bir kadındı... yaşına göre.”

“Ve onun durumunda bir hanıma göre,” diyerek ona katıldı Hawthorne ciddiyetle. “Az da olsa birbirimizi tanıdığımızı duyunca ve sizin şu anda Londra’da oturdu-

ğunuzu öğrenince çok sevindi. Yukarı Seymour Sokağı 5 Numara'daki evinde sizi ziyaretine beklediğini söyleyeyim diye bana yalvardı. Yarın, eğer uygunsa üçte.”

“Yarın sana eşlik edebileceğimi sanmıyorum Anne. Belki başka bir gün,” dedi Madeleine.

“Affınıza sığınırım Leydi Braxton ama,” dedi Hawthorne, “Bayan Wilde çok sakin bir hayat sürüyor. Çoğu zaman sağlığı yataktan kalkmasına bile müsaade etmiyor. Ayağa kalkabildiği zamanlarda da birden fazla ziyaretçi kabul edebilecek durumda olmuyor.”

Bu iki tarafa da çekilebilecek sözler çoğaldıkça Anne gözlerini devirmek istedi.

“Yarın sizi beklesin mi Leydi Keighley?” Şimdi kontun gözlerinde meydan okuyan bir kıvılcım olduğuna şüphe yoktu. Gerçekten de Anne'in bu işi sonuna kadar götürebileceğinden şüpheye mi düşmüştü?

“Elbette ki,” dedi Anne.

Freddy öneride bulundu: “Sizi ben götüreyim.”

Bakışları bir anlığına Hawthorne'un kilerle kesişen Anne her ikisinin de kahkahalara boğulacağını düşündü. Sonra kont, sesi yalnızca hafifçe boğuklaşmış halde, “Öyleyse ben müsaadenizi isteyeyim. Gidip mesajınızı Bayan Wilde'a iletmem gerekiyor. Davetsiz misafirliğimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Leydi Braxton.” Hoşça eğildi ve oturma odasından çıkıp gitti.

“Ben kendi hesabıma,” dedi evli kadınlardan biri, “Bayan Wilde diye birini *hiç* duymadım.”

“Eğer Anne'in kendisini ziyaret etmesini istiyorsa neden bir not göndermemiş ki?” dedi bir diğeri.

“Sağlığı,” dedi Anne. Dudakları kaskatı kesilmişti. “Sağlığı ellerini kullanmasını mümkün kılmıyor.”

“Daha çok yazı yazmayı bilmiyormuş gibi geldi bana,

diyerek alaycı bir ses çıkardı kadın. “Eğer Hawthorne onu tanıyorsa tehlikeli bir tip olmalı.”

“Ama neden kont onun ayak işlerine bakmayı kabul etmiş ki?” diye sordu ilki.

“Komşusu olsa gerek,” dedi diğeri. Yukarı Seymour Sokağı Hawthorne’un Portman Meydanı’ndaki evinin tam köşesinde.”

Madeleine hemen hemen hiçbir şey söylememiştir. Zarif kaşlarının ortasında belirmiş bir kırıksıklıkla Anne’e bakıyordu.

Anne, Freddy’nin sınıksız ellerinden canlı kurtulmuş olan birkaç gülü aldı ve onları vazoun içinde düzenlemeye başladı. Demek yarın tekrar Hawthorne’u görmeye gidecekti.

Yarın. Çok uzun bir zaman gibi görünüyordu...

Bayan Wilde’ı ziyaret edecekti demek!

Thorne, Braxton’ın evinden epey uzaklaşana kadar kendini tutmayı başardı. Ama en sonunda bağıra bağıra gülmeye başlayarak hem atlarını ürküttü hem de seyisinin kendisine endişeyle bakmasına neden oldu.

Eğer Freddy Anne’e yarın Bayan Wilde’ın evine kadar eşlik etmeyi teklif etmemiş olsaydı, kıza eziyet etmek için bir yarım saat kadar daha orada kalırdı. Ama ayrılmak zorunda kalması da kötü olmamıştı. Zira Leydi Braxton’ı rahatsızlık verici sorular sormaya yöneltecek ipuçları bırakmak için daha çok erkendi.

Yarına kadar bekleyebilirdi... zor da olsa.

Ne var ki yarına kadar beklemesine de gerek kalmadı çünkü o akşam Leydi Keighley’i tekrar gördü.

Genç kadın bir köy dansının son figürlerini yaptığı sı-

rada, Thorne balo salonu pistinin kenarında duruyordu. Genç kadının kendisini gördüğünde adımlarını karıştırdığını düşündü. Leydi Keighley dans pistinden ayrılırken, Thorne gülümseyip hafifçe eğildi ve kendisine atlar hakkında bitmez tükenmez ayrıntılar aktarmaya devam eden Hastings'e döndü. Avı hızlandırmak için kurbanını sinsice izlemekte epey tecrübe sahibiydi, ayrıca bu avın çantada keklik olduğunu düşünecek kadar saf da değildi.

Bu yüzden ahbabını yarım yamalak dinledi ve Hastings nihayet iskambil odasına gittiğinde, balo salonuna bir bakış attı –gerçi bunu yapmasına gerek yoktu, Leydi Keighley'in nerede olduğunu bir buçuk metre hata payıyla söyleyebilirdi– ve sonra da izleyicilerin arasından dolambaçlı bir yol izleyerek onun durduğu yere gitti.

Genç kadının yanında Leydi Stone vardı. Eh, bu konuda elinden bir şey gelmezdi, gerçi entrikalarını Lucinda'nın atmaca gözlerinin önünde çevirmek istemezdi, özellikle de daha iki gün önce yaşlı kadın kendi balosunda onu az kalsın yakalamışken.

Leydi Keighley aniden nefes alınca, genç kadının tam istediği gibi gergin olduğunu anladı ve bu da içinin ısınmasına neden oldu. “Bu dansı bana lütfetmeniz için geldim Leydi Keighley, eğer başkasına söz vermediyseniz.”

“Ama verdim lordum,” dedi Leydi Keighley.

Kont genç kadının bileğinden sarkan minik dans kartına uzandı ve isim listesine baktı. Freddy Lassiter'ın kargacık burgacık yazısına iki kez rastlamıştı. Şu adam gerçekten de sinir bozucu hale gelmeye başlamıştı.

“Görüyorum ki genç hanımla tanışmayı becermişsin Thorne,” dedi Leydi Stone. “O adamın üstünü çiz ve dansa kalk Anne, yoksa Thorne burada dikilip çaldığı bütün o kalpleri anlatarak beni sıkıntıdan öldürür. Daha iyi bir teklif aldığını Freddy'ye ben söylerim.”

Thorne, Leydi Keighley'e çatışan duygularını çözümlemesi için biraz zaman tanıdı. Genç kadının, hangisini seçmenin daha büyük bir risk olduğunu düşündüğünü neredeyse görebiliyordu. Piste onunla çıkmak mı, yoksa Freddy Lassiter'la dans etmek mi? Biraz sonra valsini ilk notaları çaldı ve Thorne genç kadının elini tutup dans pistine kadar eşlik etti.

"Anlatıyor musunuz?" diye sordu Leydi Keighley anı-zın. "Leydi Stone'a çaldığınız tüm kalpleri anlatıyor musunuz yani?"

"Tabii ki hayır, bütün o ayrıntıları öğrenmek için ne kadar dil dökerse döksün anlatmıyorum. Ayrıca iltifatınız için teşekkür ederim." Leydi Keighley kaşlarını çatı, belli ki anlamamıştı. Thorne devam etti: "Leydi Stone'un benim maceralarımı dinlemekten sıkılmadığını varsaymanızı bir iltifat olarak kabul ediyorum.

"Ah, iltifatta bulunmak gibi bir niyetim yoktu."

"Korkarım ki öyle. Ama yine de o şekilde algılamayı tercih edeceğim." Dans ederlerken genç kadınla birlikte salonu dolaş, Leydi Keighley'in parmaklarının kendi elinde bıraktığı minicik titreyişlerden ve genç kadının sırtına dayadığı diğer elinin azıcık yönlendirmesiyle o ufak tefek vücudunun tepki göstermesinden bile mutlu oluyordu. "Yarın benimle ufak bir gezintiye çıkar mısınız?"

Keighley ona katıksız bir hayretle baktı. "Peki ya Bayan..." İsmi söylemeyip yuttu.

"Bayan Wilde mı? Sizi onun kapısına bırakabilirim."

"Siz sadece benim Freddy'nin teklifini kabul etmemi istemiyorsunuz. Endişelenmeyin... Kabul etmeye niyetim yok zaten. Ama sizin refakatinize de pek ihtiyacım yok."

"Nasıl isterseniz. Ama öncesinde parkta yapılacak bir yürüyüş kesinlikle dile düşmemizi sağlar."

Genç kadın ona dehşetle baktı, sanki anlaşmalarının asıl

amacını birkaç saniyeliğine tamamen unutmuş gibiydi, ama çarpılmış gibi bir anda hatırladı. “Bu dans da sağlamaz mı?”

“Bu da bir adım,” diye kabul etti Thorne.

“Beni şimdi ufak, gizli bir duvar oyuğuna sürükleyebilirsiniz. Sakın bana öyle bir yeri nerede bulacağınızı bilmediğinizi söylemeyin.”

“Elbette biliyorum. Ama bunda hiç heyecan yok ki. Hiç yaratıcı bir fikir değil. Ayrıca yarını tehlikeye atacak herhangi bir şey yapmaya da hiç niyetim yok.”

Genç kadının gözleri şehvetle açılıp karardı.

Nasıl oluyor da, diye düşündü Thorne, ben böyle açıkça görebiliyorken o kendi içinde uyanan şehvetin farkına varmıyor? Nasıl oluyor da benim en ufak bir dokunuşum tüm mantıklı düşünceleri kafasından silip atabiliyorken, kayıtsızca ve makul bir sesle birden fazla âşık edinmekten bahsedebiliyor?

Gerçek şuydu ki, bu şehvetini onu yönlendirmek için kullanacak züppe birine âşık olmadan önce Leydi Keighley’e aşk oyununu öğreterek ona büyük bir iyilik yapmış olacaktı.

Genç kadının kullanılacak olması fikri hiç hoşuna gitmemişti. Bu düşüncüyü aklından çıkarmak için onu biraz daha yakınına çekti ve bir kez daha pistte döndürmeye başladı.

“Gerçekten de Bayan Wilde diye biri var mı?” diye sordu Leydi Keighley.

“Bunu yarın öğreneceksiniz,” diye mırıldandı Thorne müzik sona ererken. *Başka birçok şeyle beraber tatlım...*

Genç kadını Leydi Stone’un durduğu yere geri götürdüğünde, Freddy Lassiter’in yumrukları sıkılı halde orada beklediğini gördü. “Seni düelloya davet etmeliyim Hawthorne.”

“Elbette,” dedi Thorne tatlı tatlı, “eğer kendinizi küçük

düşürmek istiyorsanız neden olmasın? Ama müzik başladığında siz burada değildiniz... Ben vardım. Aksi takdirde Leydi Keighley valsi kaçırdı.” Bakışlarını adamın suratında sabitledi. “Bu da kendisini çok üzerdi.”

“Aptal olma Freddy,” dedi Leydi Stone sertçe. “Adam bir dansını çaldı sadece. Eminim bir gün bu iyiliğinin karşılığını verirsin. Yoksa gerçekten de Hawthorne’la şafak vakti karşı karşıya gelerek intihar etmek mi istiyorsun?”

Freddy geri çekildi.

“Almak,” dedi Leydi Stone. “Freddy, Leydi Keighley’i götür de iyice güçten düşmeden önce bir şeyler içir.”

Çift yanlarından ayrılırken Thorne onları izledi. Leydi Keighley’in başını hafifçe arkasına çevirdiğini ve bakışları karşılaşınca tatlı tatlı kızardığını görünce hiç şaşırmadı, fakat bundan memnun oldu.

Leydi Stone yelpazeyle parmaklarına vurdu. “Gel Thorne. Kıza bön bön bakmayı kes de beni gezdir ki günahlarından birkaçına kefarete olsun. Bu defa neyin peşindesin söyler misin?”

“Kefaretin,” dedi kont.

Yaşlı kadın alaycı bir ses çıkardı. “Eminim öyledir.”

Yukarı Seymour Sokağı 5 Numara’daki ev ufak, düzenli ve çok sessizdi. Girişi, aynı hizadaki diğer evlerin aksine sokaktan biraz daha gerideydi ve tüm pencereleri ihtiyatla perdelenmişti. Ön cephesi gayet bakımlıydı, basamakları ovalanıp temizlenmiş ve kapısı da canlı, parlak siyah bir boyayla boyanmıştı.

Kapı tokmağının olmayışı Anne’in bir anlığına duraksamasına neden oldu. Bu durum ev sakinlerinin evde olmayışına veya ziyaretçi kabul etmediklerine dair evrensel bir semboldü.

Ama elbette bu şaşılacak bir şey değil, diye düşündü Anne. Thorne'un kontrolündeki hiçbir kadının ondan başkasını ağırlaması düşünülemezdi ve kontun da hiç şüphesiz bir anahtarı vardı.

Madeleine'in at arabasından inmesine yardım eden uşak etrafa bakıp tokmak arandı, bulamayınca da Anne'e soran gözlerle baktı. Şimdi ne yapacağım? diye merakla kapıldı Anne. Uşağı kendisiyle beraber kapıya kadar yürüme isteginden vazgeçirmeye çalışmış ama uşak ısrar etmişti. Kim bilir belki de Madeleine ona ısrarcı olmasını emretmişti.

Daha düşüncelerini toparlayamadan kapı sonuna kadar açıldı ve Anne kendini son derece titiz görünümlü yaşlıca bir kâhyayla yüz yüze buldu.

"Ben... Bayan Wilde'ı ziyarete gelmiştim," dedi.

"İçeri buyurun leydim." Kâhya, uşağın tepesinden baktı. "Arabanın beklemesine gerek yok. Bayan Wilde misafirini evine ulaştırmak için bir vasıta ayarlayacaktır."

Uşak bir şeyler mırıldandı, ama kâhya çoktan çekilip koridora adımını atmıştı bile. Anne bir anlığına tereddüt etti. Sonra eşiği aştı ve kapı arkasından kapandı.

Kâhya duraksamadı. "Bu yoldan leydim." Adam merdivenleri çıkmaya başladı.

Anne bir an nefessiz kalır gibi oldu. Ama bir kez yola çıkmıştı. Artık geri dönemezdi.

İkinci katta kâhya bir odanın kapısını tıklattı, açtı ve onun arkasından kapıyı tek kelime etmeden kapattı.

Anne bir yatak odasıyla karşılaşacağını düşünmüştü, fakat onun yerine kendini ufak ve son derece lüks bir oturma odasında buldu, oda daha önce hiç kullanılmamış gibi duruyordu. Koyu krem rengi duvarları, ağır kadife perdeleri, zevkli mobilyaları ve nihayetinde şöminenin yanında dikilmiş, onu karşılamak için gülümseyerek dönen çok uzun boylu adamı fark etti.

“Sizin Bayan Wilde olduğunuzu pek sanmıyorum,” dedi sakince.

“Onun adına sizi ağırlamaktan mutluluk duyacağım.” Hawthorne’un dudakları Anne’in clinin üzerinde oyalandı.

“Gerçekten de Bayan Wilde diye biri var mı?”

“Ne kadar da meraklı bir hanımsınız. Hizmetkârlarına sorun, ona hizmet ettiklerine dair yemin edeceklerdir.”

“Hizmetkârlara sormuyorum. Size soruyorum.”

“Öyleyse Bayan Wilde’nın benim hayal gücümün bir ürünü olduğunu kabul etmek zorundayım, tabii siz bu rolü üstlenmek istemezseniz.”

“Öyle görünüyor ki çoktan üstlenmişim bile. Burada-
yım ve kâhya arabamı yolladı.”

“Evet,” dedi kont düşünceli düşünceli. “Bayan Wilde’nın istediğiniz zaman kullanabileceğiniz bir arabası var. Üstelik çok güzel bir araba.

Kont metresleri için yalnızca bir ev değil, bir *ahır* da mı ayarlamıştı yani? *Ne kadar da kullanışlı*, diye düşündü Anne. Hawthorne Kızıl Ejderha’da zevkine ve rahatına düşkün olduğunu boşuna söylememişti demek... hem o kadar çok zevki vardı ki! Anne, onun buraya getirdiği kadınlarından biri olmalıydı sadece, daha fazlası değil...

Ki bunu da zaten en başından beri biliyordu, ne de olsa konta yaklaşmasının esas sebebi buydu. Ama yine de bu düşünce onu tuhaf bir şekilde hüznlendiriyordu. Şapkasını çıkartırken bu hissi bastırmaya çalıştı ve eldivenlerini çıkarttı. “Başlayalım mı?”

“Elbette. Acceleniz var gibi görünüyor.”

“Oyun oynamak için bir sebep göremiyorum.” Odada bulunan diğer kapıya başıyla işaret etti. “Yatak odası orası herhalde? Gidip hazırlanayım öyleyse.”

Kont elini onu yolcu eder gibi salladı. Anne odayı aşar-

ken, adam da onun daha önce görmediği bir tepsiye yöneldi. Tepsi rahat görünümlü bir kanepenin yanındaki bir sehpanın üstünde duruyordu. Kont tepsinin üzerindeki kristal bir içki sürahisinin tıpasını çıkardı.

Anne duraksadı. “Brendi mi o?”

“Bana katılmak ister misiniz?” Kont kaliteli içkiyi bir bardağa boşalttı.

“Hayır. Ben...” *Önemi yok*, dedi kendi kendine.

“Ne oldu tatlım?”

“Yalnızca... brendinin kokusundan hoşlanmıyorum. Tadından da...” Sesi çok cılızdı, kendisini bile zar zor duyuyordu.

Adamın gözleri kısıldı.

Ne kadar da *aptalca* bir şey söylemişti böyle. Centilmenlerin brendiyle doğal bir birliktelikleri vardı, bir kadın aralarına girmeye çalıştığı zaman bu bağ daha da güçlenirdi. Anne’in söylediği şey yüzünden kont büyük ihtimalle bir bardak daha fazla içecekti...

Anne kapıdan içeri kaçıp ardından kapattı, gözyaşlarıyla savaşıırken kapıya yaslanıyordu. Bu zayıflıktı ve o zayıf olmayacaktı! Ama elbisesini çözerken parmakları gereğinden fazla titriyordu.

Kontun ona sahip olmak için yatak odasına girmeden önce ağır bir biçimde içki içtiği düşüncesini zihninden kovmak için odayı incelemeye çalıştı. Ama tek görebildiği, altın rengi iplikle işlenmiş yeşil kadife sayvanıyla muazzam bir yatak oldu; yatağın beyaz ipekten kenar perdeleri altın rengi püsküllerle tutturulup geriye doğru bağlanmış, yatak örtüsü açılmış ve yastıklar kabartılmıştı.

Anne kontun bu odaya kaç kadın getirdiğini merak etti. Odanın koyu yeşil ve altın rengi tonları, Charlotte Barnsley’in kızıl saçlarına çok yakıştırdı... gerçi beyaz ipek perdeler kızın ten rengine o kadar da uymazdı.

Onun buraya başka kimi getirdiği beni ilgilendirmez, diye hatırlatmada bulundu kendine. Bu, anlaşmamızın bir parçası değildi.

Bu sırada kapı açıldı ve Hawthorne içeri girdi. Kont tatsız görünüyordu. Anne bir kez daha kendisine kızdı. Neden bu kadar aptal olmuştu ki? Neden sessiz kalamamıştı?

“O gece Lucinda’nın balosunda seni öptüğümde o yüzden böyle kaskatı kesildin demek. O zaman da brendi içmiştim.”

Anne adama şöyle bir bakıp sessizce geri çekildi. “Özür dilerim. Öyle dememem gerekirdi...”

“Lord Keighley kendini brendiye boğup yatağa sarhoş olarak giriyordu değil mi? İçkinin tadından bu yüzden hoşlanmıyorsun.

Kontun söylediği şey bir soru olmadığı için, Anne cevap verme sıkıntısına girmedi.

Adam alçak sesle küfretti. “Şu anda ölü olması iyi bir şey, yoksa şeytana uyup onu öldürebilirdim. Tatlım... Anne’in çenesini avucuna aldı ve yüzünü yukarı kaldırıp onu yumuşacık öptü; yavaşça ve Anne’in beklediğinden çok daha nazik bir şekilde.

Kont başını kaldırdığında Anne titriyordu. “Brendi içmemişsiniz. Bunu benim için mi yaptınız?”

“Bir erkeğin sana sahipken brendiye ihtiyacı yoktur,” diye fısıldadı Hawthorne ve Anne kendini kaybetti.

Kont onu daha önce kendisine soyunurken yardımcı olmuş bütün kişisel hizmetkârlarından çok daha büyük bir dikkatle soymaya başladı, çıplak bıraktığı teninin her santimetrekaresini okşuyordu. Eğilip dirseğini öptü, ensesini okşadı ve omuzlarına sokuldu. Saçlarını tokasından kurtardıktan sonra uzun, siyah buklelerini okşayıp sevmeye başladı. O sırada Anne’in üstündeki son kıyafeti de çıkart-

mişti. Anne kontun kollarında kıvranıyor, adamın aklını da kendisinininkini gönderdiği o engin boşluğa göndermek istiyordu. Kont onu kucaklayıp yatağa yerleştirirken, adamı üstüne çekmeye çalıştı.

“Benim de kıyafetimi çıkarmamı istemez misin?” diye mırıldanan kont kendini ondan kurtardı.

Anne de yastıklara yaslanarak, adamın gömleğini çıkartmasını izledi. Kontun omuzlarının genişliğine, göğsünü boydan boya kaplayan koyu renk kıllara ve güçlü kollarına hayranlıkla bakıp iç geçirdi. Derken kont pantolonunu da çıkarınca Anne’in nefesi kesildi. Erkekliğinin büyüklüğü...

Gözlerini kaçırıp başka tarafa baktı, ama kont onun düşüncelerini okumuş gibiydi. “Senin canını yakıyordu, değil mi? Ama ben acıtmayacağım. Söz veriyorum.”

“Canımı acıtmayı istemeyeceğini biliyorum.” Bundan nasıl bu kadar emin olabildiğini Anne de bilmiyordu ama yine de biliyordu işte... Hawthorne’un vereceği herhangi bir acı kasıtlı olamazdı. Yine de... kont istese bile buna nasıl engel olabilirdi ki?

Uzun bir an boyunca kont yalnızca ona baktı, sanki gözlerine ziyafet çekiyordu. Sonra yanına uzanıp üstüne eğilerek dirseklerinden birinin üstüne dayandığında şilte hafifçe kıpırdadı. Anne arkasına yaslanıp dizlerini iki yana açarken biraz yana kaydı ve kont da ona yırtıcı bir tebesümle gülümsedi.

“Ah hayır tatlım. Senin acelen olabilir ama benim yok. Şimdiki zevkimizi uzatabilmek için epey bekledim.”

“Yalnızca iki gün oldu,” diye itiraz etti Anne ve kendi kendine bu kadar kısa sürede ne kadar çok yol aldıklarına hayret etti.

“Ama seni sanki ezelden beridir bekliyormuşum gibi hissediyorum.” Kontun parmak uçları, dizlerinden boğa-

zına doğru kaymaya başladı. Dokunuşu çok hafifti ama Anne sanki ilkel bir ritüeldeymiş gibi damgalanıyormuş, sahipleniliyormuş gibi hissediyordu. Sonra adam eğilip göğüslerini öpünce Anne düşünmeyi tamamen bıraktı.

Kont onu yavaşça ve dikkatle okşuyordu, parmaklarını aşama aşama bedeninin alt kısmına doğru indirmişti. Parmak uçlarının tüy gibi hafif dokunuşları onu baştan aşağı titretiyor ve her okşayışı teninin bir sonraki okşayışın arzusuyla acımasına neden oluyordu. Dili, göğüs uçlarıyla oynayıp bırakıyor ve ağzının sıcaklığı, serin havanın dokunuşuyla birleşerek vücuduna bir farkındalık sağanağı yaşıyordu.

Kont bacaklarını nazikçe iki yana açıp üstüne doğru hareket ettiğinde, Anne hafif bir üzüntüyle iç çekti. Zira kontun dokunuşlarından çok hoşlanmıştı ve durmasını istemiyordu. O dokunuşların ve okşayışların sonsuza kadar süremeyecek olması çok kötüydü, ama biliyordu ki birazdan kont içine girerken belli bir baskı ve rahatsızlık hissedecek, adam zirveye yaklaşırken de kontrol altında tutulamayan bir hücum ve vücudunun ağırlığına maruz kalacaktı.

Ama kont üstüne uzanmadı. Hawthorne onun en mahrem bölgesindeki nemli buklelere başını eğmişti ki, Anne gözlerini açtı. “Yapamazsın!” diye itiraz etti.

“Yapabilirim.” Kontun nefesi teninde yumuşacık dolaştı ve sıcak soluğu onu dosdoğru sınırlara itti.

Bunun ertesinde Anne kontun tam olarak ne yaptığından emin değildi, ama hiç durmadığını biliyordu. Her yeni dokunuşla beraber, daha kendini toplamaya ve nefes almaya fırsat bile bulamadan, kont onu bir sonraki çok daha güçlü duygu seline sürüklüyordu. Dili daha önce varlığından haberdar olmadığı çok hassas bir noktasına dokununca Anne çığlık atıp çarşafı çekti.

“Gördüğüm kadarıyla bundan hoşlandın?” diye fısıldadı kont. Sesinin titreşimi Anne’i bir duygu sarmalına sürüklemişti. Ama artık dokunuşu tatmin etmek yerine içindeki boşluğun sızlamasına yol açıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti, bu yoğun manasızlık, doldurulmaya ihtiyaç duyan bu kızgın ateş...

Kendi tepkilerinden ötürü hayret ve korku içerisindeydi ama aynı zamanda vücudunun daha fazlasını istemesine engel olamayacak kadar da kendinden geçmişti. Eğer daha sakin kafayla düşünecek vakti olsaydı, bu tezat onu epey eğlendirirdi. Kontun kendisine o şekilde sahip olmasını istemesinin fikri bile şoke ediciydi, ama aynı anda adamı içine çekip doygunluğa ulaşmak için de deli oluyordu.

Kalçalarını sallayıp kontu daha yakına gelmesi için teşvik etti ve omuzlarını yakalayıp kendine çekmeye çalıştı.

Ve bir anda kont onun yanından kayboldu. Bacaklarının arasındaki o işkence eden dokunuşları, belli belirsiz üzerine eğilen, zevk vaat eden ve hatta veren o iri, sıcak bedeni artık yoktu...

Çılgılık atmak istedi, onu kendine çekmek, onu almak istiyordu, ama nasıl yapabileceğinden emin değildi. “Lütfen,” demeyi başarabildi yalnızca.

“Bir anlığına sabret tatlım,” dedi Hawthorne. Sesinin sert bir tınısı vardı. “Seni koruyorum, hepsi bu. Yoksa ne olursa olsun şu anda duramazdım zaten.”

Bunun üzerine Anne’in zihninde daha fazla çelişki kalmadı. Kontun kendisini terk ettiğini düşündüğü ana katlanabilmek korkunç derecede zor olmuştu. Ne beklediğini tam olarak kendisi de bilmiyordu ama o şey her neyse ona sahip olmak zorunda olduğunu biliyordu, *konta* sahip olmak zorundaydı, yoksa hayal kırıklığı onu öldürürdü.

Kont yanına geri geldiğinde, Anne bacaklarını ona sarıp ellerini saçlarına doladı, konttan istediğini alana dek onu

bırakmamaya kararlıydı. Sonra nihayet, adam yavaşça içine girmeye başladı, içindeki boşluğu ısı ve güçle dolduruyordu.

Doğruyu söylüyormuş, diye düşündü Anne huşu içerisinde. *Acıtmamıştı*. Hatta kendini öyle inanılmaz şekilde rahat hissediyordu ki, gözleri yaşlarla doldu ve gözlerini kırıştırıp onlardan kurtulmaya çalıştı.

“Bana bak,” dedi kont. Anne’in itaat etmekten başka çaresi yoktu.

Kontun bedeninin kendisinininkinin üstünde gerildiğini hissedebiliyordu. Derken Hawthorne sıcak bir gözyaşını şakaklarından sildi. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Az da olsa canını acıttım.”

Anne başını iki yana sallayınca kont gözkapaklarını öpüp çok yavaşça içinden çıkmaya başladı.

Bunu gerçekten yapacak mıydı? Sırf canını yaktığını düşündüğü için kendi zevkini yarıda mı kesecekti? Daha biraz önce artık ne olursa olsun duramayacağını söylemişti... ama buna rağmen duracak mıydı?

“Hayır,” dedi Anne. “Hayır, sorun yok. İstiyorum...” Sözcükleri bir araya getiremiyordu. Sözcükleri bilmiyordu. Bunun yerine kontun beline doladığı bacaklarını sıkılaştırdı, ellerini adamın sırtına koydu ve onu kendisinin daha derinliklerine itti.

Bundan daha da iyisi olabileceğini düşünmemişti, ama şimdi ona ne kadar sahip olursa o kadar fazlasını istiyordu.

Bunun zevkiyle bir an nefessiz kalıp fısıldadı: “Benimle seviş.”

Kont bir anlığına durdu, onun doğruyu söylediğine inanmamış gibiydi.

İçgüdülerini dinleyen Anne kalçalarını hafifçe kaldırarak adamın daha da içerilere girmesine izin verdi ve bun-

da ciddi olduğunu anlayan kontun bedeninin sarsıldığını hissetti. Gözleri gözlerine kenetlenen kont hafifçe hareket etmeye başladı. Her uzun ve yavaş darbesi Anne’i görünmez, bilinmez bir hedefe doğru yükseltiyor, her geri çekilişi içine o hedefe hiç ulaşamayacağı korkusu salıyordu...

Daha fazlasına katlanamayacağını anlayıp çığlık atarak kendinden geçtiğinde kontun gözlerinin içine bakıyordu. Kasları kontun erkekliğinin etrafında sıkılaşıırken kont bir an hareketsiz kaldı ve sonra kendini en derinlere doğru kuvvetle iterek boğuk bir sesle inleyip üstüne çöktü.

Beraberce nefesleri kesilmiş, kördüğüm olmuş halde uzandılar. Anne’in bedenindeki her kas hâlâ titriyordu, tamamen kontrolden çıkmıştı. Kızıl Ejderha’da yaşadığı şey tatminse, şimdi yaşadığı şey bir zevk sağanağıydı. Hâlâ kendisine ne olduğunu anlamaya çalışıyor, nasıl olup da dünyasının bu şekilde sarsıldığını düşünüyordu ki kont sordu: “Seni incittim, öyle değil mi? Yani en başta.” Sesi üzgün ve öfkeli geliyordu.

Bir anlığına Anne’in zihni durdu, bunu neyin izleyebileceğinden korkmuştu, fakat birden kontun ona değil, kendisine kızgın olduğunu fark etti. “Hayır incitmedin.”

“Ağlıyordun.” Kont parmağının ucuyla nazikçe şakaklarına dokundu, sanki sildiği gözyaşının bıraktığı izi arıyor gibiydi.

“Çünkü çok güzeldi. Çünkü daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Çünkü sen çok...”

Yetenekli? Harika? Düşünceli? Romantik? Saçma sapan düşünceleri bırak, dedi Anne kendi kendine, bunun yalnızca kısa süreli bir ilişki olduğunu unuttuğunu ona düşündürecek bir şey söylemeden önce bu saçma düşünceleri kafandan at!

Kont meraklanmış duruyordu. “Ben... ne? Lütfen devam edin leydim.”

“*Kendini beğenmişsin, seni övmeyi isteyebileceğimi düşündüğün için!*”

Adam güldü. “Öyleyse gerçekten de *güzel* bir şey söyleyecektin, benim bunun üzerine böbürleneceğimi düşündüğüne göre. Bu iltifatını sonsuza dek unutmayacağım.”

“Kendinden çok eminsin, öyle değil mi?”

“Öyle görünüyor ki bunun için yeterli nedenlerim var,” diye karşılık verdi kont. “Hayal kırıklığına uğramış gibi gözükmüyorsun.” Dudakları Anne’in alt çenesini sıyrıp geçti ve yavaşlayarak boğazına doğru ilerledi. Dili boynundaki çukurda oyunbazca dolaştı.

Anne’in duyuları bir kez daha hareketlendi. “İnsanlar boşuna sevgili edinmiyormuş,” diye itiraf etti, sesine alade bir ifade vermeye çalışarak. “Daha önce hiç böyle... rahatlamış hissetmemiştim.”

Kontun kaşları apaçık bir inanmazlıkla kalktı. “*Rahatlamış* kelimesinin aradığın sözcük olduğundan emin misin? Eğer öyleyse, kesinlikle bir şeyleri yanlış yaptım.”

Hayır, diye düşündü Anne. Her şeyi düzgün yaptın.

Bunu kontun zaten yeterince güçlü özgüvenini iyice şişirmeden söylemenin bir yolunu aradığı sırada, Hawthorne vücudunu kaldırıp onun kollarından kurtuldu.

“Hayır,” diye fısıldadı Anne. “Gitme.”

“Artık acelen yok mu?” diyerek takıldı kont.

Anne biraz doğrulup oturdu ve kontun kumaşı ipektenmiş gibi duran ufak bir keseyi çıkarıp yana kaldırmasını merakla izledi. “Elbette bir erkeğin kullanabileceği bazı şeyler... bazı yöntemler olduğunu biliyordum.”

“Hamileliği önlemek için. Evet.”

“Ama bu gerekli değil. Yani ben söz konuşuyken değil.”

Kont dimdik durdu. “Çok kesin konuşuyorsun.”

Anne omuz silkti. “Dört yıllık çocuksuz bir evlilikten

sonra, doktorlar dedi ki...” *Bu iyi bir şey*, diye hatırlatmada bulundu kendine. *Özellikle de şimdi*. Böyle açıklanamaz bir hüüzün duymasının hiçbir nedeni yoktu.

Kont yatağa geri dönüp onu kollarına alarak kendine çekti, tenleri tenlerine, ısıları ısılarına karışmıştı. Anne adamın gözlerinde tekrar bir tutku alevi gördü ve bu alevi kendisine yaslanmış bedeninde de hissetti. “Yapamazsın,” dedi kararsızca. “*Hemen olmaz.*”

“Gayet iyi yapabilirim benim harikulade Vahşi Leydim,” diye fısıldadı kont dudaklarına doğru. “Üstelik sen de yapabilirsin.”

Bu seferki farklıydı çünkü Anne ne umması gerektiğini biliyordu. Kontun ne yapacağını ve ona nasıl zevk vereceğini biliyordu. En azından bildiğini düşünüyordu, fakat beklentisi her ne kadar kendisinin de ateşli bir şekilde uyandırılmasını sağlamış olsa bile, kontun kendisine nasıl dokunacağını veya bir sonraki aşamada ne yapacağını önceden kestirmesinin bir yolu olmadığını kısa süre sonra anladı.

Kont, vücudundaki hangi bölgelerin özellikle hassas olduğunu bulmaya yönelik bir keşfe çıkmıştı. Dirseğini öptü bedenine sıcak dalgalar yollayana kadar, Anne dirseğinin de bu yerlerden biri olduğunu bilmiyordu. Ama bir kez farkına varınca... “Bir daha asla bir centilmenle sokakta kol kola yürüyemeyeceğim,” dedi soluk soluğa.

Adam başını kaldırdı. “Ah hayır. Endişelenecek bir şey yok. Yalnızca kolun çıplak olduğunda işe yarar.” Dilini dirseğindeki damarların hemen üstündeki hassas teninde dolaştırdı. “Eğer,” diye ekledi düşünceli düşünceli, “benimle beraber değilsen tabii ki. O zaman kaç kat elbise giydiğinin bir anlamı olmaz. Elimi şurana dokundurduğum anda...” Dirseğini sıcak ve iri avucuna aldı ve Anne neredeyse çarşafı parçalarken o gülümsedi.

“Veya şurana... şurana... ya da şurana...” Kont eline,

bileğine, beline –bir centilmenin halka açık bir yerde bile dokunabileceği tüm yerlerine– hafifçe dokunurken, Anne gelecek sefer beraber dans ettiklerinde, pistin ortasında daireler çiziyor olsalar bile kontun onu baştan çıkaracağını anladı çünkü her dokunuşu şimdikleri anımsatacaktı.

Kontun elleri altında kıvranırken, kont ona acımış görünerek bir defa daha içini doldurdu. Ama kendini Anne’in derinliklerinde tutar ve bir yandan da boynunu hafif hafif dişleyip saçlarıyla oynarken hareketsiz durdu, ta ki Anne cevap olarak iç kaslarını hafif hafif kasmaya başlayana kadar. Bunu hissedince kont gülüp hareket etmeye başladı.

Darbeleri uzun, yavaş ve baştan çıkarıcıydı, sanki okşuyor gibi, daha doğrusu işkence ediyor gibi, diye düşündü Anne. Adamın nefesi şiddetli ve düzensiz, darbeleri sarsak hale geldiği zaman Anne onu daha da derinlere çekti, istediğini alana dek her darbeyi karşılamak için bükülüyordu. Kendi doruk noktası bu defa daha da şiddetli oldu ve bir an sonra kont da boğuk bir çığlık atıp üzerinde titredi, içinden çıkarken yüzünü saçlarının arasına gömmüştü.

Ufak, şık ve işaretli at arabası Anne’i evine geri getirdiğinde, Digby bir reveransla onu içeri aldı. “Lord ve Leydi Braxton çay içiyorlar leydim.”

Anne derin bir nefes aldı ve kâhyanın misafir odasının kapısını kendisi için açmasını bekledi. Saçını eliyle düzeltmemek için epey yoğun bir çaba sarf ederken, teftiştten geçeceğine dair kendi kendine güvence vermeye çalıştı. Giyinmesine yardım etmek için gelen Mary adındaki o derli toplu ufak tefek hizmetçi kızın çok yetenekli ve şaşırtıcı derecede saygılı olduğunu kendi kendine hatırlattı.

Ama belki de efendisinin tüm metresleriyle o ilgileniyordur,

diye düşündü ve o yatak odasından tam olarak kaç metre-
sin geçtiğini merak etti.

Madeleine çaydanlığı şöminenin önündeki ufak sehpa-
ya yerleştirdikten sonra doğrudan ona baktı. “Digby, ziya-
retini gerçekleştirirken arabayı eve geri yolladığını söyle-
di.”

“Sen ona ihtiyaç duyabilecekken saatlerce boşu boşuna
beklemesi aptalca geldi.”

“Ama ziyaretinin saatler süreceğini nereden biliyor-
dun?” diye sordu Madeleine usulca.

Ne söyleyeceğine dikkat et Anne. “Konuşacak çok şeyimiz
olduğunu düşündüm. Ziyaretim kısa bile sürse, Bayan
Wilde beni gene kendi arabasıyla yollardı.”

“*Konuşacak çok şey mi?* Keighley Park’ta yalnızca bir kez
karşılaştığın ve zar zor hatırladığın yaşlı bir kadınla mı?
Hem hiç dışarı çıkmayan bir kadının arabası olmasını tu-
haf bulmuyor musun?”

Lord Braxton kremalı pastalardan birini ısırdı. “Hadi
ama Maddy. Belki bu şekilde arkadaşlarının ona gelmesini
kolaylaştırıyordur.”

Madeleine ağzını açtı ama sonra belli ki hiçbir şey söy-
lememeyi daha uygun gördü.

“Her neyse,” diye devam etti Braxton, “bana Anne dü-
şünceli davranmış gibi geldi. Hem Anne de artık bizimle
beraber olduğu için, geçen hafta yeni bir at arabasına ihti-
yacımız olduğunu kendin söylüyordun.” Pastasını bitirip
hamur işlerinin durduğu yeri inceledi. “Ama şunu söy-
lemek zorundayım ki yatalak birine refakat etmekten
zamanını sosyete üyeleriyle değerlendirsen daha iyi olur
Anne. Bugün Freddy’yi kulüpte gördüm. Bu öğleden son-
ra onunla araba gezintisine çıkmadığın için morali bozuk
gözüküyordu.”

“Daha önceden verilmiş bir sözüm olduğunu ve bunu

bozamayacağımı gayet iyi biliyordu. Braxton, neden Freddy Lassiter’la vakit geçirmem için beni bu kadar teşvik ediyorsun?”

“İlla Freddy olması gerekmez.” Braxton omuz silkti. “Ama etrafına bile bakmadan kocanı nasıl seçeceksin, aklım almıyor.”

“Sana söyledim, koca falan seçmek istemiyorum.”

“Aptal olma. Yaşlı Keighley’den sonra bir erkekte yalnızca biraz canlılığa ihtiyacın var.”

“Freddy’nin canlı olduğu su götürmez,” diye mırıldandı Anne. Thorne’un haklı olup olmadığını, Freddy’nin gerçekten de servet peşinde koşup koşmadığını merak etti. Yoksa Thorne, Freddy hakkında en kötüsünü mü düşünüyordu yalnızca?

Kıskandığı için mi yoksa? Ahmaklaşma.

“Gerçekten de,” dedi Braxton, “Freddy nasıl eğlenileceğini biliyor. Ondan çok şey öğrenebilirsin, ister onunla evlenmek iste, ister isteme. Ona senin yarın onunla araba gezintisine çıkacağını söyledim. Yalnızca balo salonlarında değil, dışarı çıkıp parkta da görülmen senin için iyi olur.”

Bu sırada Digby içeri girdi, elinde parlak kaplı ufak bir paket vardı. “Bu az önce sizin için geldi Leydi Keighley.”

Anne temkinli bir edayla paketi aldı. Ama paketi o sırada açmak dışında bir çıkış yolu göremedi, yalnız kalana kadar bu işlemi geciktirmek için bir mazeret bulamıyordu. Üstündeki tek işaret kendi ismiydi, ama kalbi ona bunu kimin göndermiş olması gerektiğini söylemişti zaten.

Adının lekelenmesini sen kendin istedin, diye hatırlatmada bulundu kendine, *bu da istediğini kolayca sağlayabilir.*

Peki, istediği olsa ne olacaktı? En azından Lord Braxton üstüne erkek atmayı bırakır ve Madeleine de rahatsızlık verici sorular sormayı keserdi, hatta belki de onunla konuşmayı tamamen keserdi. Anne de böylece her sözüne,

her bakışına, her düşüncesine dikkat etmek zorunda kalmazdı...

İpi çekip kaplama kâğıdını açtı. Küçük kutunun içinde zarif, emaye bir kelebek vardı, kanatları lâl ve topaz taşlarıyla süslüydü, mücevher dükkânında gördüğünün ta kendisiydi.

Kartı açıp okudu. *Koleksiyonun mücevheri, yazıyordu. Bayan Wilde'dan saygılarla. Yarın da ziyaretinizle bana zevk vereceğinizi umabilir miyim?*

Anne, Hawthorne'un bu notu yazarken kelebekler veya minik emaye süs eşyaları hakkında düşünmediğinden yüzde yüz emindi. Thorne o sırada onu düşünmüş olmalıydı –kendi koleksiyonunun mücevherini. En azından, diye düşündü Anne, şu andaki mücevherini.

Yarın... Enfes bir heyecanla baştan ayağa titrediğini hissetti. Yarın bir kez daha keşfe çıkacaklardı...

Madeleine omzunun üstünden nota bakıyordu. “Gidemeyecek olman ne yazık.” Sesinden yapmacıklık akıyordu.

“Niçin gidemeyeyim ki?” diye sordu Anne dalgınlıkla.

“Çünkü önceden verilmiş bir sözün var –Freddy’ye. Üstelik bir kez plan yaptıktan sonra onu bozmayı ne kadar sevmediğinden daha demin şiddetle bahsediyordun.” Madeleine fincanını eline aldı. “Öyle değil mi sevgili Anne?”

Thorne'un akşamları vaktini geçirmek için seçeceği son yer operaydı. Ama kaynakları ona Leydi Keighley'in orada olacağını bildirdiği için, kendisi de oraya gidecekti.

Normalde olsa, yaşadıkları o öğleden sonra vaktinin ardından bir hediye yollar ve sonra başka bir davet daha göndermeden önce birkaç gün, hatta bazen bir hafta geç-

mesini beklerdi. Peşinden koşmak dışında yapacak daha iyi bir işi olmadığı düşüncesini bir kadına sezdirmek pek akıllıca değildi.

Ama bu sefer akla pek yer kalmamıştı sanki. Kimi kandırmaya çalışıyordu ki? Kendini değil, burası kesin bir gerçektir. Genç kadına bir türlü doyamıyordu ve çok erkenden arabayı çağırıp onu evine göndermek zorunda kalmıştı.

Bu yüzden mücevherli kelebeği imalı bir notla beraber uşakla yollamış ve o öğleden sonrayı tekrar yaşamak için bir kadeh şarapla arkasına yaslanmıştı. Ne müthiş bir karışım! Şu kadın... yarı leydi, yarı... *değil*, diye düşündü bir gülümsemeyle.

Hâlâ Yukarı Seymour Sokağı'ndaki o ufak oturma odasında; yarın gerçekleşecek buluşmalarını planlarken uşak kızın cevabıyla döndü.

Kısa ve öz bir nottu bu, yarın buluşamayacaklarını ve bir daha ne zaman boş vakti olacağını bilmediğini bildiriyordu.

Thorne'un bu duruma şaşırması gerekirdi elbette. Bir leydinin çeşitli dedikodulara sebebiyet vermeden üst üste iki gün sosyeteden uzak kalması çok güçtü. Teklifte bulunmadan önce bunu düşünmesi gerekirdi.

Ama bu tam da Leydi Keighley'in istediği türden bir dedikodu olacaktı, diye kendine hatırlatmada bulundu Thorne. Gerçi belki de böylesi bir şeyi bizzat kendisi istemezdi. En azından şimdilik kesinlikle istemezdi, çünkü ilişkileri sosyete tarafından öğrenildiği anda, işin entrikalı tarafı ve onunla beraber pek çok eğlence imkânı da kaybolup giderdi.

Hayır, Leydi Keighley'in en yeni metresi olarak bilinmesine daha hazır değildi. Şimdi olmazdı, hatta belki uzun bir süre boyunca olmazdı. En azından, muhteşem Vahşi

Leydisiyle geçirdikleri öğleden sonraları bu kadar tatmin edici olduğu sürece.

Yine de, genç kadının yazdığı nota tam olarak bir ret denemezdi. Katı, kısa ve soğuk sayılırdı, Thorne da onun kendisini bu şekilde başından savmasına izin verecek değildi.

Akşam yemeğini evinde, Portman Meydanı'nda yedi, kulübe şöyle bir uğradı ve operaya perde arasından hemen önce vardı. Leydi Stone onu fark edip locasından el salladı; Thorne fark ettiğini göstermek için eğilerek selam verdi ve kadının yanına gitmek için kendine kalabalıkta yer açtı.

“İyi beslenmiş gözükyorsun,” diyerek karşıladı onu Leydi Stone. “Ve bahse girerim biftekle değil.”

Thorne eğilip kadının elini öptü ve yorumunu duymamış gibi davrandı.

Yaşlı kadın ona kurnaz gözlerle baktı. “Yeni eğlenceniz hakkında duyduklarım da ne böyle? Şu Bayan Wilde’ı anlatın bakalım?”

“Pek eğlence sayılmaz. Komşu desek daha doğru.” Thorne’un gözleri locaları dolaşp Leydi Keighley’i buldu, dikkat çekici omuzlarını hemen hemen açıkta bırakan koyu lâl kırmızısı bir elbise giymişti. Freddy onun hemen sağ tarafındaydı tabii ki, büyük ihtimalle dekoltesine bakıyordu, ama etraflarında başkaları da vardı. Genç kadının tüm talipleri orada olsa gerekti. Anne dört adaydan bahsetmişti, ama elbette bu birkaç gün önceydi. Şimdiye kadar Braxton yarım düzine kadar daha erkeğe onay vermiş olmalıydı. Braxton hakkında söylenebilecek şeylerden biri, asla tek ata oynamadığıydı.

“Braxton’ın locası bu gece çok kalabalık,” dedi Leydi Stone. “Ah, Charlotte Barnsley geliyor. Onu balo gecesinden beri hiç görmedim.”

Thorne acıyla inlemek istedi. Fakat bunun yerine, Ley-

di Stone'un balkonuna girip refakatçisini geride bırakan kızın eline doğru eğildi. "Seni burada görmek ne hoş sürpriz Thorne," diye şakıdı Charlotte ve sonra ses tonunu alçalttı. "Ev partisinde ihtiyacım-ız olacak hemen her şeyi paketliyorum."

Ah evet. Arabella Winchester'ın ev partisi, Leydi Keighley gözüne ilişmeden önce bile ölse dahi gitmeyeceği şu parti... Charlotte'a oraya gitmeyeceğini söyleyen bir not göndermeyi unutmamıştı herhalde? Leydi Stone'un balosundan beri zihninin başka şeylerle meşgul olduğu doğrudu... Ama hayır, Perkins'e notta ne yazması gerektiğini söylediğini hatırlıyordu, tam olarak ne dediğini hatırlaması için biraz çaba sarf etmesi gerekiyordu sadece...

Lanet olsun. Braxton'ın locasından bir anlığına bakışlarını ayırmıştı ve Leydi Keighley ortadan kaybolmuştu. Hayır, oradaydı işte, yalnızca taliplerinden birinin epeyce büyük gövdesi arkasında kalmıştı.

"Nereye bakıyorsun öyle?" diye sordu Charlotte. Refakatçisine bir bakış atıp sesini alçalttı. "Belki de Winchesterların evine beraber gidebiliriz. Sen ne zaman gideceksin?"

Thorne, Charlotte Barnsley'le tüm günü kapalı bir at arabasında geçirme fikriyle ürperdi. "Ben gitmiyorum."

Kız gözlerini kıstı. "Bana gideceğini söylemiştin."

"Davet edildiğimi söylemiştim," diye düzeltti Thorne mümkün olduğunca nazik bir biçimde. "Ama şehirde kalmaya karar verdim. Notumu almadın mı?"

"Şey, tabii ki aldım," dedi kız sabırsızlıkla. "Ama bunu *kastettiğini* düşünmemiştim, yalnızca Winchesterların evinde karşılaştığımızda bunu bir tesadüfmüş gibi sunmak istediğini sandım. Hatta notunu Barnsley'e bile gösterdim ki şüphelenmesin."

Thorne çenesinin gevşediğini hissetti ve o gönderdiği not için onca çaba sarf etmiş olmasına şükretti. Lord

Barnsley'in karşı çıkacağı hiçbir şey yoktu o notta, değil mi? Herhalde Perkins daha süslü dursun diye kendisinden bir şeyler ekleme gereği duymamıştı... Hayır, müşkülpesent ve güvenilir Perkins öyle bir şey yapmazdı. "O tarz sinsi bir güdüyle yazmamıştım mektubu Leydi Barnsley, şehirde bulunmamı gerektiren bir işim çıktı."

"Evet, mektubunda da öyle yazıyordu. İş!" Kız, kelimeyi küfürmüş gibi söylemişti. Ama sonra fikrini değiştirmiş göründü, çünkü yüzünün kıpkırmızı kesilmesine neden olan bir çabayla öfkesini dizginledi, ki bu renk saçına hiç uymuyordu. "Herhalde şehirde kalışınızın gerçek sebebi Bayan Wilde isminde biri değildir?"

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordu Thorne ses tonunu hiç bozmadan. "Ne kadar enteresan."

"Tanımıyorum. Belki de beni onunla siz tanıştırırsınız."

Charlotte'un dişleri böyle sımsıkı kapalıyken konuşabilmesi ne kadar hayret verici, diye düşündü Thorne. "Kendisi sosyeteye karışmıyor," diye karşılık verdi.

"Ama anladığımı kadarıyla ziyaretçi kabul ediyor."

"Sizin ziyaretinizden hoşnut olup olmayacağını sorarım," dedi Thorne kibarca, "benim misafirliğimi tekrar kabul edecek kadar iyileştiği zaman." Charlotte ona sırtını dönüp bir hışımla dışarı çıktı. Refakatçisi de omuz silkti ve Leydi Stone'a eğilerek selam verdikten sonra kızın ardından gitti.

"Evet," dedi Leydi Stone düşünceli düşünceli, "gerçekten de görüldüğü kadar aptalmış. Charlotte Barnsley'in sana ilgi göstermesine izin verdiğin için zevkini iyice yitirdiğini düşünmeye başlamıştım sevgili oğlum. İşin aslını öğrenmek rahatlatıcı oldu."

Thorne yaşlı kadını zar zor duymuştu. Zira bir kez daha Braxton'ın locasını gözleyip Leydi Keighley'e bakınıyordu. Ama bu defa gerçekten de görececek bir şey yoktu.

Loca boştu. Genç kadın gitmişti.

Anne beyaz ipekten bir denizin üzerinde süzülüyor, kont onu okşadıkça vücudu alev alıyordu ki gergin, cılız bir ses araya girdi. “Leydim? Ah, lütfen uyanın leydim.”

Gözlerini kırıştırdıktan sonra açtı. “Polly?” Sesi pürüzlü çıkmıştı, vücudu arzuyla sızlıyordu, çünkü bu öğleden sonra bir kez daha kontun kollarında olmak yerine Freddy’yle araba gezintisi yapacaktı.

Bu iş böyle yürümez, diye düşündü. Hawthorne rüyalarını bile işgal edebiliyorsa... bunu bilmek ne kadar hoşuna giderdi kim bilir!

“Size bir not geldi.”

Anne doğrularak oturdu, şaşırmıştı, Polly’nin uzattığı pek çok kez katlanmış kâğıda uzandı. “Saat kaç bu arada?”

“Daha sekiz olmadı. Ama James...” Polly biraz kızardı. “Bana dedi ki, ona bunu veren adam size hemen ulaştırılmasının önemli olduğunu söylemiş.”

“Hani şu senin uysal uşağın olan James sanırım?” dedi Anne kâğıdı açarken.

Sevgili erkenci kuşum: Bu sabah bana katılır mısın? Seni bekliyorum olacağım.

İmzalanmamıştı elbette. Hawthorne bu kadar riski göze alamazdı, uşaklardan biri olaya burnunu sokabilir veya kâğıt kaybolabilirdi çünkü. Ama notun kimden geldiği veya ne kastettiğiyle ilgili hiçbir şüphe yoktu.

Bir anlığına kâğıtla oynayarak oyalandı. “Peki James bu ilginç mektubu nereden edinmiş?”

“Tanıdığı bir seyisten. Kimin için çalıştığını bilmiyorum ama James büyük bir meydandaki görkemli evlerden birinde çalıştığını söylemişti.”

Gitmemeliydi elbette. Notu yakmalı, Polly'yi göndermeli, örtüyü başına çekip rüyalarına geri dönmeliydi...

Ama neden, gerçeğine sahip olabileceksen rüyasına dönmek neden?

Sanki Hawthorne karşısında dikilmiş, bu soruyu soruyordu. Anne kendini buna karşı koyamayarak örtüyü üzerinden iterken buldu.

“Alışverişe çıkıyoruz,” dedi Polly'ye. “En azından *sen* alışveriş yapacaksın ve Oxford Caddesi üzerinde dolaşırken ben de tüm bu süre zarfında –biri soracak olursa– senin bulunduğun dükkândan birkaç adım ötedeki başka bir mağazada olacağım.”

Polly şüpheyle dilini ısırdı.

Anne'e birden ilham geldi. “Paketleri taşıması için James'i de yanımıza alacağız,” diye ekledi. “Bu da demek oluyor ki, ne kadar yoğun bir şekilde alışveriş yaptığımızı ispatlayacak kadar çok şey aldığın sürece, sizin ikinizin sabahın geri kalanında ne yaptığınız umurunda bile olmayacak.”

Polly'nin yüzü parlamaya başladı. “Ah leydim! Eminim James'in ne yapacağımıza dair bir-iki fikri olur.”

Anne'in bundan hiç kuşkusu yoktu.

Senin bu konuda yorum yapmaya ne hakkın var leydim? diye azarladı kendini.

Yarım saat sonra ufak bir gösteri yaparak çıktılar –Anne en kaliteli mor pelerinini giymişti, Polly onu iki adım geriden takip ederken James de arkalarından geliyordu. Oxford Caddesi'ni geçip de mağazaları arkalarında bıraktıkları anda Anne kapüşonunu iyice örttü ve biraz daha hızlı yürüdü.

Yukarı Seymour Sokağı 5 Numara'nın önünde duraksadı ve kapı hemencecik açılmayınca ilk defa acaba hata mı yapıyorum diye meraklandı. Kont aslında nerede buluşa-

caklarını belirtmemiş, zamanını da söylememişti. Erkenci olduğunu Kızıl Ejderha'ya gelmesini istediği için hatırlatmış olabilirdi...

Hayır, elbette ki olamazdı. Rahatına düşkün olduğunu kendisi söylemişti. Ayrıca Anne kontun bir hanın özel bir odasında yaramazlık etmekten artık tatmin olmayacağından emindi, son randevularından sonra olmazdı.

Sokağın karşısına, Polly ve James'in dolandıkları yere bakıp, eve geri dönerken bana eşlik etsinler diye onları çağırırsam mı diye düşündü.

Tam bu sırada kapı tıpkı geçen defa olduğu gibi ardına kadar açıldı, ama bu kez gölgeli antrede bekleyen kâhya değil, Hawthorne'un ta kendisiydi. Anne eşikten geçip kendini kontun sıcak ve keyif dolu kollarına attı.

Genç kadın üşümüştü. Thorne bunu onun yüzünde görebiliyor, ellerine sürtünen yün pelerinde hissedebiliyordu. Açıkça görülüyordu ki Leydi Keighley çok fazla tereddüt etmemişti; notunu aldığı anda kendisine koşmuştu... Thorne benliğinin derinliklerinde ilkel bir şeyin kıpırdadığını hissetti, üstünde düşünmeyi istemediği bir şeyin. "Donmuşsun," diyerek genç kadını kollarına aldı. "Yukarıda ateş yaktırdım."

"Beni beklemeden mi?" diye mırıldandı Anne.

Thorne onun bu oyunbaz ses tonunu duyunca gülümsedi. "Bizim beraberce tutuşturacağımızın yanında o ateş silik bir kopya sayılır Vahşi Leydim." Oturma odasında duraksamadan genç kadını yatak odasına götürdü, içerisi şömine ateşiyle ısınmış ve her tarafa yerleştirilmiş balmumlarıyla hoşça kokmuştu.

Tıpkı bir gün önceki gibi sabırsızdı genç kadın, Thorne

bunu sezmişti, ama bu defa daha farklı, çok daha enfes bir sebep yüzündendi. Leydi Keighley bugün kendisini bekleyen zevki biliyordu... ya da en azından bildiğini sanıyordu. Zira Thorne'un aklında hâlâ bir-iki sürpriz vardı.

Genç kadının hevesiyle daha da heyecanlanarak onu hemencecik soydu ve tek kelime etmeden yatakta yanına uzandı.

Leydi Keighley fısıldadı: "Bu gece rüyamda sizi gördüm lordum."

"Öyle mi?" dedi Thorne. Genç kadını uzun uzun ve yavaşça öptü. "Belki de bana rüyada ne yaptığımızı söylemelisin. Gördüklerini uyanıkken uygulamak daha keyifli olacaktır, üstelik bu keyfi paylaşabiliriz de."

Genç kadın öyle enfes bir pembe rengine büründü ki, Thorne kaşlarından başlayıp ayak uçlarına kadar her tarafına diliyle dokunmak istedi. "Ben öyle şeyler... söyleyemem," diye fısıldadı Leydi Keighley. "Yüksek sesle olmaz."

Thorne güclükle yutkundu. İki kez. Ama pek bir faydası olmadı.

Genç kadının fantezileri masumca olabilirdi de olmaya-bilirdi de, ama yalnızca rüyasında ne gördüğünü hayal etmek bile Thorne'un başının dönmesine yol açmıştı. "Öyleyse belki de benim deneye deneye bulmam gerekiyor," diye karşılık verdi. "İstenen sonuca ulaştığımda bana söyleyeceğine güvenebilirim değil mi?"

Genç kadının boynuna sokuldu ve dilini ağzının çevresinden gezdirerek, alt dudağının dolgunluğunda yumuşacık dolaştırdı. Tadı çikolata gibiydi. Daha önceden bazı insanların çikolatanın tadını neden bu kadar çok sevdiklerini anlamamıştı, ama şimdi birdenbire bu tadın çekiciliğini fark etmeye başlamıştı. Çikolata ve Anne'in dudakları -çok kuvvetli bir bileşimdi. Her sabah yudumlamak isteyeceği bir lezzet...

En azından bir süreliğine, dedi kendi kendine. Günler sürerdi kesinlikle. Haftalar da olabilirdi. Peki ya aylar...?

Zamanla ilgili bu ani saplantı da nereden çıktı şimdi? diye sordu kendine. Önemli olan şu andı ve şu anda Anne *buradaydı*, dudaklarında hâlâ sabah yediği çikolatanın tadıyla kollarının arasında...

Ağzının kenarını hafifçe ısırırken genç kadın ona doğru sokuldu. “Lordum,” dedi usulca.

Thorne kaşını kaldırdı. “Sen kendi fantezilerini bana söylemeyi reddetmene rağmen, ben kendiminkileri paylaşacağım. Seni adımı söylerken duymak istiyorum.”

“Şey mi dememi istiyorsunuz...” Genç kadın biraz gerindi. Göğüsleri göğsüne sürtününce, Thorne tutkuyla sarsıldı. Bay Wilde?”

“Arkadaşlarım bana Thorne* der.”

Leydi Keighley’in gözleri parladı. “Gül demiyorlar mı? Ya da sap?”

“Seni haspa.” Genç kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. “Söyle hadi.”

Nihayet söylediğinde, adı artık genç kadının dudaklarından dökülen şehvetli bir fısıltıdan farksızdı, tenini ipeksi saçları gibi okşuyordu. Kontrolünü sürdürüleceğine dair tüm umutları ellerinin arasından kayıp gitti. Keighley’i altına çekti ve tek bir güçlü itişle kendini derinliklerine gömdü. Genç kadın onun için hazırды, sıcak ve kaygandı. Birleşmeleri her ikisi de bunun için çıldırıyorlarmış gibi hızlı ve nefessizdi.

Sonrasında, genç kadını yakınına çekti ve bir süre okşayıp baştan çıkararak onunla oynadı. Parmak uçlarını karınında gezdirirken genç kadın ne yaptığını sorunca, “Adı-

* “Thorne”, burada Hawthorne’un kısaltması olarak kullanılmasına rağmen İngilizcede “diken” anlamına da gelen “thorn” kelimesiyle eşseslidir - ç.n.

mı teninin üstüne yazıyorum Vahşi Leydim, böylece hiç unutmayacaksın,” diye karşılık verdi.

Kadın kaşlarını çattı, sanki söylediği şeyi tuhaf bulmuştu. Thorne da bunun öyle olduğunu düşündü. Kendisini böylesine sahiplenici, böylesine talepkâr ve böylesine ahmakça bir şey söylemeye iten neydi? Elbette genç kadın onu hiçbir zaman unutamayacaktı, tıpkı kendisinin onu unutamayacağı gibi. Daha önce hiçbir metresi hakkında böyle hissetmemişti, ama hiçbirisi Leydi Keighley kadar tuhaf bir kombinasyondan oluşmuyordu: kısmen leydi, kısmen cazgır, kendi gücüne dair hiçbir fikri olmayan utanç verici bir baştan çıkarıcı...

Ama şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Hâlâ zaman varken onunla sevişmek istiyordu, genç kadın onu bırakıp olağan dünyasına dönmeden önce... Aslında onun gitmesini hiç istemiyordu...

Böylece onu tekrar baştan çıkarmaya ve dikkatini dağıtmaya başladı, kendi dikkatini de, ta ki ikisinin de zihninde mantıklı hiçbir şey kalmayana kadar...

Sabah gri ve kapalı geçmişti; öğlen saatleri ise kasvetli ve çokça soğuktu. Freddy geldiğinde Anne parkta arabayla gezinme fikrini bir kenara bırakmalarını teklif etti. “Ateşin karşısında oturup konuşabiliriz,” diye öneride bulundu hevesle. Bunun yerine aslında ne yapmak istediğini de düşünmemeye çalıştı.

Konuşmak istemiyordu şüphesiz.

Doyumsuzsun Anne Keighley. Daha bu sabah âşşğınla beraberdin...

Gerçi tekrar düşündüğünde sevişme aralarında konuştuklarını hatırladı. Tabii çoğu saçma sapan şeylerdi...

“Ne yapıyorsun?”

“Adımı teninin üstüne yazıyorum Vahşi Leydim, böylece hiç unutmayacaksın.”

Ama Freddy bu teklif karşısında yalnızca başını iki yana salladı. “Yeni bir çift at. İkisi de muhteşem birer koşucu. Burada ateşin karşısında oturup da onları caddenin üzerinde bir ileri bir geri yürümeye mahkûm edemem.”

Ne yazık ki Anne ona parkta araba sürmek için havanın çok soğuk olduğunu bildiğini, zira o sabah Yukarı Seymour Sokağı’na kadar yürüdüğünü söyleyemezdi...

Böylece gönülsüzce yün bir gezinti elbisesi giyip ona uyan bir de pelerin giydi ve Hyde Park gezintisinde Freddy’ye eşlik etmek için arabasına bindi. Grosvenor Meydanı’ndan çıkarlarken Charlotte Barnsley’in evinin önüne park etmiş bir yük arabası gördü. Arabaya eşyalar yükleniyordu.

Yüklenen sandıkların birden fazla olması, Charlotte’un Yukarı Seymour Sokağı’ndan çok daha uzağa gittiği anlamına geliyordu. Ah evet, Arabella Winchester’ın ev partisi. Belki de, diye düşündü Anne, Hawthorne bu sabah onu görmeye bu yüzden bu kadar heves etmişti; metreslerinden birine katılmak için şehri terk etmeden önce bir diğeriyle randevulaşmak istemişti. Belki de bu yüzden bu sabah ona böyle tuhaf tuhaf bakmıştı, kim bilir belki de ona gideceğini söylemek istemiş ama sonra söylememeye karar vermişti.

Freddy parkın kapılarından geçerlerken atları yavaşlatarak yürüyüş hızına geçirdi. Soğuğa rağmen, sosyete tam tekmil dışarıdaydı ve yollar tıksık tıksık. Bu yüzden parkın etrafında tek bir tur atmak yarım saat sürdü. Atlar da yol boyunca huzursuzdu. “Onları birazcık koşturayım,” dedi Freddy.

“Önce beni eve bırakabilir misin Freddy? Çok üşüdüm.”

“Parkın öteki tarafındayız,” dedi Freddy ciddiyetle. “Uzun yoldan etrafı dolaşacağız. Bu kalabalığın arasından geçmekten daha kısa sürer.”

Belki de hâlâ saat üçe kadar Yukarı Seymour Sokağı’nda olabilirim.

Tehlikeli bir düşünceydi bu. Çok da ahmakçaydı aynı zamanda. Hawthorne onun geleceğini ummadığından farklı planlar yapmış olabilirdi. O ufak ve düzenli evin içinde başka bir şeyler döndüğünü görebilirdi, gerçi büyük ihtimalle kontun iyi eğitilmiş kâhyası kapıyı yüzüne kapaması için emir almış olurdu. Şimdi veya daha sonra, bu muhakkak gerçekleşecek bir şeydi. Sonra o epey uzun eski metresler listesinin bir üyesi olacaktı yalnızca...

“Adımı teninin üstüne yazıyorum Vahşi Leydim...”

Anne ömrü boyunca kaç âşık edinirse edinsin, kendisini hiç unutmamasını sağlama almaya çalışmıştı Hawthorne. Yoksa kont şimdiden onu bırakıp yoluna devam etmeye mi hazırlanıyordu?

Atlar hızlandıkça rüzgâr da sertleşti, Anne’in şapkasını uçurup saçlarının bir kısmını dağıtacağının belirtilerini veriyordu. Anne eliyle gözlerini ovuşturup etrafa baktı. “Freddy, parkı artık göremiyorum, neredeyiz?”

“Uzun yoldan gidiyoruz,” dedi adam.

Ama ses tonundaki bir şey pek gerçekçi değildi ve Anne hatıralara daldığından beri parktan epey uzaklaşmış olduklarını fark etti. “Freddy, donuyorum, lütfen beni eve götür.”

Adam gözlerini yoldan ayırmadı. “Hayır. Ama eğer uslu duracağına söz verersen seni hemen şimdi sıcak bir yere götürebilirim.”

Anne anlamamıştı. “Bayım, niyetiniz nedir?”

“Er ya da geç benimle evleneceksin, ama geçen gece operada sana yaltaklanan bir düzine adamı gördükten son-

ra her ihtimale karşı bu işin erkenden olmasının daha iyi olacağını anladım. Eğer davranışlarına dikkat eder ve rezalet çıkarmayacağına söz verirsen seni bir hana götürürüm. Eğer dediklerimi yapmazsan kuzeye doğru gitmeye devam ederiz –Gretna’ya kadar.”*

“Atları değiştirmek için durman gerekecek.”

“Bu gece şehre geri dönme şansı tamamen yitene kadar durmayacağım. Geceyi birlikte geçirdiğimize dair dedikodular yayılmaya başladığında benimle evlenmekten başka bir çaren kalmayacak.”

“İtibarımı hiç önemsemiyorum Freddy.”

“Braxton önemsiyor. Nikâhın gerçekleşmesini o sağlayacaktır.”

Adamda hiç mantık yoktu. Anne, seçeneklerini değerlendirmek için kendisini zonklayan sınırlarını kontrol altına almaya zorladı. Kaçmaya kalkışmak intihar etmek olurdu; at arabası atlamak için çok hızlı gidiyordu. Ayrıca bu yeni ve bilinmedik atların dizginlerini ele geçirmeye çalışmak da büyük ihtimalle hayvanları paniğe ve kaçmaya sevk ederdi. En iyisi pazarlık etmek, Londra’ya mümkün olduğunca yakın bir mesafede kalmaya çalışmak ve fırsat kollamaktı.

“Pekâlâ,” dedi, sesinin huysuz çıkması için elinden geleni yaparak. “Devam edemeyecek kadar üşüdüm.”

Freddy sırtıttı. “Hem de tam vaktinde,” dedi kaygısızca ve atları hızlandırdı. Araba dış tekerlerinin üstünde sarılırken Anne bir eliyle şapkasını, diğeriyle de oturağının kenarını yakaladı.

* Gretna, İskoçya’ya bağlı, İngiltere’yle sınır bir kasabadır. Eskiden bu yerleşim yerinde gençler İngiltere’deki aksine ebeveynlerinin rızası olmadan veya evlenmek için gerekli alt yaş sınırı olan 21 yaşlarını doldurmadan evlenebiliyorlardı. Bu yüzden Gretna kaçarak evlenenlerin birincil durağı olmuştur ve günümüzde de hâlâ düğünleriyle ünlü bir yerdir –ç.n.

Adam bir hanın avlusunda atları durdurdu. “Burası bana söylendiğine göre güzel bir hanmış. Hancı çok arkadaş canlısı ve yardımsevermiş. Ağzı da sıkıymış.”

Anne şapkasını öne doğru çekip düzelttikten sonra tabelaya baktı. Onlarca han dururken Freddy tutup onu Kırmızı Ejderha’ya getirmişti...

Anne bir an rahatlar gibi oldu. Ama sonra gerçeklerle yüzleşti. Hanı tanıyor olması ona pek fayda sağlamazdı. Yolunu nasıl bulacağını bilmiyordu çünkü yalnızca giriş salonunda ve Hawthorne’un tuttuğu özel odada bulunmuştu. Hancı da onu tanımazdı üstelik; zira onu şapkasındaki tüllüğünü örterken görmüştü sadece. Hem her halükârda, arkadaş canlısı, yardımsever ve ağzı sıkı bir hancı, hanının özel odalarında neler olursa olsun ağzını kapalı tutardı.

Bu sırada bir scyis atlarla ilgilenmek için geldi ve Freddy de aşağı atlayıp Anne’in inmesine yardım etti. Anne adamın dokunuşuyla titrememek için elinden geleni yaptı.

Hancı onları özel bir odaya götürdü. Neyse ki, diye düşündü Anne, Bay Wilde’in tuttuğu oda bu değildi.

Freddy binici ceketini bir kenara atıp ateşe doğru yürüdü. “Mantıklı davrandığın için memnunum. Buz gibiydim. Kalın paltomu giymem gerektiğini biliyordum, ama bu uzun bir yolculuk planladığımı açık ederdi. Pelerinini çıkar da ısınmak için yanıma gel.”

Anne hareket etmedi. “Şerefimi ne kadar tehlikeye atarsan at seninle evlenmeyeceğim.”

“Ah bence evleneceksin. Seninle işimi bitirdiğim zaman çocuk olması ihtimali de var. Braxton’ın böyle bir durum hakkında söyleyeceği birkaç şey olacaktır.”

Anne’in içi allak bullak oldu ama sesini sakın tutmayı başardı. “Umutlarını buna bağlama Freddy. Dört yıl boyunca evli kaldım.”

“İşin güzelliği de burada işte. Bir vârise ihtiyacım yok,

ama edinmeye çalışmaktan zevk alacağım.” Döndü. “Buraya gel dedim.” Bu açıkça bir emirdi. Anne yerinden kımıldamayınca adamın yüzü sertleşti ve Anne’e doğru yürümeye başladı. “Bu oyunu bilmiyormuşsun gibi davranma.” Elini uzatıp Anne’in bir göğsünün üstünde gezdirdi.

“Utanç yüzünden evlenmem. Braxton bir öğrensın zaten...” Anne kendisini toparladı ama çok geç kalmıştı.

“Neyi öğrensın? Zaten bir sevgilin olduğunu mu? Bu pek sürpriz sayılmaz. Bakire değilsın, bu yüzden bir âşık fazla, bir âşık eksik fark etmez. Hem kim ki o?” Freddy’nin bakışları kurnazca parladı. “Bahse girerim Hawthorne’dur. Ah, ne hoş bir şaka. Kim Hawthorne’un elinden metresini çalacağımı tahmin edebilirdi ki?” Ellerini ovuşturdu. “Ah evet bu işten gerçekten çok hoşlandım.”

Anne’in yüreği ezildi. Nasıl bu kadar yanlış bir hesap yapabilmişti? Sevgili edinmenin kendisini güvende tutmayacağını farkına varması gerekirdi. Bunun yerine kendisini erkekler arasında yaşanan bir savaşın çekici bir ganimeti haline getirmişti.

Kapı açıldı ve bir hizmetçi kız dolu bir tepsiyi taşıyarak içeri girdi. Anne getirilenin çay olduğunu gördü. Eh, belki çaydanlık bir silah olarak kullanabilecek kadar sıcaktı. Hizmetçi de... Geçen ziyaretinde gördüğü hizmetkârları çok az görebilse de, bu hizmetçi kesinlikle geçen sefer çilek ve şeftali getiren kızdı. Eğer Anne ne olup bittiğini kızın anlamasını bir sağlayabilirse...

Freddy küfretti. “Şu bulaşık suyunu buradan çıkar,” diye emir verdi. “Ve en iyi kırmızı şarabınızdan iki şişe getir. Leydim de benimle beraber içecek.”

Hizmetçi kız çabucak bir reverans yaptı ve tepsiyi aldı. Kapıya doğru dönerken Anne’in bakışlarını yakalayıp göz kırptı.

“Şarap kanını ısıtır,” dedi Freddy. “Belki de ısıtmaz. Ne olacağı umurumda değil zaten, çünkü sonuç değişmeyecek.”

Anne’in bir anlığına hissetmiş olduğu rahatlama hissi, uykudan uyanıldığında yitirilen bir rüya gibi kayboldu. Hizmetçi kız iyi niyetliydi, bu kadarı açıktı, ama ne yapabiliirdi ki? Anne tamamen kendi başımaydı.

Braxtonların kâhyası eşigin üstünden kıpırdayacağına dair hiçbir işaret vermiyordu. “Beni görmek isteyecektir,” diye tekrarladı Thorne.

Nihayet adam kenara çekildi. Şişinerek, “Lordum evde mi gidip bir bakayım,” dedi ve buz gibi bir tavırla misafir odasına çıktı. Thorne da beklerken giriş holünü bir ileri bir geri adımlamaya başladı.

Kısa süre sonra Braxton’ın kendisi merdiven sahanlığında göründü. “Çaya çıksana Thorne.”

Thorne, Leydi Braxton’a reverans yapıp ekmek ve tereyağıyla bir fincan çayı kabul etti. “Leydi Keighley evde değil mi?”

“Duyan da ona bir düşkünlüğünüz var sanacak,” dedi Leydi Braxton. “Nasıl tanışmıştınız bu arada? Sizi tanıştırdığımı hatırlamıyorum.”

Lord Braxton başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Hadi ama Maddy. Herkes Thorne’u tanır. Anne bugün Freddy Lassiter’la araba gezintisine çıktı. Parktaki kalabalığa takılmışlardır.”

Thorne’un sırtı karıncalandı. “Bu havada mı? Çıkalı ne kadar oldu?”

Lord Braxton omuz silkti. “Belki de bir arkadaş’a uğramışlardır, çay içiyorlardır. Freddy onunla ilgilenir. Anne’den hoşlanıyor ne de olsa.”

Soru sormaya hakkın yok, diye hatırlattı kendine Thorne. En azından şimdilik.

“Peki senin için ne yapabilirim Thorne?” diye sordu Braxton açıksözlülükle.

“Özel bir konuşma yapabiliriz diye umuyordum.”

“Sen de mi?” dedi Braxton sırtarak. “Eh, nasıl istersen. Bizi mazur görebilir misin Maddy tatlım? Yalnızca bir-iki dakikalığına kütüphaneye ineceğiz.”

Braxton yolu gösterdi. Merdivenlerin tepesinden Thorne dış kapıda bir itiş kakış gördü, seyis kıyafeti giymiş zayıf, sırtın gibi bir adam kâhyayı itip geçti. İçeri girdiğinde mermer döşemelerin üstünde kayarak durdu ve çılgın gibi etrafına baktı, ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

“Jenkins?” dedi Thorne. “Bu da ne böyle?”

“Size bir mesaj var lordum.”

“Haberciyi atlarımın başında bıraktın herhalde?”

Braxton merdivenlerin ortasında kalakaldı. “Bu da ne demek oluyor? Hizmetkârın kâhyayı darp ediyor, sonra da ite kaka evime giriyor...”

Thorne, Braxton’ın yanından geçip gitti ve kaygısızca merdivenlerden koştu.

Jenkins başını önüne eğdi. “Üzgünüm lordum. Ama kâhya beni içeri almadı.” Kâhyaya pis bir bakış fırlattı. “Dışarıda Kızıl Ejderha’da çalışan bir seyis var lordum. Saatlerdir sizi arıyormuş.”

Thorne çoktan kapıya varmıştı bile. Bir dakika sonra içeri girdiğinde Braxton holün ortasında dikiliyordu. “Sen ve hizmetkârların,” diye başladı, “artık bu evde hoş karşılanmayacaksınız...”

“Kes şu saçmalığı Braxton. Freddy Lassiter, Leydi Keighley’le beraber kaçmış.”

“Ne? Gülünç olma dostum. Bir arkadaşlarının evindedirler...”

“Islington yolunun üstündeki yatılı bir handa yaşayan arkadaşları mı var Freddy’nin? Seyisin beni bulması iki saat sürdüğüne göre, kaybedecek hiç vaktimiz yok –bu yüzden zırlamayı kes de atlarını hazırlamaları için emir ver dostum.”

Braxton amirane bir tavırla bir uşağa işaret etti. “Neden beni değil de seni bulmaya geldiler peki?”

“Çünkü Kızıl Ejderha’da beni tanıyorlar. Ama bu mü-kemmel bir soru. Hatırlat da kız kardeşine nasıl mukayyet olduğunla ilgili sana birkaç çift laf edeyim. Ben onu güvenliğe kavuşturduktan sonra tabii.”

Kâhya elinde Braxton’ın ceketıyla öne çıktı ve Lord Braxton zorlanarak da olsa ceketini giydi. “Kızıl Ejderha’daki insanlar tam olarak neden senin kız kardeşimin başına gelecek bir şeyle ilgileneceğini düşünüyorlar Hawthorne?”

Thorne’un sabrı taşmıştı artık. “Çünkü salı günü onunla o handa bir randevum vardı,” dedi sert bir sesle, “ve kafası olan herkes onu başka bir erkekle paylaşmak istemeyeceğini gayet net anlayabilir. İşte bu yüzden.”

Eğer içinde bulundukları durum bu kadar ciddi olmasaydı, Braxton’ın gözlerinin yuvalarından fırlamasını izlerken eğlenebilirdi.

Hizmetçi kız şarabı getirdi ve biraz sonra aşçının yemek yemeyi arzu edip etmediklerini öğrenmek istediğini söylemek için geri geldi.

“Hayır,” dedi Freddy.

“Ah Tanrı aşkına Freddy,” diyerek karşı çıktı Anne, “açlıktan bayılmamı istiyor olamazsın. Kendinin bayılmasını da herhalde. Evet, yemek yiyeceğiz.”

Üstelik bu, hizmetçi kızın defalarca içeri girip çıkması,

masayı hazırlayıp yiyecekleri getirmesi anlamına geliyordu ve Freddy kapının her an açılacağını bildiği sürece çok korkunç bir şey yapamazdı. En azından Anne öyle umut ediyordu. Ve hiç kuşku yok ki yemeği uzatabilirdi ta ki...

İşte bu *ta ki* onu endişelendiriyordu. Freddy şarap şişelerinden birini bitirmiş ve ikincisini de neredeyse yarılamıştı. Belki de onu içmeye teşvik etse daha iyi olurdu... yoksa bu Freddy'nin hizmetkârların içeri girip çıkması gibi engelleri yok saymasına mı yarardı sadece?

"Lütfen bir şişe daha getir," dedi hizmetçi kıza ve kız bir kez daha reverans yapıp çıktı.

"Seninle paylaşırım," dedi Freddy ve tuttuğu şişeyi ona doğru salladı.

"Bir şişeyi tamamen kendi başıma içmeyi tercih ederim." Ve tabii olursa o şişeyi onun kafasında kırma fırsatını...

Freddy gülmeye başladı. "Yaşlı Keighley sana içki içmeyi öğretti demek?"

Kapı tekrar açıldı ve bir an Anne gördüğü şeye inanmadı.

Braxton eşikte dururken ceketinin pelerini hâlâ salınıyordu. "Burada neler oluyor Freddy?" diye sordu sert bir sesle. "Neden kız kardeşimi burada seninle, şerefine gölge düşürecek bir durumda buluyorum? Onun şerefli ismini tehlikeye atmaya nasıl cüret edersin?"

Ağabeyini görmesiyle ferahlayan Anne'in yüreği tekrar ezildi. Freddy değerlendirmesinde yüzde yüz haklıydı. Ağabeyi yalnızca onun itibarını düşündüğü sürece, onu korumak için en kısa yolu seçecekti ve bu yol da doğrudan doğruya rahibin önüne çıkıyordu.

Derken Braxton'ın ardından kimin geldiğini gördü ve kendini sefil hissetti. Ağabeyi pelerini alıp omuzlarına sardığında itiraz bile etmedi.

Freddy odanın ortasında dikiliyor, elinde şişecik hafifçe sallanıyordu. Lord Hawthorne ona doğru yürüdü ve tek kelime etmeden yumruğunu Freddy'nin burnuna indirdi. Kavunun patlaması gibi bir ses çıkmıştı. Freddy geriye doğru sallandı ve çürümüş bir ağac gibi yere yıkıldı.

Hawthorne düşmüş adamın tepesinde dikilip yumruklarını ovuşturdu. Anne'e bakmamıştı bile.

"Gel," dedi Braxton sert bir sesle. Anne da ağabeyinin kendisini odadan çıkarmasına izin verdi.

Anne boy aynasında kendisine baktı. "Bu akşam baloya gitmek istemiyorum."

Madeleine öfkeli gözlerini ona çevirdi. "Başka bir seçeneğin yok Anne. Dedikodu öyle ya da böyle dışarı sızacak. Daveti kabul ettik, bu yüzden baloda gözükme zorundasın, yoksa insanlar neden gelmediğin hakkında sorular sorar."

"Başım ağrıyor."

"Sen baş ağrısının *ta kendisisin* Anne! Bu akşam kendini göstermen lazım. Tamamen normal, mutlu ve ilgisiz görünmelisin ki insanlar dedikoduya kulak asmasınlar ve itibarın zedelenmesin."

"İtibarım umurunda değil." Ama bu sözler Anne'e çok boş geldi. Artık çok geçti ama, itibarını önemseydiğini fark etmişti. Bir ilişki yaşayacak olursa evlenmekten kaçınabileceğini düşünerek kendisini tasasızca ikna etmişti, ama itibarıyla beraber kaybedeceği diğer tüm şeyleri hiç düşünmemişti. Arkadaşları, ailesi, toplumdaki konumu... Şimdi tüm bunlar risk altındayken, aslında kendisi için ne kadar önemli olduklarını fark ediyordu. Nedense kendisini şu anda her şey nasılsa öyle devam edeceğine dair ikna etmişti, yalnızca ağabeyininki yerine kendi evinde olacaktı...

Belki de kendisini Hawthorne'la lekelemekle, Freddy Lassiter'la lekelemek arasında bir fark vardı.

Bunu düşünmek istemiyordu. Şimdi değil.

Madeleine ellerini beline koydu. "Anne, Braxton diyor ki..."

"Ne dediği veya ne yaptığı beni ilgilendirmiyor," dedi Anne duygusuzca. "Freddy'yle evlenmeyeceğim."

Madeleine iç çekti. "Öyleyse baloya gitmek zorundasın. Eğer dedikoduyu başlamadan önlemezsen, biriyle evlenmek zorunda kalırsın ve beraber kaçtığın kişi de Freddy olduğuna göre..."

"Ben onunla kaçmadım," diye karşılık verdi Anne. "O beni kaçırdı. Bu tamamen farklı bir şey."

"Öyle olduğunu biliyorum Anne. Ama nasıl görüldüğünü düşünmek zorundasın!"

"Peki. Eğer başarır da gecenin sonunda itibarımın zedelenmemesini sağlarsam, o zaman evlenmeme gerek kalmayacak, öyle değil mi?"

Madeleine tereddüt etti. "Şey..."

"Eğer kimseyle evlenmek zorunda kalmayacağıma dair söz verirsen gelirim."

"Bunu söylemek benim elimde değil. Braxton'a kalmış bir şey."

"Ah Maddy..."

"Anne lütfen. Bırak da Polly saçını halletsin. Balo elbiseni giy de çıkalım. Senin için en iyisi bu, insan içine karışıp olup bitenleri kafandan uzaklaştırman. Bir saat, yalnızca birkaç dans edeceksin, sonra *ben* başımın ağrıdığını söyleyip benimle eve dönmen için ricacı olacağım, söz veriyorum. Tanrı biliyor ya, yalan söylüyor da olmayacağım."

Anne iç çekti. "Üzgünüm Maddy."

"Ben de öyle. Freddy'nin böyle düpedüz çılgınca bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim."

Anne de düşünmemişti doğruyu söylemek gerekirse. *Freddy Lassiter en kötülerini değil*, demişti Thorne'a... ve bunda ciddiye de. Onun zararsız olduğunu düşünmüştü. Bir baş belası. Birazcık aptal. Ama asla tehlikeli değil.

Ne tuhaf, diye düşündü, sosyetenin çok tehlikeli bir adam olarak tanımladığı Hawthorne ona asla kaba bir davranışta bulunmamıştı, öte yandan herkesin eğlenceli bulunduğu Freddy ise neredeyse hayatını mahvetmişti.

Ama... Thorne neden dönüp bir kere bile bakmamıştı ona? Neden onu eve getiren Thorne olmamıştı? Neden kendisini teselli etmemişti?

Olup bitenden dolayı onu mu suçluyordu? Bir defasında Freddy'ye cesaret verdiğini söylemişti, adamla yalnızca dans ettiği için. Ama herhalde Thorne kendisini seven bir kadının başka bir adamın peşinden isteyerek gidebileceğine inanmazdı...

Seven kadın mı?

Bu basit sözcük Anne'i keskin bir kılıç gibi yaraladı, ama yine de inkâr edemedi. Kendine bir âşık bulmayı amaçlamıştı sadece. Ama onun yerine âşık olmuştu.

Herhalde Madeleine haklıydı, diye düşündü. Baloda geçirdiği bitmek tükenmek bilmeyen bir saatin ardından artık kendini uyuşmuş hissetmiyordu. Hatta gülümsemeyi bile başarıyordu ve bunda samimi sayılırdı, ta ki Thorne'u balo salonunun diğer ucunda gördüğü halde kontun kendisini dansa kaldırmak için hiçbir girişimde bulunmadığını fark edene kadar.

Salonun bir köşesinde Madeleine'le birlikte oturuyordu ve Leydi Stone yanlarına geldiği zaman yengesi gerçekten

de solgun ve başı ağrıyormuş gibi gözüküyordu. “Bugün Freddy Lassiter’a ne olduğunu duyduunuz mu?”

Anne karşısındaki yaşlı kadına saygı göstermek için ayağa kalkarken telkâri çiçek buketi tutacağını sımsıkı kavradı, Madeleine ise sanki beklemekte olduğu bir darbeye hazırlanıyormuşçasına oturuşunu biraz dikleştirdi.

Leydi Stone gelip Anne’in sandalyesine oturdu. “Diyorlar ki sarhoş olup arabasından düşmüş. Burnu kırılmış.”

“Neden onun yerine boynu kırılmadı, tam bir muam-ma gerçekten,” diye ekledi Thorne yaşlı kadının arkasından gelerek. “Leydi Keighley, bu dansı bana lütfeder misiniz?”

“Hayır,” dedi Anne hiç beklemeden.

Kont kaşlarını çattı ve onun dans kartına uzandı. “Bu dansın yanında hiç kimsenin adı yazmıyor,” dedi. “Hatta akşamın geri kalan kısmı için de hiçbir isim yazmıyor. Bugün erken ayrılmayı mı düşünüyorsunuz?”

“Anne, iyice sinir bozucu hale gelmeden şu adamı buradan götür,” diye emretti Leydi Stone. “Senin için oturacak yer de yok zaten. Sen dans ederken ben de oturup Madeleine’le çene çalarım.”

Kontun bütün akşam onu tamamen kendi başına bırakıp sonra birdenbire dans etmek istemesi ne kadar da kabaydı! Ve elbette ağırbaşlı köy danslarından birini de seçmemiştir. O tarz bir dansta kontla konuşmak zorunda kalmazdım, diye düşündü Anne hınçla. Hayır, illa bir vals olmak zorundaydı ki kontun kollarının arasında salonda daireler çizsin ve Yukarı Seymour Sokağı’nın yatak odasında paylaştıkları farklı türde bir dansın her adımını hatırlayıp... kontun sıcak ellerinin çıplak teninde bıraktığı hissi anımsasın...

Kont onu piste yönlendirdi ve elini beline koyunca Anne sanki teni kavruluyormuş gibi hissetti, hem de

kontun eldivenine ve kendisinin yosun yeşili elbisesine rağmen. Tek kelime etmeden balo salonunda ağırbaşlı bir çember çizdiler ve Anne dansı sessizlik içinde bitirebileceklerini ummaya başladı.

Ama kontun kollarında olup da birbirlerine takılmamak, hınzırca komik yorumlarda bulunmamak ve birbirleri için ne ifade ettiklerini hatırlatan fısıltılar ve müstehcen gülümsemeler paylaşmamak daha da kötü hissettiriyordu.

Öfkeli bir suçlama bile olmamıştı...

Tam bir ahmak gibi davranıp Freddy'nin tuzağına düştüğü için kontun kendisini parçalara ayıracağını umut etmeye başladı. Kontun böyle bir şey söylemesi haksız olacağı halde, bu, yaptığı şeyi Thorne'un az da olsa umursadığını gösterirdi. Çünkü kont şu anda hiç de umursuyormuş gibi gözükmüyordu. Acaba Thorne'un şu anda onunla dans etmesinin sebebi yalnızca –günlerdir ona alaka gösterdiği için– şimdi göstermese laf olur diye miydi?

Artık her şey bitti, diye düşündü bitap halde. Ona âşığını, ama o çoktan beni aklından çıkarmış.

"İyi misin?" diye sordu kont en sonunda.

Anne başını kaldırıp adama baktı, ona en parlak gülümsemesini, en ikna edici ışıltısını göstermek istiyordu –ama bunun yerine gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti.

Kont alçak sesle onun anlamadığı bir şey söyledi. Bir an sonra da dans pistinin kenarından adeta kayarcasına ilerleyip balo salonundan dışarı çıktılar ve boş bir koridordan geçip, birkaç mumun parladığı, sadece közü kalmış bir ateşin yandığı bir kabul odasına girdiler.

"Haydi gelin Vahşi Leydim," dedi Thorne.

Anne dudağını ısırdı. "Bana işkence etme. Dayanamıyorum."

Kont bir mendil çıkartıp kenarıyla Anne'in kirpiklerini sildi.

Anne gülümsemek için kendisini zorladı. “Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Siz balo salonuna geri dönün lütfen.”

“Eşlik ettiği leydi olmadan salona geri dönen bir çapkın olur mu? İtibarım bir daha asla düzelmez.”

“Bana itibardan bahsetmeye nasıl cüret edersin?” diye parladı Anne. “Neden kendime âşık edinmenin sorunlarımı çözeceğini düşünmekle ne kadar büyük bir aptallık ettiğimi söylemedin?”

Bir anlığına, kontun cevap vermeyeceğini düşündü. “Çünkü bu benim planlarıma tamı tamına uyuyordu.”

“Senin... planların?”

“O sabah mücevherci dükkânında karşılaşmamızın tamamen şans eseri olduğunu mu düşünüyordun Anne?”

“Değil miydi?”

“Hayır. Nerede olduğunu keşfetmek aslında epey çaba sarf etmemi gerektirdi, ama en sonunda seyisim, Braxton’ın uşaklarından biriyle bağlantı kurdu, o uşak da seni gizlice dinledi... Ah sevgili kızım. Gerçekten de benimle oynamanın seni evlenilmeyecek biri yapacağını mı düşündün? Canım, yedi gayrimeşru çocuğun olsa bile erkekler gene de seni ister. Ben de isterim.”

Çocuğumun olamayacak olması, diye düşündü Anne üzüntüyle, ne kadar acı. Çocuğu olsa en azından konttan bir hatıra kalmış olurdu.

“Bana bak Anne.” Thorne’un sesi nazikti ama Anne’in çenesinin altındaki eli ısrarcıydı. “Benimle evlenir misin?”

Anne bir an bastığı yerin ayaklarının altından kayıp gittiğini sandı. Kulakları yanlış mı duymuştu yoksa? Yoksa... rüya falan mı görüyordu? Konta şöyle bir baktı. Gayet normal görünüyordu... yalnızca gülümsemiyordu. Gözleri Anne’in hiç görmediği kadar koyuydu ve dudakları biraz gerilmişti...

“Ne?” diye haykırdı Anne. “Bana benimle evlenmek gibi bir arzun olmadığını söylemiştin!”

“Eğer konuşmayı doğru hatırlıyorsam,” dedi Thorne dalgın bir tavırla, “sen bana niyetimin ne olduğunu –daha doğrusu ne olmadığını– söylemiştin.”

“Ama sen de *onaylamıştın!*”

Kont hafifçe gülümsedi. “Evet, o zaman için öyleydi. Ama benim fikrimi değiştirdin.”

Anne zorlukla nefes alıyordu. “Buna Braxton sebep oldu, değil mi? İtibarımı kurtarmak için gözü dönmüş durumda. Braxton bile beni Freddy’yle evlendirmeyi kendine yediremiyor...”

“Elbette. Bu arada Freddy de burnu ve... *düşmesinden* kaynaklanan diğer yaraları yolculuk yapmasına olanak sağlayacak kadar iyileşir iyileşmez, uzunca bir müddet dönmemek üzere Avrupa’ya gidecek.”

“Bu iyi bir haber sanırım,” dedi Anne dalgınlıkla. “Ama görünüşe bakılırsa Braxton beni evlendirmeye hâlâ kararlı, yani Freddy yerine başkasını bulabilirse...”

“Beni mi kastediyorsun? Braxton gibi biri beni zorluyor diye hiçbir şey yapmam Anne. Zorlamadı da zaten. Bu tamamen benim kendi fikrim.

Anne konta bakakaldı. Hawthorne çok ciddi duruyordu. Ama yine de... Londra’nın tasdikli zamparası *ona* evlenme mi teklif ediyordu yani?

“Ah Tanrım,” dedi Thorne. “Evet evet, kesinlikle eminim –orada ağzın beş karış açık dikiliyorsun ve ben hâlâ senin dünya üzerindeki en güzel varlık olduğunu düşünüyorum.”

“Sen evlenmek istemiyorsun,” diye itiraz etti Anne.

“Daha önce hiç istememiştim. Ama daha önce onsuz yaşayamayacağım bir kadın da hiç olmamıştı.”

Anne inanmak istiyor ama inanamıyordu. “Benimle sırf Freddy’nin yaptığı şeyden dolayı evlenmek istiyorsun.”

“Tam tersine sevgilim. Freddy uzun bir zaman boyunca konuşamayacak, hatta uzun zaman geri gelemeyecek bile.”

Sesinde güçlü bir kararlılık vardı. Anne o ilk darbeden sonra Freddy’nin kendisine gelmesini göremeden ağabeyinin kendisini dışarı çıkarmasına memnun mu olsa, yoksa ardından olanları kaçırdığına üzülse mi bilemiyordu. Freddy Avrupa’da uzunca bir müddet kalmaya ne kadar sürede ikna edilmişti acaba? Anne, Thorne’un yumruklarının tam olarak ne kadar sıyrıldığını ve acaba bu yüzden mi bu gece eldivenlerini çıkarmadığını merak ediyordu...

“Zaten,” diyerek devam etti kont, “kararımı Freddy’nin yaptıklarından önce vermiştim. Bugün öğleden sonra tam seninle evlenmek niyetinde olduğumu ağabeyine söylemek için gelmiştim ki Kızıl Ejderha’dan bir mesaj geldi.”

“Ama... neden evlilik? Bu çok... çok...”

“Nihai? Kalıcı? Özel? Yaklaşıyor muyum?”

Anne üzüntüyle başını salladı.

“Ama sebep tam da bu Anne. Eğer metresim olmaya devam edersen seni yalnızca ara ara görebileceğim, diğer sorumluluklarından fırsat bulabildiğin zamanlarda. Ama ben seni her an yanımda istiyorum. Seni koruma zevkini tatmak, karım olduğunu ilan etme gururunu yaşamak istiyorum. Ve...” Sesi alçaldı. “Sana ihtiyaç duyuyorum.”

Anne güçlükle yutkundu. Kont teklifini yapmış, Anne da ona vazgeçmesi için her türlü imkânı sunmuştu... Yoksa sunmamış mıydı? “Hayır,” diye fısıldadı. “Hayır, seninle evlenemem.”

Thorne ona bakıp gülümsedi.

Anne’in kalbi un ufak oldu. Acaba kendisini kesin bir dille reddettiği için Thorne rahatlamış mıydı? Artık hiçbir şeyden sorumlu tutulmazdı...

“Evet,” dedi Thorne. “Eğer usulen bir flört dönemi ya-

şamak istiyorsan, yarın sorumu yinelemek için evine gelirim, bir sonraki gün de gelirim, ondan sonraki gün de gelirim, ta ki sen kastettiğim şeyi daha fazla inkâr edemeyecek hale gelene kadar.”

Anne’in içinde bir umut kanatlandı.

Kontun sesi kasvetli sayılabilirdi. “Keighley yaşlı, iğrenç, bencil bir adamdı. Onun sende evliliğe karşı kötü bir tutum bıraktığını biliyorum Anne, ama sana şansını bir de benimle denemen için yalvarıyorum. Seni seviyorum. Lütfen beni kabul edeceğini söyle.”

Mantığı Anne’e direnmeye devam etmesini söylüyor ama kalbi çılgıncasına atıyordu. *Beni seviyor... Beni seviyor!* Sonra başka bir şey hatırladı ve o kanatlanmış umudu boğuldu. “Ben sana vâris veremem.”

“Ben de vâris olmadan mutlulukla yaşarım. Ama bence şu anda bir sonraki Lord Hawthorne’u karnında taşıyor olma ihtimalin çok yüksek.”

Anne titriyordu. “Hayır, bu mümkün değil.”

“Seni temin ederim ki mümkün. Hamile kalmaman için gerekenleri yapmadım tatlım, daha doğrusu ilk sevişmemizden sonra yapmadım. Bunu da özellikle tercih ettim, ki bir daha olsa yine aynı şeyi tercih ederim. Çocuğunun olamayacağını söylerken çok üzgün görünüyordun, ben de çocuk sahibi olmanı istedim. *Benim* çocuğumun annesi. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, sana yalnızca metresim olarak sahip olmanın bana yetmeyeceğini o zamanlar anlamaya başlamıştım.”

“Ama eğer çocuğum olmazsa bu sana haksızlık olur. Hem nasıl hamile olabileceğimi düşünüyorsun... Dört yıl evli kaldım Thorne!”

“Zamanla göreceğiz. Ve o zamana kadar da hangimizin haklı olduğuyla ilgili denemeler yaparken çok eğleneceğiz.”

Kont bir şekilde kollarını ona dolamış ve boynunu öpmeye başlamıştı.

Anne gönülsüzce de olsa kendini kurtarmaya çalıştı. “Bir dakika bekle. Braxton’a benimle evlenmek istediğini söylemeye gittiğini söylemiştin. İznini almak için değil yani?”

“Tabii ki değil. Eğer izin vermeseydi, evlenme teklif etmek için doğrudan sana gelecektim. Her neyse...” Thorne duraksadı. “Bilmen gereken bir şey var: Bu öğleden sonra bir korku anında ağabeyine birbirimiz için ne ifade ettiğimizi söyledim. Eğer benimle evlenmezsen, kesinlikle beni düelloya çağıracaktır Anne. Ve biliyorsun ki yaptığım şeyden sonra beni vurmasına izin vermem gerekir.”

“Ona söyledin mi?” Anne sersemlemişti. Sersemlemesinin nedeni, ağabeyinin, kendine âşık edindiğini öğrenmesinden değildi, gerçi bu da başlı başına bir sorun sayılırdı. Ama aşk oyununda hiçbir zaman yanlış bir hamle yapmamış olan bu çapkın adam, onun için korkuya kapılıp da ne söylediğini bilemez hale mi gelmişti?

Kanatlanmış umudu iyice yükseldi, öyle bir mutluluk seviyesine çıkmıştı ki neredeyse ayaklarını yerden kesecekti. Bu mucize –yani Thorne’un onu seviyor olması– başını döndürüyordu.

“Hayatımı kurtar sevgilim. Benimle evlen.” Kont eğilip şakağından öptü. “Sohbet etmek için çok fazla vaktimiz olmadı,” dedi usulca. “Ama eğlendik ve inanıyorum ki arkadaşlığın temelini de attık.”

Bu adam Anne’in kendisine söylediği her şeyi hatırlıyor muydu? Anne sesini sert tutmaya çalıştı. “Bana hiçbir seçenek bırakmadınız lordum.”

“Umarım bırakmamışımdır.” Kontun gözlerinde tekrar gümüşü bir pırıltı dans ediyordu. “Çünkü eğer başka bir

bahane daha bulacak olursan, onu da çürütmek zorunda kalacağım –her ne kadar bunun yerine seni öpmeyi tercih etsem de.” Son söylediğini uygulamaya geçirdi.

Bu sırada kapı sarsılarak açıldı ve koridordan gelen ışık içeri dolup onların üzerine düştü. Anne başını arkaya atmış, Thorne yüzüyle onun göğüslerinin üst tarafına sokulmuş haldeydi ki Charlotte Barnsley içeri girdi.

Thorne başını geriye çekti ama Anne’i bırakmadı. “Umarım bu evet demektir sevgilim,” diye mırıldandı, “çünkü gerçekten de çapkınlık yapmayı bırakmam lazım. Bu konudaki yeteneğimi kaybettim. Charlotte, eğer bizi ifşa etmeyi planlıyorsan...”

Charlotte’un gözleri parladı. “Ah hayır! Bu kadının seni ele geçirmesini kolaylaştıracak hiçbir şey yapmayacağım! Sırf bu kahpe...”

Thorne’un ses tonu buz gibiydi. “Ne dediğinize dikkat edin Leydi Barnsley. Özür dilemeniz gerekiyor.”

var olmayan Bayan Wilde kılığına girmeyi seviyor diye...”

Kapıdan gelen keskin bir ses Charlotte’un tiradını yarıda kesti. “*Var olmayan Bayan Wilde* mı?” dedi Leydi Stone. “Ah Tanrım. Sevgili arkadaşım Bayan Wilde var olmadığını duyduğuna çok üzülecek. Ufak tefek bir hanımdır. Yaşlıca. Epey tıknaz. Kelebekleri çok sever...”

Charlotte tokat yemiş gibi bakakaldı. “Gerçekten de Bayan Wilde diye biri *var mı*?” Ayağını yere vurdu ve fırtına gibi çıktı.

“... çilekleri de sever,” dedi Leydi Stone tatlılıkla. “Bana borcunuz var güzellerim. Her ayrıntıyı öğrenmek istiyorum, daha sonra tabii. Ama şimdi Charlotte bozguna uğradığına göre, balo salonuna kadar beni takip etmenizi öneriyorum. Sizin ne yaptığınızı görmek için nefeslerini tutmuş bekleyen insanlar topluca bayılmadan önce gideyim.” Odadan çıkarken kapıyı açık bıraktı.

Anne kafası karışarak Thorne'a baktı. "Charlotte, Bayan Wilde'ı bilmiyor mu? Ama o da senin..."

"Charlotte hiçbir zaman benim metresim olmadı. Gerçekten de Anne, bırak da azıcık zevk sahibi olayım. Her neyse, daha önce Bayan Wilde diye biri hiç olmadı. Yalnızca sen vardın."

"Ah gerçekten mi? O çokook kullanışlı kutu gibi evi daha önce hiç randevu mekânın olarak kullanmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neden ilk buluşmamızda seni Kızıl Ejderha yerine oraya götürmedim sanıyorsun? Çünkü daha hazır değildi. Ah, geçen sonbahar orayı aldığımda kafamda bazı fikirler vardı tabii, sonuçta hoş ve sessiz bir ev, hem de benim evimin hemen köşesinde elverişli bir konumda bulunuyor. Ama tamirini bir türlü halledememiştım. Ancak seni oraya götürmeye karar verdiğim zaman işçiler çalışmaya başladı. Dekorasyonun ve mobilyaların senin ten rengini tamamlayacak mükemmel bir tonda olduğunu gerçekten fark etmedin mi?"

Fark etmemiştı. Charlotte Barnsley'in kızıl saçlarının canlı zümrüt yeşili yatak perdeleri karşısında ne kadar zıt kaçacağını düşünmekle meşguldü.

"Orayı yalnızca iki gün içinde tekrar dekore etmenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin."

"Bunu benim için mi yaptın?"

"Senin için her şeyin hoş olmasını istedim. İğrenç değil."

"Bana yalan söyledin, bunu biliyorsun," dedi Anne usulca. "Sen bir *centilmensin*. Yalnızca sevgilin olduğum sırada bile..."

"Tatlım, sen hiçbir zaman *yalnızca* sevgili olamazsın. Eğer istersen evi sana vereceğim, böylece arada sırada gelip Bayan Wilde'ı, yani Vahşi Leydime ziyaret edebileceğim."

“Ne zaman isterseniz... Bay Wilde.”

“Şimdi düşündüm de...” Thorne duraksayıp onu o kadar güçlü öptü ki, Anne neredeyse kontun hangi konudan bahsettiğini unutacak gibi oldu. “*Bayan Wilde* olmaz,” dedi en sonunda. “Bundan böyle hep Leydi Hawthorne olacaksın elbette. Ama arada sırada benim Leydi Wilde’ım da olur musun?”

Anne fısıltıyla cevap verirken... Thorne da gülümsedi.

Üç

KONTES BİR MEKTUP ALIYOR

Anne, yani Leydi Hawthorne sabah geç kalktı ve mektuplarına göz atarken, bir dilim kızarmış ekmek ve balla tatlandırılmış bir fincan çayla kahvaltısını yaptı. Sezon birkaç hafta içinde sona erecek, ondan sonra da *camia* tatil yerlerine, deniz kenarlarına veya taşradaki malikânelerine çekildiğinde Londra sessizliğe gömülecekti, ama bu sırada çok sayıda davete cevap vermesi gerekiyordu.

Ne var ki yığının altından bir mektup çıkarıp mührünü kırar ve sayfayı açarken davetiyeleri unuttu. Mektup kısa, elyazısı sabit, incelikli ve açık seçikti.

Sevgili Anne – Ne harika bir haber! Senin için ne kadar mutlu olduğumu, beni davet ettiğin için ne kadar duyulduğumu anlatamam. Ama bana aynı zamanda babamı hâlâ çok özlediğimi hatırlattın, siyah yas kıyafetlerimi bir kenara bırakmamın vakti geldi de geçiyor bile –ki bu da Londra'ya bir ziyareti gerekli kılıyor. Yani, gelecek hafta içinde seni Portman Meydanı'nda ziyaret etmeyi dört gözle bekliyorum.

Ne var ki, kocanın gerçekten de eski okul arkadaşını bir

süreliliğine de olsa evinde misafir etmenden hoşlanacağını sanmıyorum ve sana yük olmaktan korkuyorum. Sosyeteye karışmamayı ve senin de sırf bana eşlik etmek için planlarını bozmamanı tercih ederim. Her halükârda, Londra'ya ulaşınca bir süreliliğine kalmaya karar verebilir, bu sırada da kütüphanemle gardırobumu zenginleştirip başkentin sunduğu tüm kültürden faydalanabilirim.

Belki de Lord Hawthorne'un vekilharcı –bir tane olduğunu varsayıyorum?– birkaç aylığına kiralayabileceğim ufak bir ev bulmada bana yardımcı olmaya razı olur. Eğer öyle bir ev bulunursa, belki kendisi önden gidip benim adıma işlemleri başlatır, ben de Londra'ya vardığımda bu işlemleri tamamlayabilirim.

En içten dileklerle,
Sadık arkadaşın,
Felicity

Anne, Felicity Mercer'ı yıllardır görmemişti, ama açıkça görülüyordu ki tanıdığı kız kadınlığa adımını attığında da değişmemişti. Felicity geçmişte –ve besbelli şimdi de– hep başkalarını düşünmüş, ilgiyi üstüne çekmede hep gönülsüz davranmış ve yanlışlıkla birine sorun çıkartırım diye korkmuştu.

Anne, Felicity'yi Portman Meydanı'nda kendisiyle birlikte kalmaya ikna etmeye çalışmasının bile boşuna olacağını biliyordu. Arkadaşının sosyeteye karışmamakla ilgili kısa ifadesini de gözden kaçırmamıştı. Bu saçmalıktı tabii ki, Felicity ailevi kökenine rağmen iyi eğitim görmüştü ve *camianın* ortalama bir leydisinden çok daha fazla görgü sahibiydi.

Anne mektubu tekrar katladı ve kâhyayı çağırıp Perkins'i görmek istediğini söyledi. Zavallı Perkins'in yılın bu zamanında Felicity'ye bir ev bulması için epey uğraşması

gerekecekti. Oysa bir sonraki ay aileler şehri terk etmeye başlayacağından bu tarz bir arayış kolay sonuçlanabilirdi. Ama şimdi, Sezon hâlâ devam ederken...

Ama Felicity eğer bir ev istiyorsa, o eve kavuşacaktı.

“Leydim?” Perkins oturma odasının eşliğinde belirdi. “Benimle konuşmak mı istediniz?”

“Gecikmeden geldiğiniz için teşekkür ederim Perkins. Gelin ve oturun. Çay ister misiniz?”

Adam evin hanımefendisiyle aynı masada oturma fık-rinden rahatsız olmuşa benziyordu, hele ki onun yanında bir şeyler içmek Perkins için iyice rahatsız edici olmalıydı, gerçi Perkins’in sorumluluklarına sahip birisi pek de hizmetkâr sayılmazdı.

Belki de, diye düşündü Anne alaycı bir tavırla, Perkins kendisinden ne isteneceğinden korktuğu için rahatsız görünüyordu. Bunun için onu suçlayacak hali yoktu.

“Hayır, teşekkür ederim leydim. İhtiyaç duyduğunuz bir şey mi vardı?”

“Bir ev.” Anne mektubu yukarı kaldırdı. “Bir arkadaşımın gelecek haftadan itibaren birkaç aylığına kiralamak istediği bir ev.”

Perkins rahat bir nefes alacakken bunu bastırmış gibi geldi Anne’e. “Elbette leydim. Elimden geleni yaparım. Ama...”

“Yılın bu zamanında bu işin kolay olmayacağını biliyorum. Ama senin kabiliyetlerine kuvvetli bir inancım var Perkins. Lord Hawthorne sık sık senin mucizeler yarattığını söylüyor.”

Adam boğazını temizledi. “Leydim, zaten bir ev... Hayır, affınızı istirham ederim –bundan bahsetmemem gerekirdi.”

“Lütfen Perkins. Ne söyleyecektin?”

Adam güçlkle yutkundu. “Sadece diyecektim ki, Yu-

karı Seymour Sokağı 5 Numara... Artık lord hazretlerinin oraya "Yani şey..." Kıp kırmızı kesilip dehşete kapılmış göründü.

Anne adamı baştan aşağı inceledi. "Artık lord hazretlerinin oraya ihtiyacı yok mu diyecektin?" diye sordu tatlılıkla.

Perkins bir uçurumun kenarında sallanıyormuş da kuvvetli bir rüzgâr onu aşağı yuvarlayacakmış gibi görünüyordu.

Neden Anne bunu kendisi düşünmemiştii ki zaten? Yukarı Seymour Sokağı Felicity için mükemmeldi – çok iyi ve ağız sıkı hizmetkârların çalıştığı, yol üstünde olmayan sessiz bir ev.

Elbette Anne, Thorne'un birkaç aylığına evi kiraya vermesini umursamayacağından emin olmalıydı. Ama eğer bu konuyu ona bu akşam –yani karnı yuvarlaklaşmaya başladı mı, hamileliği göğüslerini tam olarak ne kadar şişirmiş diye o özenli ve şehvet dolu günlük muayenesini yaparken– açacak olursa, Thorne büyük ihtimalle evin durumunu umursamazdı.

Gerçeği söylemek gerekirse, bu gündelik teftişi sırasında Anne ne söylerse söylesin Thorne umursamazdı. Büyük ihtimalle *fark etmezdi* bile.

Anne sandalyesine yaslanıp Perkins'e gülümsedi. "Bu tam anlamıyla dahiyane bir çözüm." Muzipliği yüzünden kendini tutamayıp ekledi: "Eminim ki Lord Hawthorne'a bu planı anlattığında sana derhal işe koyulmanı söyleyecektir."

Perkins öksürüp sarardı.

"Hayır, hayır," diye ekledi Anne aceleyle, adamın bayılacağından korkarak. Zavallı adam –ona işkence etmenin bu kadar zevkli olması kendi suçu değildi ki; Anne gerçekten de ileride daha dikkatli olmalıydı. "Şaka yapıyordum

sadece. Lord hazretlerinin fikrini almak zorunda değilsin, bunu ben yaparım. Ama eğer Bayan Mercer'ın önümüzdeki hafta içinde gerçekleşecek ziyareti için 5 Numara'daki evin derlenip toparlanması gerektiğini Bayan Mason'a haber verirsen..."

"Hizmetinizdeyim leydim," diye kekeleydi Perkins ve aceleyle dışarı çıktı.

Büyük ihtimalle ben kendisinden başka bir şey daha istemedi canını kurtarmak için kaçtı, diye düşündü Anne.

Evet, Felicity, Yukarı Seymour Sokağı 5 Numara'daki evi Hawthorne Kontesi'nin tüm iyi dilekleriyle birlikte ödünç alabilirdi. Anne'in oraya bir süreliğine ihtiyacı olmayacaktı.

Dört

TUTKULU LEYDİM

İngiltere'nin güneyine yapılan yolculuk uzun sürmüş ve posta arabası Portman Meydanı'nda durduğunda Felicity yorgunluktan bitap düşmüştü. Dış kapıya ulaşmak için çıktığı Lord Hawthorne'un şehir evinin merdivenleri ayaklarının altından kayıyor gibiydi. Kâhya onu Anne'in oturma odasına götürmek için geri gelmeden önce bekleme odasında bir anlığına da olsa gerçekten uyukladı.

Oturma odasına girince resmi bir tavırla, "Leydi Hawthorne," deyip reverans yaptı.

"Ah Fliss, kes şunu." Anne Hawthorne alçak sandalyesinden kalkıp Felicity'yi kucakladı. "Şu resmi tavırlarına asla izin vermeyeceğim."

Felicity onu yakından inceledi. "Sana yakışmış Anne. Yani unvan ve evlilik. Resmen ışık saçıyorsun. Her şey iyi gidiyor öyleyse, değil mi?"

"Sabahın ilk saatini atlattıktan sonra evet," dedi Anne biraz gülerek.

"Peki... kont sana iyi davranıyor mu?" Gerçi bunu sormaya gerek bile yoktu; arkadaşının ışıldayan yüzü her şeyi anlatıyordu.

“Evet tatlım. Akşam yemeğinde sen de görürsün.”

“Akşam yemeğine kalmak gibi bir niyetim... Anne, sosyeteye karışmamayı gerçekten tercih ederim. Lord Hawthorne...”

“Herhalde kocamla bile tanışmak istemediğini söylemek istemiyorsun? Felicity, bu sosyeteye karışmama saçmalığı da ne? Sana ne oldu böyle?”

Bir an Felicity ona her şeyi anlatmayı düşündü. Ama acınmakla eline hiçbir şey geçmezdi. “Tamamen olgunlaşmayla ve dünyanın nasıl işlediğini kavramayla ilgili. Babasının kökeni ve mesleğinden dolayı okullu bir kıza duyulan önyargı, o kız evlilik çağına geldiğinde daha da güçleniyor.”

“Yalnızca saçları akıllarından daha uzun olanlar tarafından. Sen *camia*daki pek çok kızdan çok daha iyi eğitim gördün ve çok daha iyi bir hanımefendisiz, bana inan çünkü hepsiyle tanıştım. Eğer insanlara seni inceleme fırsatı versen, çok yakında bu tarz şeyleri görmezden gelecek bir centilmen...”

Felicity tüm benliğinde ince bir sızı hissetti. Sarsakça bir elini uyarı mahiyetinde kaldırdı ve Anne kararsızlıkla sustu. “Ama bu tam da benim kastettiğim şey Anne.” Sesi kısılmış gibiydi. “Babamın bir değirmende çalıştığını *görmezden gelmek* ve soyumdaki kusurları *kabullenmek* bir centilmen için ne kadar alçaltıcı olacaktır!”

“Baban o değirmenin sahibiydi Fliss.”

“Başlangıçta değildi. Ki gerçekten, dünyadaki diğer insanların gözünde değirmenin sahibi olmak veya değirmende çalışmak çok da büyük bir fark yaratmıyor. Eğer rahibin önüne yeterli büyüklükte bir servet taşıyacak olsam, bir centilmen benimle evlenmeye ikna olur sanıyorum, ama yine de bana her baktığında kendi tabakasından çok aşağılarda biriyle evlendiğini hatırlayacaktır. Her açıdan

kendini benden üstün hissedecek, her sözü ve imasıyla bu duygularını açığa vuracaktır. Kendimi böyle bir duruma düşürmemeyi tercih ederim.”

“Tüm centilmenler böyle değildir.”

“Bu söylediklerimin önemli olmadığına gerçekten inanabilir misin? Hiçbir önem taşımadığını söyleyebilir misin? Gerçeği gözlerinde görüyorum Anne. Sen de her şeyi biliyorsun.” Felicity gülümsemek için kendini zorladı. “Belki de elime büyük bir servetten ziyade şöyle böyle yetecek düzenli bir gelir geçtiği için şanslıyım, böylece şeytana uyup da paranın soyu dengeleyebileceğine inanmıyorum.”

“Şöyle böyle yetecek bir gelir mi? Ama ben değirmenin...”

“İyi iş görüyormuş, işletmecim öyle diyor –ama giderler çok ağır ve satışlar da eskisi kadar çok değil. Londra’da kalışımı ve rahatımı karşılayabilirim. Ama York’taki evi satmaya karar verdim.”

“*Baba evini mi?*”

Felicity hiçbir zaman kendini rahat hissetmediği o büyük, loş ve eski evin hatırasıyla ürpermesini bastırdı. “Lütfen bunun bir fedakârlık olduğunu düşünme. Tek kişi için çok büyük bir evdi. Döndüğümde daha küçük bir ev alacağım, zevkime daha uygun bir ev.”

“*Tek kişilik.*” Anne’in sesi huzursuzdu.

“Sırf sen şimdi mutlu bir evlilik yaptın diye... Okullu kızlarken peri masallarını çok severdik Anne. Ama şimdi büyüdüğümüze göre her kadının illa bir eş bulamayacağını kabullenmemiz gerek.”

“Eğer bir kurbağayı öptüğünü ve onun prense dönüşmediğini söylüyorsan,” dedi Anne biraz keskin bir sesle, “benim ilk kurbağamın da aynı akıbete uğradığını belirtmem gerek.”

Felicity üzüldü. “Ah Anne, çok özür dilerim. Sana Lord Keighley’i hatırlatmamam gerekirdi.”

“Üzülecek bir şey yok. Gel biraz çay içip uzun uzun konuşalım. Sonra seni yukarıya dinlenmeye yollarım –çünkü akşam yemeği için *kalıyorsun*. Eğer kalmazsan...” diye tehdit etti Anne, “ben... ben Perkins’e senin için hazırlattığımız evi sana göstermemesini söylerim.”

Felicity’nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. “Evi şimdiden hazırlattın mı? Anne, sen ne kadar iyi bir arkadaşsın!”

Bir evi, yalnızca ona ait bir yeri olacaktı, yalnızca birkaç aylığına bile olsa. Hatıraları olmayan, köşelerinde hüznün pusuya yatmadığı bir ev. Düşünmek, plan yapmak, karar vermek... ve iyileşmek için bir yer.

Sabırsızlanıyordu. Resmi bir akşam yemeği ödenecek ufak bir bedeldi.

Felicity’nin en güzel gece elbisesi griydi elbette, bir yıl süren babasının yas döneminden kalmaydı. Gardırobun kapısında asılı duran elbiseye baktı ve sonra hizmetçi kıza yanında getirdiği yegâne renkli elbisesini çıkarmasını söyledi. Elbisenin rengi altın sarısının öyle koyu bir tonuydu ki kahverengi bile denebilirdi, uyumlu fiyonklarla süslüydü ve modası kesinlikle çoktan geçmişti.

Gerçi Felicity, akşam yemeğinden hemen önce misafir odasında Anne’le buluşup onun –koyu kırmızı kumaştan zarafetle dikilmiş– elbisesini görene kadar kendisinininkinin ne kadar demode kaldığını fark etmemişti.

Kıyafet alışverişi yapmak Felicity’nin başkentte halletmeyi umduğu diğer tüm işlerden önce gelmeliydi, tabii rüküş bir görünüm sergilemek istemiyorsa.

İnsanları etkilemek gibi bir amacı yoktu elbette. *Cami-*anın kendisi hakkında ne düşündüğü umurunda değildi; sosyetenin leydileri ve centilmenleriyle ancak şans eseri karşılaşabilirdi, belki bir müzede veya Hookham's'da kitap seçerken. Bu sosyetik tipler onu önemsemez, o da onları umursamazdı. Hatta modaya uygun bir gardırop düzme-
yerek dikkati kendisine çekmemesi daha iyi bile olabilirdi.

Kimseye belli etmeden iç çekti. Hoş elbiselere önem vermediğine dair kendi kendini istediği kadar ikna etmeye çalışabilirdi, ama bunu başarabileceği kuşkuluydu. “İyi bir terzin olduğunu mu söylemiştin Anne?”

“Aynen öyle. Hatta ona yarın sabah bizi beklemesi için haber yolladım. Önce olmazsa olmaz kıyafetlerle başlarız; yürüyüş elbiseleri, belki bir binici kıyafeti ve sonra da...”

Bu sırada misafir odasının kapısı açıldı ve içeri iki centilmen girdi. İkisi de akşam yemeği kıyafetlerini giymişlerdi, siyah ceketleri ikisine de çok yakışmıştı ve keten gömlekleri kar gibiydi. İkisi de uzun boylu, dik duruşlu ve saygın adamlardı. Ama Felicity'nin bakışları ikinci adama takıldı, gözlerini ayıramıyordu. Bu benzerlik, diye düşündü, gerçekten olağanüstü.

Adam çok açık tenli ve parlak mavi gözlüydü. Hafifçe kıvrık sarı saçları mum ışığıyla parlarken bir anlığına başının etrafında bir hâle varmış gibi durmuştu.

Ama elbette bu adamın bir melek gibi görünmesi gayet normaldi, tabii bahsedilen melek Şeytan olduğu sürece.

Adamlardan biri –Felicity'nin bakmamak için elinden geleni yapmaya çalıştığı değil de ötekisi– konuştu: “Colford'u hatırlıyorsun herhalde değil mi tatlım? Ona muhakkak gelmesi gerektiğini ve geç kalışının mazeretini üstlenmesini söyledim.”

“Elbette hatırlıyorum,” dedi Anne. “Eğer bizimle yemek yemek isterseniz lordum, çok mutlu oluruz.”

İkinci adam Anne'in eline doğru eğilirken gülümsedi; bu güzel ve cezbedici tebessüm Felicity'ye tekrar düşmüş melekleri düşündürdü. "Masanızda bulunmaktan onur duyarım leydim. Ama rahatsızlık vermesem daha iyi olacak, hem gerçekten de başka bir yerde bekleniyorum. Buraya yalnızca saygılarımı sunmak ve Thorne'la aranızı düzeltmek, iş yüzünden onu fazlasıyla tuttuğum için özür dilemek için gelmiştim."

"Saat sekizi daha yeni geçiyor, hiç sorun değil. Sizi tanıstırayım... Felicity, bu bey Lord Colford... Lord Colford, bu da sevgili arkadaşım Bayan Mercer."

Sosyeteye karışmama isteği buraya kadardı demek ki. Ama elbette Anne başka türlü davranamazdı, misafirlerinden birini diğeriyle tanıstırmamak affedilmez bir hakaret olurdu.

Felicity içine çöken soğuklukla mücadele etti ve elini uzatmak için kendini zorladı. Colford eline eğilirken, o da doğrudan doğruya adamın gözlerinin içine baktı ve bu gözlerde şüphe, belki birazcık da korku kırıntısının titre-diğini görünce mükafatını almış gibi hissetti. Gözünün ucuyla, Anne'in sanki odadaki düşmanca havayı hissetmiş gibi kaşlarını kaldırdığını gördü.

Felicity gülümsemek için kendini için zorladı. "Memnun oldum, lordum." Sesinin tonu normalden daha alçaktı, hatta boğuk bile sayılabilirdi.

Anne devam eden sessizliği bozdu. "Leydi Colford nasıl?"

"Bekleneceği gibi." Adamın sesi ciddiydi. "Şu aralar hiç kimseyle görüşmüyor."

"Tekrar misafir kabul etmeye başladığında ona uğrayacağım."

Sonra adam gidiverdi -ama yemeğe geçtiklerinde Felicity'nin kalbi hâlâ gümbürdüyordu.

Şehirde geçirdiği daha ilk akşamda, Londra sosyetesindeki tüm o centilmenlerin arasından Lord Colford’la karşılaşmasının ihtimali neydi?

Colford... şansa bak!

Anne’e bir bakış attı. Bunu o ayarlamış olabilir miydi? Colford’u buraya kasten getirtmiş olabilir miydi? Sosyete-ye karışmamakla ilgili tüm o konuşmalarından sonra...

Ama kontesin bunu bilme ihtimali yoktu. Hiç kimse bunu bilmiyordu, Felicity’nin babası dışında –ki o bile hikâyenin tümünü bilmiyordu. Felicity’nin kendi suçluluk duygusu hareketlerini etkilemişti.

Ve hiç kimse, dedi kendi kendine Felicity, kendisini nasıl bir ahmak konumuna düşürdüğünü *asla* bilmemeliydi.

Felicity, Anne’in, daha doğrusu kontun vekilharcının, ona uygun bir ev bulabileceğini ummuştu. Beklentileri çok yüksek değildi, bir kulübe de işini görürdü. Ama Perkins onu Yukarı Seymour Sokağı 5 Numara’ya götürdüğünde çok mutlu oldu. Felicity’ye göre ev bir malikâneneden farksızdı: büyük, zarif ve de Berkeley Ahırları’na yakın konumuna rağmen sakindi. Bahçede atacağı birkaç adımın onu Anne’in evinin arka kapısına götürüyor olması da beklenmedik bir fayda sağlamıştı.

“Çok güzel,” dedi Perkins’e. “Yalnız... çok büyük! Üstelik böylesi merkezi bir yerde... Evin veya hizmetkârlarının ücretini karşılayabilir miyim bilmiyorum.

Perkins bakışlarını omzunun üstünde bir noktaya kilitledi ve, “Bu ev lord hazretlerine ait, ki onun da şeyy... bu aralar buraya pek ihtiyacı yok,” dedi.

Adamın ses tonu her şeyi açıklıyordu. Lord hazretlerinin buraya *bu aralar* ihtiyacı yoktu demek? Yeni evi bir

zamanlar lord tarafından randevu mekânı olarak kullanılıyordu demek?

İçinde hafif bir boşluk oluştuğunu, Anne için üzüldüğünü fark etti. Ama başka ne umabilirdi ki? Belli ki Lord Hawthorne tam bir Londra centilmeniydi: kendisini çok seven hamile eşi evde, metresi de gizli ve kullanışlı bir köşede...

Ama resmin bütününe bakacak olursak, diye hatırlatmada bulundu kendisine, Lord Hawthorne'un *şu anda* bir metresi yoktu. Veya belki de bu evin boş olmasının nedeni, bir süreliğine her zamankinden daha temkinli olmayı tercih edip metresini daha uzak bir yerde tutmasıydı. Eğer Felicity şans oyunlarına düşkün bir kadın olsaydı, parasını ikinci seçeneğe koyardı.

Perkins boğazını temizledi. "Ayrıca hizmetkârlar da görevlerine yerleştirilmiş durumda. Eğer bir değişiklik yapmak isterseniz, lütfen bana başvurun ki gerekli düzenlemeleri yapayım."

Çünkü lord hazretleri sırlarını emanet ettiği hizmetkârlarını kovmak istemeyecektir... "Elbette." Felicity aldığı karardan, yani Londra sosyetesine hiçbir işe bulaşmayacak olmasından memnundu. Zira Londra sosyetesine tüm o kuralları ve standartlarıyla... daha doğrusu standartlarının olmayışı ve kuralsızlığıyla haddinden fazla karmaşıktı.

Numara 5'in sessiz sedasız duran ön cephesine baktı. Klasik, iddiasız, temiz, parlak... Ama ne umuyordu ki? Kapısında kullanış amacını ilan eden bir tabela mı?

Sonra parlak siyah ön kapıdan içeri girdi ve evi ilk defa gördü. Pahalı ve güzel mobilyalarla dekore edilmişti, aydınlık ve havadardı. İçeri adım attığı anda derin bir iç çekti ve kendini evinde hissetti.

Kâhya Mason çok yaşlı ve galiba biraz da sağırdı. Lord hazretleri için ne kadar da uygun, diye düşündü Felicity.

Perkins onu evin baş hizmetçisiyle de tanıştırdı, hemen hemen kâhya kocası kadar yaşlı olmasına rağmen enerjik ve becerikli bir kadındı. Bayan Mason yeni hanımına evi gösterdi. Felicity kütüphaneyi, kabul odalarını, yemek salonunu ve misafir odasını inceledi. Tüm yatak odalarını gözden geçirip en sonunda evin arkasındaki bahçeye bakan odayı seçti.

“Ana yatak odasını kullanmak istemiyor musunuz?” diye sordu kadın şaşkınlıkla.

Felicity ürpertisini bastırdı. “Orası çok büyük ve şatafatlı. Tüm o zümrüt yeşili kadifeler beni boğar.” Söylediği doğrudu, ama gerçeğin tamamı değildi. Lord Hawthorne’un metreslerini ağırladığı yerde uyuyamazdı; geceleyin gözüne uyku girmezdi yoksa. “Burası daha samimi. Hem de rahat.”

Bayan Mason, aşçıya bir çay tepsisi yollamasını söylemek üzere dışarı çıktı. Felicity nedimesine, getirdiği birkaç parça eşyayı çıkarmasını söyledi, sonra da bahçeye ve ileride kalan ahırlara bakmak için pencerenin kenarına oturdu.

Sonraki hafta kıyafet siparişleri verdi, kitapçılara uğradı, ödünç verme hizmeti sunan bir kütüphaneye üye oldu, British Museum’u dolaştı.

Ve Colford’u düşündü. Saçının mum ışığında dalgalanışını. Başını eline eğdiğinde uzun, kıvrık kirpiklerinin sarkmasını. Kendisine baktığında parlak mavi gözlerinde oluşan şüphe ve hüznün kırıntısını...

Colford’un tam o sırada ne düşündüğünü merak etti.

Anne yataktan ilk kalktığında fazla hareketli olmamanın akla yatkın olduğunu fark ettiğinden beri, Felicity her sa-

bah erken saatlerde bahçeyi geçerek Hawthorne'un şehir evine gidip arkadaşını ziyaret etmeyi alışkanlık haline getirmişti. İki kadın bir saat boyunca beraberce oturup sessizce dikiş dikerek sohbet ediyorlardı.

Bir sabah Felicity kenarlarını işlediği masa örtüsünden başını kaldırıp Anne'in kucağındaki nefis bebek kıyafetine baktı. "Diktiğin bordür gerçekten çok hoş."

"Ve can sıkıcı. Motifi Hawthorne armasından aldım ve neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm konusunda..."

"Lord Hawthorne bir oğul beklediğinden mi?"

"Erkek veya kız olmasını umursadığını sanmıyorum," dedi Anne dalgınca. Yumuşak kumaşı okşadı ve sonra iğnesini tekrar eline aldı.

"Elbette ki umursuyordur. Vârisi olacak, soyunu ve unvanını devam ettirecek bir erkek evlat..."

Anne şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Seni bu konuda bu kadar acı acı konuşturan ne Fliss? Bilmeyi gerçekten isterim. Tanıdığım kadından çok farklısın."

"Herhalde tanıdığım kızdan farklısın demek istedin."

"Malum kişinin sevimli bir kurbağa olmadığını düşünmeye başladım," dedi Anne ciddi bir ifadeyle, "seni bu hale getiren adam iğrenç bir *karakurbağasıydı* herhalde."

Felicity gözlerine yaşların dolduğunu hissetti. "Önemli bir şey değil, gerçekten. Kesinlikle senin Keighley'den çıktıkların gibi değil." *Alakasız bile yok*, dedi kendi kendine. *Eşit derecede acı vericiydi belki, ama kesinlikle farklıydı.*

"Bu konumuzun dışında. Ne oldu hayatım? Besbelli sana layık olmayan biriymiş, yoksa sosyete ne düşünürse düşünsün seninle evlenirdi."

"Öyleydi," dedi Felicity. "Bana layıktı yani. Ama ailesi benim ona layık olduğumu düşünmedi. Bu da her şeyin

sonu oldu. Ne kadar hoş bir elbise bu... Kendi bebeğinin olması kim bilir ne kadar zevklidir.”

Anne ağzını açmıştı –Felicity arkadaşının sorularına devam etme amacıyla olduğundan emindi– ki bu sırada kâhya kapı eşiğinde belirdi. “Leydi Stone geldi hanımefendi. Kabul edecek misiniz?”

“Evet Carson, teşekkür ederim.” Kâhya eğilip geri çekildi ve Anne, Felicity’ye bakıp hafifçe dudaklarını bük-tü. “Leydi Stone’u kabul etmek zorundayım, kendisi Thorne’un sevdiği insanlardan.”

Felicity içini dolduran o korkunç boşluğu tekrar hisset-ti. Lord Hawthorne’un metresiyle, Yukarı Seymour So-kağı 5 Numara’yı kullanmış olan kadınla tanışmak üzere miydi yani?

“Benim de sevdiklerim arasında tabii,” diye devam etti Anne. “Bence sen de ondan hoşlanacaksın, çünkü kendisi senden bile daha açıksözlü bir kadındır. Ama bakıyorum da, sonrasında tekrar gelip diğer misafirlerimle tanışman için sana baskı yapmayayım diye her gün buraya gelmek için bu erken saatleri tercih ediyorsun.”

Felicity daha cevap veremeden kâhya sert yüzlü, ke-merli burunlu ve parlak siyah gözlü uzun ince yaşlı bir kadınla döndü. Kadın Hawthorne’dan en az iki kat yaşlı duruyordu. Bunu görünce Felicity tahmininin yanlışlığı-na gülümsemek zorunda kaldı.

“Anne tatlım,” dedi Leydi Stone. “Şu hizmetkârına söy-ler misin? Yaşlılığın getirdiği ayrıcalıklardan biri, istediğin saatte çay yerine şarap içebilmektir. Hem Thorne’da da bir ambar dolusu şarap bulunduğunu gayet iyi bildiğimden, bundan payımı almamam için tek bir geçerli sebep ola-maz.”

Anne kâhyaya elini sallayınca adam eğilip geri çekildi,

ardından Anne misafirini kollarını açarak karşıladı. “Lucinda, seni bu saatte dışarı atan da ne?”

“Tamamen huysuzluk,” dedi Leydi Stone hiç beklemeden. “Bir de arkadaşınla tanışmayı istemem.” Felicity’ye doğru yürüyüp elini uzattı. “Anne kendini Londra sosyete için fazla iyi bulduğunu söylüyor.”

“Ben öyle bir şey söylemedim,” diyerek itiraz etti Anne. “Senin hakkında konuşmadım Fliss. Yani en azından, azıcık konuştum.”

Felicity hafifçe eğildi. “Sizinle tanışmak benim için onurdur Leydi Stone.”

Leydi Stone kara, boncuk gözleriyle onu baştan aşağı süzdü, sonra da Felicity’nin kendisini selamlamak için ayağa kalkarken bir kenara bıraktığı dikiş yığınlarına takıldı. “Ne yapıyorsunuz böyle?”

Felicity biraz kızardığını hissetti. “Ev çarşılarını yamıyorum,” dedi.

“Becerikli bir kızsın demek?”

“Belki ama işlemeli mendil koleksiyonuma yenilerini eklemeye ihtiyacım yok.” Ses tonu canlıydı ve sözler ağzından daha düşünmeden fırlayıvermişti.

Leydi Stone güldü ve Felicity rahatladı. “Anne bana nevi şahsına münhasır biri olduğunu söylemişti, ama bunun mümkün olabileceğini düşünmeye pek cesaret edememiştim. Sana vâris için nakış işletmediğine şaşıtm doğrusu. Beni bile bu işe sürüklemeye kalkıştı, ama gözlerim artık bu saçmalıklara dayanacak kuvvette değil.” Oturup, kâhyanın sessizce getirdiği şarabını apaçık bir memnuniyetle tattı. “Şimdi düşündüm de, gerçekten genç bir kızken bile el işine asla katlanamazdım. Bahçecilik çok daha fazla ilgimi çekiyordu.

“Bu da eşit derecede sabır gerektirir,” diye belirtti Felicity. “Yalnızca farklı türden bir sabır.” Masa örtüsünü tekrar eline aldı, ama Anne’in bebeği için dikiş dikmeye

yardım edebileceği imasını düşününce elleri birazcık titredi. Bunu teklif etmek aklına bile gelmemiş ve Anne de sormamıştı...

Ziyaretin geri kalan kısmı boyunca Felicity sesini neşeli tuttu ve sohbet esnasında duraksamadı. Ama için için Anne'in ondan tam olarak *neden* yardım istemediğini merak ediyordu. Acaba içgüdüleri Anne'e, eline bir bebek elbisesi ve iğne almanın Felicity'ye ne kadar acı vereceğini mi söylemişti?

Biraz sonra Leydi Stone'un süratli konuşması sırasında kulağına bir isim çalındı. "Leydi Colford'u ziyaret ettin mi Anne?" diye sordu yaşlı kadın.

"Hayır. Lord Colford şu anda leydinin hiç kimseyi kabul etmediğini söyledi. O kadını bir türlü sevemiyorum, ama..."

Leydi Stone homurdandı. "*Bu* Blanche hakkında söylendiğini duyduğum en hoş şey Anne."

"Lucinda, lütfen. Bu onun için kolay olamaz."

"Hayır olamaz, ama yastan sıkılmış olması, Richard'ın hayatını, hem de Richard erkek kardeşinin matemini tutarken, cehenneme çevirmesini mazur göstermez."

Kardeşinin matemini tutarken... Eh, dedi Felicity kendi kendine cesurca, bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. İlem belki de Lord Colford'un erkek kardeşi için matem tutmasının fazladan bir sebebi vardır. Mesela suçluluk duygusu bu hissi yaratır bazen...

Leydi Stone şarabını bitirip çıktığı zaman, Felicity Yukarı Seymour Sokağı 5 Numara'ya geri döndü ve yatak odasının penceresinde uzun müddet oturup düşündü. Sonra masasına oturup bir mektup yazdı.

Colford Kontu Felicity'yi görmeye gelene kadar üç gün

geçmişti. Felicity kontun kendisini tamamen görmezden gelmeye karar vermiş, bir sonraki adımının ne olması gerektiğini düşünmeye başlamıştı ki kâhyası misafir odasına gelip bir ziyaretçisi olduğunu duyurdu.

Felicity bunu duyunca, o sırada uzunca bir vazoya yerleştirmekte olduğu gülün sapını sıkıca kavrayarak parmağına diken batmasına sebep oldu. “İçeri al,” dedi sakince.

Bir an sonra Colford eşikte gözükpü odanın içine baktı. “Refakatçiniz burada değil mi Bayan Mercer?”

“Refakatçiye ihtiyacım yok. Yirmi üç yaşımdayım ve çoktan evde kaldım.”

“Herkes bu değeriendirmenize katılmaz.”

“Sırtarak dolaşan sosyete güllerinden değilim lordum. Sizi özel bir görüşme yapmak için çağırdım. Benden kaynaklı bir tehlike altında değilsiniz.” *En azından şimdilik.*

“Neyi tartışmamız gerektiğini bir türlü çıkartamıyorum Bayan Mercer.”

“Öyle mi?” dedi Felicity tatlılıkla. “Ama yine de... buradasınız.” Vazoyu inceledi, bir gülün yerini değıştirdi ve aranjmanı masanın üstüne, durabileceğı en iyi yere yerleştirdi. “Eğer konuşacak bir şeyimiz olmadığını düşünüyorduysanız neden geldiniz?”

“Bir leydinin ricasına karşılık vermek centilmenlik gereğidir.”

“*Leydi* mi?” Sesi narin çıkmıştı. “Erkek kardeşiniz benimle evlenmek istediğinde, Colford ailesinin benim konumumla ilgili düşüncesi kesinlikle bu değildi.”

“A... afedersiniz?”

“Söyleyin lordum, ismimi unuttunuz mu? Yoksa ne olduğunu öğrenmeye bile hiç tenezzül etmediniz mi? Kardeşiniz, Roger... Herhalde onu hatırlıyorsunuzdur? Ona çok benziyorsunuz ve her sabah baktığınız ayna size onu hatırlatıyordur.”

Kont cevap vermedi ama gözlerindeki bir acı pırıltısı Felicity'nin duraksamasına neden oldu. "Ne istiyorsunuz Bayan Mercer?"

Felicity kararlılığını iyice pekiştirdi. *Bu senin tek şansın*, dedi kendi kendine. "Kardeşinizin bana vermiş olması gerektiği şeyi. Bir çocuk istiyorum."

İler ne kadar tamamen normal görünse de –hatta aslında normalin üstünde bir görünümü olsa da– bu kadın kesinlikle zırdeliydi. Bunda en ufak bir şüphe yoktu.

Richard, nam-ı diğer Lord Colford, akli dengesi yerinde olmayan biriyle karşı karşıya gelindiğinde yapılabilecek en kötü şeyin o kişinin inançlarını sorgulamak olduğunu biliyordu, çünkü böyle bir şey onu kesinlikle şiddete başvurmaya iterdi. Ama bu kadınla nasıl başa çıkacaktı şimdi?

Merakına yenik düşüp de Felicity'nin kendisinden ne istediğini öğrenmek için oraya geldiğine lanet ediyordu. Önceki hafta Thorne'un evinde onunla tanıştığında genç kadın onu baştan çıkartmıştı. Hafiften şehla bakan yeşil gözleri ve prenseslere layık bir taç gibi başına sarılı açık sarı saçlarıyla güzel, canlı ve egzotikti. Demode bir saç modeliydi ama ona yakışmıştı. Elbisesinin de modası geçmişti, ama bu onu nedense rüküş değil de zamanlar üstü bir varlık gibi göstermişti.

Sonra Richard onun cline uzanmış ve genç kadının çehresindeki soğukluk onu en derinlerine kadar ürpertmişti. Böylesi çabuk ve güçlü bir antipati onu şaşırtmıştı. Kadınlardan böyle bir tepki görmeye alışık değildi, her zaman kadınların gözdesi olmuştu ve bunun tek sebebi de toplumdaki konumu değildi.

Acaba bu kızla daha önce tanıştım mı veya belki geçmişte bir şekilde onun gururunu kırmış olabilir miyim diye hafızasını yoklamış, ama daha önce hiç tanışmadıklarına karar vermişti. Böylesi parlak altın rengi saçları, o badem gözleri unutmış olabilmesine imkân yoktu.

Böylece genç kadının yalnızca kendisinden hoşlanmadığına karar vermişti –bundan daha fazlası veya azı mümkün değildi. Nasıl hissedeceği kendisini ilgilendirirdi, hem zaten herkes Richard'ı mükemmel buluyor da değildi. Blanche kesinlikle öyle düşünmüyordu mesela. Hatta Blanche ve Bayan Mercer onun kusurlarını listelerken çok iyi vakit geçirebilirlerdi...

Böylece Bayan Mercer'ı aklından çıkarmıştı.

En azından denemişti.

Genç kadının mektubunu –kendisini ziyarete gelmesini rica eden ve ondan ne istediğini ima eden hiçbir şey içermeyen ciddi, kibar bir nottu– aldığı anda bunu görmezden gelmeye karar vermişti. Mektubu şömineye bile atmıştı ama sonra zarfın köşesi tutuşmaya başladığında eğilip aceleyle geri çekmiş ve parmaklarının arasını yakmıştı.

Genç kadının mesajını unutmasına imkân yoktu. Neden böyle bir görüşme talep ettiğini düşünmekten kendini alıkoyamamıştı. Felicity'nin yüzündeki soğukluğu ve buna sebep olarak ne yapmış olabileceğini düşünmeyi bırakamamıştı. Ve –dürüst olmak gerekirse– bu soğukluğu sıcaklığa çevirebilmek için ne yapması gerektiğini sorgulamaktan da kendini alamamıştı.

Böylece üç gün sonra oraya gitmişti işte. Gayet sakin bir tavırla, yarım yılı aşkın bir zaman önce ölmüş bir adamın çocuğunu doğurmak istediğini ilan eden bir kadınla karşı karşıyaydı.

Evet, kesinlikle kafasında bir tahta eksikti. Belki de birden fazlası...

Tabii eğer... Acaba Roger'ın öldüğünü bilmiyor olması mümkün müydü? Bu gerçekten nasıl olup da habersiz kalmış olabileceğini kestiremiyordu Richard. Öte taraftan, akıl sağlığı yerinde olmayan insanlar muhakeme güçleriyle tanınmazlardı. Ama eğer genç kadın gerçekten bilmiyorsa ve Richard şimdi bu bilgiyi damdan düşer gibi ilan edecek olursa...

Açıkçası bu kadınla başa çıkmanın tek yolu onu ciddiye alıyor gibi görünmekti, sonra da buradan kurtulur kurtulmaz Thorne'u uyarmaya gidip karısının yakın arkadaşının Yukarı Seymour Sokağı'na değil de akıl hastanesine yaklaşıacağını söyleyecekti.

Bir miktar çaba harcayarak kendisini düşünce dünyasından çekip misafir odasına geri getirdi. "Neden bana olan biteni anlatmıyorsunuz?" dedi kolaylıkla.

Genç kadının gözleri kısıldı, sanki daha da şehla hale gelmişlerdi. Derken ihtiraslı bir koyu yeşile döndüler. Başka şartlar altında olsa Richard daha da yaklaşılmaya çalışır, acaba tutku bu gözleri daha da karartacak mı diye şansını denerdi...

"Ne olduğunu siz zaten biliyorsunuz."

"Ayrıntıları bilmiyorum," diye karşılık verdi Richard. "Ayrıca sizin açınızdan da hiç dinlemedim. Belki konuşurken de..." Bir an duraksadı. Şarap olmaz, diye düşündü, deli bir kadınla mücadele etmekten daha da kötüsü, ancak deli ve çakırkeyif bir kadınla uğraşmak olabilirdi. "Çay içeriz?"

Hem belki de kâhyaya yardım çağırması için bir işaretle bulunabilirdi. Geldiğinden beri tek bir uşak bile görmemişti, dolayısıyla o açıdan bir yardım görmesi mümkün değildi. Ama Thorne'un seyisleri ahırların orada olmalıydı...

Gerçi yardıma ihtiyacı olduğu da pek söylenemezdi.

Bayan Mercer ufak tefek ve zayıf bir kadındı, onu kolaylıkla alt etmemesi için bir sebep yoktu. Ama delilerin bazen birkaç kişinin gücüne sahip olabildiklerini duymuştu. Eğer tek başına onu zapt etmeye uğraşır da genç kadın ona karşılık verirse... Onu incitmek zorunda kalmayı hiç istemezdi.

Genç kadının ses tonundan ironi damlıyordu. “Ne isterseniz lordum.” Zili çaldı ve kâhya gözüktüğünde, “Lord Colford çay istiyor. Ayrıca aşçı bugün de o haşhaş tohumlu mini pastalardan yaptıysa onlardan da getirin lütfen,” dedi.

Haşhaş tohumlu pastalar Richard’ı öksürttü, ama bunu da pekâlâ bahane olarak kullanabilirdi. Kâhyayla göz göze gelmeye çalıştı, ama başarısız oldu. Boğazını temizledi, ama kâhya yürüyüp gitti.

Bayan Mercer onu yakından izliyordu. “Mason epey sağırdır,” dedi en sonunda. “Özellikle de işine geldiği zaman. Sizi temin ederim ki lordum, benden size bir zarar gelmez.”

Richard o kadar da emin değildi. Ayrıca genç kadının gösterdiği bu idrak gücü onu endişelendiriyordu. “Anlatın Bayan Mercer, Roger’la nasıl tanıştınız? Ayrıca onun sizinle... yani şeyi nereden çıkarıyorsunuz...” Gerisini getirmeye dili varmadı.

“Onun benimle evlenmek istediğini mi? Bir düşünüyüm. Bana, *Felicity*, benimle evlenir misin? Demiş olması olabilir.”

Richard’ın ağzı açık kaldı. “Roger bunu söyledi mi?”

“Tam olarak değil,” diyerek itiraf etti genç kadın.

Richard gene de rahatlamamıştı –gardını tamamıyla düşüremeyecek kadar tetikteydi– ama haklı olduğunu bildiren bu bilgi üzerine vücudundaki gerginlik biraz azalmıştı.

“Bana benimle evlenmek istediğini, ama ailesinin buna izin vermeyeceğinden korktuğunu söyledi. Haklıymış da,” diye ekledi Felicity acı acı. “Eğer daha çok param olsaydı, her ne kadar yine de hoş karşılanmayacak olsam bile, daha makbul bir gelin olarak görülebilirdim. Ama o kadar param yoktu. Bu yüzden kont oğlu, değirmen sahibinin kızı için kendisini feda edemedi.”

“Size böyle mi söyledi?” Richard duyduklarının tek kelimesine inanmamıştı. Evet, babaları inatçı bir keçiymiş, ama Roger ne zaman babalarının söylediklerini dinlemiş, verdiği emirlere ne zaman itaat etmişti ki? “Bu ne zaman oldu?”

“Bir yıldan fazla oldu, geçen yıl baharın başında. Roger, York’tan Londra’ya çağırıldı ve sonra ne ondan ne de onunla alakalı bir haber alabildim, ta ki arkadaşları aracılığıyla soğuk algınlığına tutulduğu ve... bu yüzden öldüğüü haberini duyana kadar.”

Demek ki genç kadın bu kadarını biliyordu, ama Richard rahatlasa mı yoksa üzülse mi karar veremiyordu. Roger’ın York’taki ikametini çok fazla kişi bilmiyordu, öyleyse bu tecrübesiz kız bundan nasıl haberdar olmuştu ki? Ve evet, bir yıldan fazla olduğu, kış bahara dönerken Roger’ın Londra’ya döndüğüyle ilgili söylediklerinde haklıydı. Richard çok iyi hatırlıyordu çünkü kardeşi York’un soğuk havasıyla ilgili çok fazla şikâyet etmişti...

Detaylar yeni yeni zihninde beliriyordu. Roger bir nevi taşraya sürgün cezası alarak York’a gitmiş, babasının kendisine olan kızgınlığı dinsin diye pek saygın olmayan birkaç arkadaşıyla birlikte göz önünden çekilmişti. Richard babasının neden o kadar kızgın olduğunu hatırlamıyordu; yalnızca Roger’ın Noel zamanında yaptığı bir şeyden kaynaklandığını biliyordu. Richard o zamanlar ayrıntılara dikkat edemeyecek kadar kendini sorumluluklarına kap-

tırmıştı. Babasının ve kardeşinin birbiriyle kavgalı olması çok da alışılmadık bir durum değildi, bu defaki de ona farklı gelmemişti.

Ama sonra, babası kızgınlığı geçip beklendiği üzere Roger'ı eve çağıracağına aniden ölmüş... ve *her şey* değişmişti.

Bu yüzden mümkündü –ufacık bir ihtimal bile olsa– Bayan Mercer'ın doğruyu söylüyor olma olasılığı vardı. Roger can sıkıntısı içinde York'taki bir kıza kur yapıp onu elde etmiş olabilirdi. Ve eğer babası, zaten Roger'a kızgınken onun bir de değirmen sahibi bir adamın kızıyla arkadaşlık ettiğini duyduysa...

Ama öyleyse neden Richard kızla ilgili bir şey duymamıştı? Babası bu sorunu gizlice halletmeye çalışmazdı ki, bir boğa gibi böğürmesi gerekirdi...

Richard'ın dikkati bir anlığına Bayan Mercer'dan uzaklaştı ve ona geri baktığında genç kadının elbisesinin düğmelerini açmaya başladığını gördü. Yakası açılmıştı ve Richard, göğüslerinin üst kısmının soluk mavi elbisesinin altından dışarıya çıkmaya çalıştığını görebiliyordu. Acaba hayal mi görüyordu yoksa genç kadının kaymağımsı cildi gerçekten de dalgalar halinde ısı mı yayıyordu?

“Ah hayır, yapmayın,” diyerek genç kadına doğru atıldı. Bayan Mercer kendini geriye atarken, Richard onu korse-sinden yakaladı ve korsenin zarif, soluk mavi patiska kumaşı ellerinde parçalandı. Kâhya elinde çay tepsisiyle odaya geri döndüğünde kumaşın yırtılma sesi yankı yapmıştı sanki.

Richard donakaldı, elleri hâlâ Bayan Mercer'ın elbisesine asılıydı, parmak boğumları genç kadının göğüslerini sıırı-yordu. Teni *sıcacık*ti, çünkü Richard o anda olağanüstü bir ılıklik hissediyordu...

Kâhya hiçbir şey görmemiş gibi onların yanından geçti, tepsiyi masaya bıraktı ve sessiz sedasız tekrar dışarı çıktı.

“Ah, ağzınızı kapatın,” dedi Bayan Mercer pat diye. “Öyle ağzınız açık dururken hiç çekici görünmüyorsunuz. Kendinizi daha fazla ahmak konumuna düşürmeyin lordum. Kâhya bu tarz hareketleri önceden de görmüştür.”

“Yani siz...” Richard durdu, fakat artık çok geçti.

Genç kadının iri yeşil gözlerindeki altın çizgiler birer ok olsaydı onu olduğu yerde öldürebilirdi. “Burada erkekleri düzenli olarak ağırladığımı mı kastediyorsunuz? Hayır –ne kâhyanın önünde ne de başka herhangi bir durumda!”

“Tüm samimiyetimle affınızı rica ederim Bayan Mercer.”

“Bence öyle de yapmalısınız zaten. Eğer hâlâ fark etmediyseniz söyleyeyim, bu ev Lord Hawthorne’un özel randevu evi.”

Richard az kalsın boğulacaktı. Thorne’un kendisine bir buluşma yeri ayarlamış olması yüzünden değil –gerçi burayı neden kontesin burnunun dibine kurduğu da başka bir soruydu– ama dünyadan bihaber olan bu kızın bundan böyle sakince bahsetmesi... Yoksa o da... Thorne’un...

Genç kadın konuşmasına dümdüz devam etti. “Buradaki hizmetkârların hepsi hiçbir şey görmemek, duymamak ve söylememek üzere eğitilmişler. Ve siz sormadan ben söyleyeyim, hayır, ben Lord Hawthorne’un metresi değilim.”

“Böyle bir şeyi sormayacak...”

“Merak ediyordunuz.” Genç kadın elbisesinin içinden ince altın bir zincir çekti. “Siz ikimizi de rezil etmeden önce, ben yalnızca size göstermek için buna ulaşmaya çalışıyordum.”

Zincirin ucunda bir yüzük sallanıyordu. Roger’ın yüzüğü –kardeşinin yıllar boyunca taktığı oymalı mühür. Richard onu nerede görse tanırdı.

Kayıp olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. Bu mü-
hürlü yüzüğün ne kadardır genç kadında bulunduğunu ve
nasıl olup da bu yüzüğü eline geçirdiğini merak ediyor-
du. Yüzüğü en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu;
farkına varmadan bir yılı aşkın bir zaman geçmiş olabilir
miydi? Pekâlâ mümkün, diye sonuca vardı, ne de olsa Ro-
ger babaları öldüğünde onu çıkarmış olabilirirdi...

Eliyle yüzüğü kavradı ve ancak o zaman hâlâ genç kadı-
nın ne kadar yakınında durduğunu fark etti. Göğüslerinin
arasında yüzüğü saklayan zarif zincirle birbirlerine bağlan-
mışlardı adeta. Altın mühür o kadar sıcaktı ki az kalsın elini
yakacaktı. Parmak uçları sızlıyordu, sanki yalnızca yüzüğü
değil de kızın dekoltesindeki boşluğu da okşuyordu.

“Bunu size onun verdiğini mi söylüyorsunuz?” diye
sordu Richard. Sesi boğuktu.

“Ondan çalmış olsam bunu itiraf edeceğimi mi düşü-
nüyorsunuz?” diye sordu genç kadın şiddetle. “Evet, bunu
bana o verdi. Neden inanmakta bu kadar zorlanıyorsunuz?
Benimle evlenirdi de ayrıca... Benimle evlenirdi, bunu bi-
liyorum, eğer babası küplere binip annesi sırf bu durumun
düşüncesinden bile hakarete uğramış gibi öfkelenmeseydi
benimle evlenirdi.” Genç kadının sesi ilk defa çatlamıştı.

Richard onu kendine çekip teselli etmemek için ken-
diyle savaştı. Artık ona inanıyordu, daha doğrusu onun
gerçeği söylediğine emin olduğuna inanmıştı. Ama Bayan
Mercer Roger’ı kendisi kadar iyi tanı mıyordu. Roger şüp-
hesiz ona yüzüğü vermişti –ama Richard kardeşinin bunu
nişan yüzüğü olarak verdiğinden şüpheliydi.

Elini açıp yüzüğün zincirin ucunda salınmasına izin
verdi ve birkaç adım gerileyerek daha güvenli bir alana
geçti. “İstedığınız nedir Bayan Mercer?”

“Söyledim ya. Çocuk istiyorum.”

“Peki neden alışlagelmiş yolu denemiyorsunuz? Bir
koca bulun ve vakti geldiğinde...”

Genç kadının ağız gerilip sert bir çizgi halini aldı. “Bu mümkün değil.”

Richard ihtimalleri ve Bayan Mercer’ın yüzündeki gerginliği tarttı, sonra derin bir nefes aldı. “Kardeşim sizinle yattı mı?”

Genç kadın nihayet evet manasında başını salladı. “Ben artık bakire olmayan evlenmemiş bir kadını. Bir tüccarın kızıyım ve her ne kadar kendimi rahat içinde yaşatmaya yetecek param olsa da, en üst tabakalardan –ki bu sizin prestijli aileniz oluyor– öğrendiğime göre, bir centilmenin kusurlarımı görmezden gelebileceği kadar zengin değilim. Roger’ı kaybettiğimde bir süre en azından ondan bir çocuğum olsaydı diye düşündüm. Ama bu gerçekleşmedi.” Genç kadın daha da dikleşti, eğer bu mümkünse tabii. “O zamanlar neye sahip olmam gerekiyorduydu onu istiyorum. Onun kanını taşıyan bir çocuk istiyorum.”

Richard sırtında bir ürperti hissetti. “Ama kardeşim öldü Bayan Mercer.”

“Biliyorum. Bu yüzden *sizin* bana bir çocuk vermenizi istiyorum.”

Sessizlik uzadıkça Felicity belki de biraz haksızlık ettiğini düşündü. Ne de olsa söylediklerini özümseyebilmesi için Colford’un yalnızca birkaç dakikası olmuştu. Kendisi ise bunu bir haftadır, hatta belki de daha uzun süredir düşünüyordu.

Tam olarak bunu planladığı söylenemezdi ama belki de bu tasarı Anne’in mektubunu alıp Londra’ya gelme planları yaptığından beri zihninin gerisinde bir yerlerde pusuya yatmıştı. Lord Colford Sezon devam ederken Londra dışında nerede olabilirdi ki? Bir asilzadede bu beklenirdi.

Eğer en başından beri bunu planlıyorduyorsa, düşünceleri öyle diplere gömülmüştü ki bunun kendisi bile farkına varmamıştı, ta ki Lord Colford’la bizzat tanışana ve fırsatı görene kadar. Sonrasındaysa plan zihninde olgunlaşmıştı.

Roger’ın bir erkek kardeşi olduğunu elbette biliyordu –çünkü sevgilisi ondan yeteri kadar bahsetmişti. Richard hep örnek evlat olmuştu, Roger bunu ülkenin uzak köşelerinden birine sürülmesinden dolayı sınırları özellikle bozuk haldeyken söylemişti. Babasıyla her konuda anlaşılan evlat Richard’dı. Yaşlı kontun emirlerini yerine getirip dileklerini gerçekleştiren oydu. Her beklentiye fazlasıyla karşılayan ve *asla* babasıyla kavgaya atmayan evlat oydu...

Evet, Felicity, Richard hakkında epey şey biliyordu... Hem de Roger’ın ona anlattığını sandığından daha fazlasını, diye düşündü. Şimdi de Richard’ın bu gelenekçiliğini; itibarı ve aileyi her şeyin önüne koymasını kullanmaya niyetliydi.

Lord Colford istediğim şeyi çabuk anladı, diye düşündü; yalnızca tüm bu olanları kendisi gibi özümseyecek vakti olmamıştı. Aptal yahut bayağı birine benzemiyordu, ama belki de Felicity’nin arzusunun büyüklüğünü kavrayamamıştı. Kim bilir belki de Felicity ona yeterince iyi anlatmamıştı.

Richard konuşmaya başladığında, Felicity yeniden denemek için derin bir soluk alıyordu.

“Evlenebileceğiniz başka erkekler de var Bayan Mercer. Babanız gibi başka tüccarlar mesela.”

“Kimseyle evlenmek istemiyorum Lord Colford. Cenilmenlerden ne beklenmesi gerektiğini yaşayarak öğrendim, artık bakire olmadığuma göre daha iyi bir sonuç bekleyecek kadar ahınak değilim. Kendi sınıfımdaki erkekler de bekârete çok önem veriyor. Ek olarak, kendi konumundan veya onların konumundan daha yüksek bir eğitim almış bir eş fikrine de pek nadir sıcak bakıyorlar.”

Colford gözlerini kaçırdı, belli ki onunla göz göze gelmek istemiyordu.

Güzel, diye düşündü Felicity. Lord Colford en azından onun içinde bulunduğu problemin büyüklüğünün farkına varmıştı.

“Her halükârda,” diye devam etti canlılıkla, “bir erkeği değerli olduğuma ikna etmek için yalvaracak veya pazarlık edecek değilim. Gerçekle yüzleştim. Evlilik benim için mümkün değil, bunu elde edebilecek bile olsam istemiyorum zaten.” Duraksadı. “İstediğim şey, istediğim *tek* şey bir çocuk. Hayatımı iyi bir anne olmaya adayacağım.”

Colford sanki anlamış gibi başını salladı. Kim bilir belki de, diye düşündü Felicity karamsarlıkla, sanki ben gizli bir suçu kabullenmişim gibi.

Doğrudan Colford’a baktı. “Lordum, istediğim şeyi bana verecek misiniz?”

“Vereyim de sonra kendimi ömrümün sonuna kadar şantaja açık hale mi getireyim? Hiç sanmıyorum.”

Felicity’nin dudaklarında bir tebessüm dolaştı. “Size yine de şantaj yapabilirim. Bana teslim olacak başka erkekler de vardır. Sonra birkaç ay içinde Leydi Colford’u ziyaret eder ve taşıdığım çocuğun sizden olduğunu söylerim...”

Richard’ın sergilediği tek duygu ifadesi, kaşlarının hafifçe kalkması oldu. Duygularını saklamada daha da ustalaşıyor demek, diye düşündü Felicity. Ya da kim bilir belki de yalnızca onun huzurunda olmaya alışıyordu.

Felicity kaygısızca devam etti: “O vakit Leydi Colford’un ne yapacağını görmek... eğlenceli olabilir.”

“Siz eğlenebilirsiniz,” dedi Colford sakince. “Blanche eğlenmez. Ama özellikle üzüleceğini de sanmam.”

Lord Colford’un Leydi Colford’a dair bu soğuk değerlendirmesiyle Felicity’nin sırtında bir ürperti dolaştı.

Hangisinin kendisini daha çok rahatsız ettiğini bilmiyordu –bir buz kütlesi olarak resmedilen bir kadının mı yoksa bu durumdan açıkça hiç de rahatsız olmamışa benzeyen kocasının mı? Ama elbette bu çiftin evliliği, aşk şöyle dursun, sevgi yerine ilişkiler, kan bağları ve para üzerine kurulan ilk sosyete evliliği değildi. Çoğu sosyete çifti hayatlarında birbirlerinden ayrı bir yol tutuyorlardı –kendilerine âşık ediniyor, ayrı yaşıyor, en fazla da tedbirli olmak konusunda anlaşıyorlardı. Bu Felicity’nin *camiadan* uzak kalmayı isteme nedenlerinden biriydi.

“Peki ya dileğinizi yerine getirirsem, bunu gizli tutacağınıza nasıl inanabilirim?” Colford’un sesi alçak, yumuşak ve şehvetli çıkmıştı.

Felicity’nin nefesi kesildi. Richard isteğini ciddiye alacak mıydı gerçekten? “Size bir leydi olarak söz veriyorum,” dedi.

Colford gülümsedi ve usulca, “Ama tatlım, daha demin bir leydi *olmadığınızı* söylemişsiniz,” dedi.

Richard bu söylediğinden hemen pişman oldu. Genç kadının bir leydi olarak doğmamış olması doğru olsa bile, Richard gerçekten ciddi sonuçlara yol açacak bir hakarete bulunmuştu. Nefesi kesilmiş vaziyette, genç kadının nasıl tepki vereceğini bekledi.

Eğer Felicity –hakarete uğradığını hissettiğinde Blanche’in hep yaptığı gibi– gözyaşlarına gömülecek olursa, Richard şoka girmez ama etkilenmezdi de. Yaşayarak öğrendiği kadarıyla kadınların gözyaşları çoğu zaman bir manipülasyon aracından başka bir şey değildi.

Eğer genç kadın ona patlayıp karşılık olarak kötü sözler söylerse –Blanche’in yapmakta usta olduğu başka bir şeydi

bu da— Richard şaşırmazdı. Kibarca eğilerek çıkıp giderdi. İlayatı için bir hırçın kadın kâfiydi; başka birini daha sokmaya ihtiyacı yoktu.

Ama bunun yerine Bayan Mercer kısa, keskin bir nefes aldı. Erkeklerin savaş meydanında ölümcül bir yara aldıklarında yaptıklarına çok benzer bir şekilde, diye düşündü Richard. Gözleri buğulandıysa da genç kadın kirpiklerini kırıştırarak yaşları uzaklaştırdı, omuzlarını dikleştirdi ve, “Beni dinlediğiniz için teşekkürler lordum. İyi günler,” dedi. Sesi kısık çıkmıştı. İstirap, vakar ve ham bir tensellikle doluydu.

“Özür dilerim,” dedi Richard. “Öyle dememem gerekirdi... Söylediğim yalnızca kaba ve kırıcı değil, yanlış da. Siz bu payeyi doğumları sebebiyle sahiplenenenlerin çoğundan daha çok hak ediyorsunuz.”

“Bu kadarını düşündüğünüz için teşekkürler lordum.” Genç kadın arkasını döndü, eli zile uzanmıştı. “Ayrıca isteğimi reddetmeden önce beni dinlediğiniz için de.”

Her şey sona ermişti. Bitmişti. Yapması gereken tek şey eğilerek selam vermek ve çıkmaktı.

Bunun yerine Richard kadının bileğini yakalayıp kâhyayı çağırmasına engel oldu. Felicity’nin kemikleri parmaklarının altında kırılğan duruyordu, ama kendisi onun bileğini nasıl sıkı tutuyorsa, genç kadının içindeki bir gücün de kendisini aynı sıkılıkta kavradığını fark edince şaşırdı. “Ama teklifinizi reddetmedim.”

Genç kadın başını kaldırıp ona baktı ve Richard, Felicity’nin gözleri kocaman açılırken onu izledi. Bir erkek kendini o gözlerde boğabilir, diye düşündü, nefes almayı hiç düşünmez bile.

“Eğer bu gerçekten de istediğiniz şeyse Bayan Mercer...”

“Öyle,” diye fısıldayan genç kadın dilinin ucunu alt dudağına değdirdi.

Richard ilkel bir dürtüyle sarsıldı. Saf ve basit bir arzu –kendisine ilgi gösteren bir kadına herhangi bir erkeğin vereceği ilk tepki. Üstelik bundan hiçbir şüphesi yoktu; genç kadının derinliklerindeki şehvetin kokusunu alabiliyordu. O anda Felicity’nin tüm varlığı en ilkel, en muhtaç bir tutkudan ibaretti –her ne kadar leydilik kurallarıyla sarmalanmış olsa bile. Bu kombinasyon tuhaf bir biçimde erotikti ve Richard’ın damarlarında şehvetin dalgalanmasına sebep oluyordu.

Richard o anda bedeli ne olursa olsun, oradan çıkıp gidemeyeceğini korkunç bir berraklıkla anladı.

Felicity doğrudan ona baktı, çenesi havaya kalkmıştı. “Gördüğünüz gibi,” diye fısıldadı, “onu sevmiştim.”

Bir anlığına aklına kardeşi gelince neredeyse genç kadını bırakacak gibi oldu Richard. *Neredeyse*. Ama şehveti çok güçlü, tutkusu son derece baskındı. Kızın fantezisini gerçekleştirebilir, tutkusunu dindirebilir ve aynı zamanda kendi dürtülerini de yatıştırabilirdi.

“Ben de severdim onu,” dedi boğuk bir sesle. Gerçi bu her ne kadar doğru olsa da, genç kadının isteğini yerine getirme sebebi bu değildi.

Bir anlığına öylece durdular, Richard uçurumun kenarındaymış gibi sallanıyor, çok geç olduğunu bildiği halde aklını başına toplamaya çalışıyordu. Sonra dedi ki: “Nasil isterseniz Bayan Mercer. Başlayalım mı?”

Colford ona dokunmamış, hatta kolunu bile uzatmamıştı ama merdivenlerden çıkarlarken Felicity adamın varlığını arkasında öyle hissediyordu ki teni karıncalanı-

yor, dizleri titriyordu. Yürümeyi becerebildiğine bile hayret ediyordu.

Merdivenlerin tepesinde duraksayıp bir anlığına şimdi ne yapacağını düşündü. Plan kurarken buraya kadar hiç gelmemişti; Colford'un isteğini kabul edeceğine herhalde hiçbir zaman tam olarak inanmamıştı.

Adamı kendi odasına götürme fikriyle ürperdi, orası onun sığınağı gibiydi, en değer verdiği yerdi. Eğer Colford'un gerçekten kabul edeceğine ihtimal vermiş olsaydı, ana yatak odasında –baştan çıkarma için döşendiği çok belli olan o yeşil kadifeli yerde– kullanılmayan o odanın soğuşunu alsın diye ateş yakılması talimatı verirdi. Ama şimdi ortada hiçbir uşak görünmüyordu. Gerçekten de *fazlasıyla* iyi eğitilmişler, diye düşündü aksi aksi. Richard'la beraber merdivenlerden tırmanırken bir köşeden kaybolan bir önlük pırıltısı dışında hiçbir şey görmemişti.

Belki de Colford'a daha sonra tekrar gelmesini söylemeliydi? Yarın da olurdu...

Ama aniden bu fikri başından savdı. Anı yakalamalıydı –çünkü eğer çıkıp gidecek olursa Colford bir daha asla dönmeyebilirdi. Eğer bu karşılaşmanın duygusallığından uzaklaşır da sonradan başka türlü düşünürse, onu suçlayamazdı Felicity. Kendisinin de bir iki şüphesi vardı gerçi... ama yalnızca bir iki tane.

Hayır. Bu öğleden sonra saatleri, hemen bu an, istemeye cesaret edebileceği tek andı. Bu anı kullanmak zorundaydı.

Yeşil kadifeli yatak odasının yanındaki oturma odasının kapısını açtı ve kalakaldı. Köşeyi dönerken belli belirsiz gördüğü önlük giymiş hizmetçi kız bu odaya gelmiş olmalıydı –çünkü şömine ızgarasında bir ateş neşçyle cırtıyor ve mumlar, biri şimdiden yakılmış halde, hazır bekliyordu.

Lord Hawthorne'un hizmetkârları gerçekten de ne kadar ücret alıyorlarsa hak ediyorlar, diye düşündü, çünkü yalnızca durumu değil aklını da okuyabilmişlerdi.

"Bayan Mercer?" diye sordu Lord Colford.

"Buradan." Felicity adamı yatak odasına götürdü ve kadife yatak perdeleriyle nevresimi davetkâr şekilde açık bulduğuna şaşmadı. Burada da bir ateş yakılmıştı ve mumlar parlıyordu. Soğuk, odayı çoktan terk etmişti.

Yüzünü Colford'a çevirdi ve adamın gözlerinde yoğun bir bakış yakaladı. Aniden, birazdan yapacağı –ve istediği– şeyin ciddiyetinin farkına vardı. "İyi bir anne olacağım lordum. Çocuğum hiçbir zaman sevgiye ya da başka bir şeye muhtaç kalmayacak."

Colford uzanıp ellerini omuzlarına koydu ve yüzünü kendisinininkine çevirerek nazıkçe onu kendine doğru çekti. "Buna inanıyorum," diyerek dudaklarını dudaklarına dokundurdu.

Öpücüğün cinsellikle uzaktan yakından alakası yoktu. Selamlamanın, saygı ifadesinin ve verilmiş bir sözün karışımıydı.

Felicity adamın kollarında sükûnetle durdu ve Richard onu serbest bıraktığında sessizce soyunmaya başladı. Adamın kendisini izlediğini fark etmiyormuş gibi hareket etmek için elinden geleni yaparak, elbisesini katlayıp bir sandalyenin arkasına astı ve yatağın kenarına oturdu, örtüyü kaldırdığında hâlâ üzerinde iç gömleği vardı.

"Onu da çıkar," dedi Colford usulca.

"Neden? Gerek..." Felicity kızardığını hissetti. "Gerek yok ki."

"Öyleyse neden yalnızca eteğinizi kaldırabilecekken elbisenizi çıkarmakla uğraştınız ki? Beni neden yatak odasına getirdiniz ki? Misafir odasının zemini de pekâlâ işimizi görürdü."

Felicity'nin nefesi kesildi. "Böyle kaba olmanıza gerek yok."

"Tanrı aşkına, en azından aygırların kısıraklara yaptığından daha farklı bir şey yapıyor muyuz gibi davranalım Bayan Mercer."

Felicity dudağını ısırdı. Sonra yavaşça iç gömleğini de çıkarıp kenara koydu. Örtünün altına girmeye başlamıştı ki Colford elinden tutup onu durdurdu ve örtüyü yatağın ucuna kadar çekerek onun tamamıyla görünmesini sağladı.

Kendi kıyafetlerini çıkartırken de bakışlarını Felicity'nin üstünden ayırmadı. Felicity ömrü boyunca kendisini bu kadar çıplak hissetmemişti. Adama bakmamaya çalışıyordu, ama o geniş omuzları ve göğsünde üçgen oluşturan göğüs tüylerini fark etmemek olanaksızdı. Adam iç çamaşırını da çıkarttığında Felicity'nin bakışları yavaşça aşağı kaydı.

"Ah," dedi yarı hayranlık yarı korku hissederek.

Adam yanına uzanırken yatak sarsıldı. Colford hafifçe ellerinden birini göğsüne koyunca Felicity titredi.

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz, şey dışında..." Sesi çatladı.

"Ana olay dışında mı? Eğer size dokunmamı istemediğinizi söylüyorsanız Bayan Mercer, isteğinizi gerçekleştirmem biraz zor olabilir."

"Tabii ki hayır. Sadece... yani gerekiyorsa... yani kendinizi hazır hissetmek için... herhangi bir şey... o zaman tabii ki yapın. Ama kendinizi zahmete sokmayın şöyle..."

"Sizin rahatınızla mı? Pekâlâ." Colford nazikçe onun bacaklarını ayırdı, araya yerleşti ve sertleşmiş erkekliğiyle onun hassas noktasına dokundu. Sonra hareketsiz kaldı, ağırlığını ve erkekliğinin sıcaklığını hissetmesi için Felicity'ye izin verdi. "Kendinizi hazırlayın."

Felicity aniden kıpırdandı, kasları geriliyordu. Colford çok büyüktü... kesinlikle canını yakacaktı.

“Bu tam da düşündüğüm şeydi.” Adam onu da sürükleyerek döndü, yan yatıyordu ama hâlâ Felicity’nin bacaklarının arasındaydı. Göğsünü avuçlayıp oynamaya, başparmağıyla göğüs ucunu uyarmaya başladı ve diğer elini de çaktırmadan bacaklarının arasına götürdü.

“Ne yapıyorsunuz?” diye fısıldadı Felicity.

“Her çiftçi toprağın iyi hazırlandığında daha verimli olduğunu bilir.” Bu defa sıcacık dudakları Felicity’nin ağzının üstündeydi, Felicity dudaklarını aralayana dek diliyle üstünde iz sürdü. Parmak uçları Felicity’nin bacaklarının arasındaki buklelerin arasından geçti ve oradaki hassas noktayı buldu. Her iki hassas noktasının okşanışının –yavaş ve yoğun– ritmi Felicity’nin içinde güçlenmeye başladı. Vücudunun tüm sıcaklığı Colford’u takip ediyor, dokunuşlarının çevresinde toplanıyordu. Titreyip adama doğru uzandı. “Sabırlı ol,” diye fısıldadı Colford. “Kendine zaman tanı.”

Felicity’nin içindeki boşluk sızlıyordu. Colford’u kendine çekti ve nihayet adam onu sırtüstü çevirip içine girdi. Yavaşça ve dikkatle hareket ediyordu. Felicity ona uyum sağlamak için gerildiğini hissetti ama artık kendisini inciteceğinden korkmuyordu. Lord Colford tam olarak doğru ölçüdeydi ve Felicity onu santim santim tamamen içine girinceye kadar memnuniyetle karşıladı.

Colford yavaşça hareket etmeye başladı, Felicity’nin derinliklerinde kayıyor, yalnızca daha fazla ilerlemek için tamamen geri çekiliyordu. Felicity’ye ritminin sıcaklığı ve sürtünmesiyle alev alacağını düşündürene kadar defalarca içine girip çıkarken, dokunuşu aynı anda hem yumuşak hem sert, hem kesin hem de kasıtlıydı.

Felicity bacaklarını adamın beline sarıp onu daha da

yakına çekti. Onu içinde daha derinlere çekmek için ritmine ayak uydurmaya kalktığında Colford aniden çabuk ve yüzeysel darbelere geçti ve ansızın Felicity'nin gözlerinin önünde kıvılcımlar dans etmeye başladı. Bedeni uzun, yavaş ve ürpertili bir salınımla sarsılıyordu. Felicity onun etrafında sarsılırken Colford kendini bir an sabit tuttu ve bir kez daha onun derinliklerine daldı.

Felicity'nin gözleri odaklanamıyordu. Düşünceleri karman çormandı. Duyuları alev almıştı.

“Roger,” diye fısıldadı.

Adam bir anlığına kaskatı kesildi. Sonra, yavaşça bir kez daha hareket etmeye başladı ve Felicity nefesini bile düzene sokamadan onu tekrar uçuşunun kenarına götürdü. Bu defa, Felicity zevkin doruk noktasına ulaşırken çığlık attı. Colford onun bu sözsüz haykırışını dudaklarıyla bastırdı ve boğuk bir iniltiyle tohumlarını bıraktı.

Felicity'nin nefesinin kesik kesiklikten kurtulması ve normal haline dönmesi zaman aldı. Gözlerini açınca, Colford'un ayık ve düşünceli bakışlarla kendisini izlediğini fark etti. Yüzü kendisinininkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı, öyle yakındaydı ki adamın uzun, altın sarısı kıvrık kirpiklerini tek tek sayabiliirdi.

Şimdi ne olacak? diye sordu kendisine. Her tarafının utançla kaplandığını hissetti. Hâlâ doruğa ulaştıklarındaki gibi sarmaş dolaşlardı. Felicity âşıkların bu zamanın tadını çıkartıp birbirlerini öpüp okşayarak güzel sözler söyleyeceğini varsaydı. Ama onlar âşık değildi... Ham fiziksellik haricinde birbirlerinin hiçbir şeyi değillerdi. Öyleyse şimdi ne yapmaları lazımdı?

Bu durumun küçük ayrıntılarını hiç düşünmemişti, mesela sevişmeleri bittikten sonra kendisini ondan nasıl ayıracağını hiç aklına getirmemiş. Elbiselerini tekrar nasıl giyeceğini. Onu nasıl uğurlayacağını. Nasıl *hoşça kal* diyeceğini.

“En azından birkaç dakika kalkmaman lazım,” dedi Lord Colford. “Yarın tekrar uğrarım.”

Felicity şaşırdı. “Bunun gerekeceğini pek sanmıyorum.”

“Gerekli olup olmadığını yalnızca zaman gösterebilir.” Colford’un ses tonu normaldi. “Başarı şansını artırmak için en iyi yol... süreci tekrarlamaktır.”

“Ah.” Felicity’nin yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. “Elbette.”

“Öyleyse şimdi çıkıyorum. Yarın görüşürüz.” Colford hızlı ama acelesiz bir biçimde kıyafetlerini topladı, giyindi ve gitti.

Genç kadının kendisinden istediğini tam olarak yapmıştı. İşin bitmiş olması gerekiyordu. Belki bu birleşmeleri Felicity’nin hasret duyduğunu söylediği çocuğun meydana gelmesine yeterdi. Richard kendisine düşeni tam anlamıyla yapmıştı; hayatı boyunca hiçbir kadına böylesi güçlü bir karşılık verdiğini hatırlamıyordu.

İşinin bitmesinden memnun olması, gitmeye hevesli olması, işi şansa bırakmakla yetinmesi gerekirdi.

Ama bunun yerine ertesi güne bir buluşma ayarlamıştı. Neden?

Kadın tutkusunun derinliklerindeyken erkek kardeşinin adını sayıkladığı için mi? Felicity’nin yalnızca Roger öldüğü için onun tohumuna razı olduğu düşünülecek olursa bu pek sürpriz sayılmazdı. Ama yine de gururu incinmişti.

En sevilen oğul hep Roger olmuştu; çocukluğunun ilk yıllarından beri Richard bunun farkındaydı. Yaşlı kont, Roger’ın davranışlarına öfkelenildiğinde bile, Roger’ın ken-

clini canla başla savunmasından ve yoluna çıkan engelleri bir kenara savurmasından hep az da olsa gurur duymuştu.

Bu arada Richard itaatkâr evlat rolünü oynamıştı –aile topraklarını gözeten, kiracıların ihtiyaçlarını gideren, vekil-harçlarının önerilerini dinleyen ve gerçekleştiren, bir kez bile isyan etmeyen sessiz evlat rolünü. Toprağın nasıl en verimli hale getirileceğini bilen çiftçi rolünü...

Roger'ın istediği şeylerin hepsinde hep ilk tercih hakkına sahip olmasına hiç gücünmemişti. En azından şimdiye kadar. Roger için, Felicity Mercer'ın, çocukken paylaştıkları oyuncaklardan farkı yoktu. Roger onu görmüş, istemiş, almış... ve başından savmıştı.

Richard genç kadının bugün tattığı zevke benzer bir şeyi daha önce yaşamadığından emindi. Roger onunla yatmış olabilirdi, fakat onunla sevişmemişti; aşk yapmanın zevkini ona ilk kez gösteren Richard'dı.

Ama yine de Felicity'nin ismini sayıkladığı kişi Roger olmuştu.

Bir dahaki sefere, benim adımı sayıklayacak. Bu düşüncesi ateşli, çelik gibi ve ilkeldi.

Ancak o zaman bu kadınla işi bitecekti –kendisini onun vücudunun ve anılarının en derinliklerine yerleştirdikten sonra, öyle ki bir daha asla ayaklarını böyle yerden kesen kişi Roger'mış gibi yapamayacaktı.

Anne'in terzisi Felicity için birkaç ev ve yürüyüş elbisesi hazırlamak için acele etmişti ama gardırobunun tamamlanması için sipariş ettiği elbiselerin geriye kalanları hâlâ hazırlanıyordu. Anne, giysilerin provası için ertesi sabah onunla beraber gitmişti ve her ikisi de dört yanları iğnelenip ölçülere alınırken, terzi kadınlar etraflarında çalışıyordu.

“Şu andaki moda benim durumumdaki bir kadın için çok uygun,” dedi Anne canlılıkla, terzi onun üzerine koyu mavi, oldukça yüksek belli bir elbise iğnelerken. “Terzi kadınlar nedimemin üstünde oynaması için yeterli dikiş payı bıraktıkları sürece bunları aylarca giyebilirim. Bu da çok iyi olur, çünkü birkaç hafta içinde evime, Surrey’e gidiyoruz. Bebek doğana kadar Londra’yı ucundan bile göremeyeceğim.”

“Önümüzdeki bahar Sezon başlayıp yeni moda elbiseler çıktığında da vücudun eski haline dönmüş olacak. Zamanını daha iyi ayarlayamazdın. Bu renk sana çok yakışıyor Anne. Keşke o koyu, canlı renklerin içinde ben de hoş dursam.”

“Bugün o koyu parlak mavi elbiseyi giyersin diye düşünmüştüm,” dedi Anne koyu mavi elbiseyi çıkartırken. “Aldıklarının içinden en çok onu seviyor gibiydin.”

Gerçekten de öyleydin, diye düşündü Felicity kederle, ta ki Lord Colford dün onu parçalayana dek. İşin uzmanları tarafından tamir edilsin diye onu buraya getirmeyi düşünmüştü –ta ki yepyeni bir elbiseyi böylesi olağandışı bir şekilde yırtmayı nasıl başardığı hakkında Anne’in kendisine kesinlikle sorular soracağını fark edene kadar. “Onu dün giydin,” dedi Felicity. “Üstündeki çok hoş.”

Anne’in giydiği elbise gerçekten de güzeldi, arkadaşının açık ten rengini ve siyah saçlarını daha da etkileyici hale getiren canlı bir koyu kırmızıydı. “Çok da yumuşak,” dedi Anne. “Sen de bir tane almalısın Fliss.”

“Benim için fazla canlı bir renk.”

“Ah, kırmızısından değil elbette. Sana koyu turkuvaz daha çok yakışır. Ya da mor, evet, kesinlikle.” Terziye baktı. “Bayan Mercer’ın bakması için açık tonda berrak mor kadifeniz var mı?”

Terzi başını sallayıp hemen gitti ve birkaç dakika sonra

leylek renginde bir kumaşla kolları dolu olarak geri geldi. Kumaşı Felicity'nin etrafına sarınca, Felicity kumaşın parlaklığının ve bıraktığı hissin inanılmaz derecede duyulara hitap ettiğini kabul etti. Ayrıca rengi de altın sarısı saçlarına ve açık ten rengine son derece uyumluydu.

“Robdöşambr olsun, diyerek kararını belirtti Anne. “Yaka kısmı da ısınmak istendiğinde boğaza kadar çekilebilecek ve zarif omuzlarını baştan çıkarıcı bir şekilde göstermek istendiğinde de açılabilir şekilde olsun...”

Felicity kızardığını hissetti. Kendini üstünden kayıp bir omzunu tamamen çıplak bırakan mor bir robdöşambrla hayal etti... Lord Colford'u köprücük kemiğinin hemen altındaki çukuru öpmek için eğilirken görebiliyordu...

“Evli olmayan bir kadının bu tarz bir şeye ihtiyacı yok,” demeyi başardı en sonunda.

“Ah, saçmalık. Her kadın yatak odasında kendisini güzel hissetmek ister –yalnız olduğunda bile.” Anne yavaşça dönüp aynada kendi kırmızı elbisesini inceledi. “Bir buçuk santim daha kısa olsa daha iyi. Ne de olsa bu üstümdeyken ayakkabı giymeyeceğim.

Felicity'nin kalbi hâlâ demin kafasında kurduğu hayal yüzünden delicesine atıyordu. Lord Colford nasıl olmuştu da gündüz düşlerini işgal etmişti?

“Hanımefendi kadife robdöşambrı alacak,” dedi Anne terziye. “Eğer o almazsa, ben hediye olarak alacağım –yani nihayetinde sonuç değişmeyecek.”

Felicity itiraz etmek için derin bir nefes aldı ama onun yerine kendini onaylarcasına başını sallarken buldu. Terzinin kumaşı üzerinden alması yürek burkucu sayılabilirdi çünkü kumaşın tenine fısıldaması çok rahatlatıcı, güven verici ve doğru bir his yaratmıştı. Vücudunu hemen hemen Lord Colford'un bir önceki gün okşadığı tarzda okşamıştı...

Bu mesele hakkında, dedi kendi kendine, bu kadarı yeter.

Ama yine de prova için başka bir elbise getirdiklerinde kendini kumaşlara dokunur, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde duyuşsal potansiyellerini test ederken buluyordu.

Nihayetinde işleri bitti ve bir kez daha sokak kıyafetlerini giydiler. Terzi dükkânından çıkıp arabaya yerleşirken Anne memnuniyetle içini çekti. "Hookham's'a uğramak senin için sorun olmaz sanırım?" Gelecek cevaptan şüphelenmediği için soru tasasız bir havadaydı. "Sokağın hemen aşağısında. Bayan Austen'in *Mansfield Park* romanının yeni cildini gerçekten çok istiyorum. Eğer acele etmezsem Londra'dan ayrılmadan okumayı bitiremem."

Felicity pelerinine iğnelenmiş küçük saati kontrol etti ve rahatlayarak nefes aldı. "Evet, vaktim var, şeyden önce..." Aniden durdu ve kızardığını hissetti.

"Neyden önce? Bu kadar yoğun olduğunun farkında değildim Fliss. Bu öğleden sonrası için ne gibi harika planların var?" Anne'in nazik ses tonu ve gözlerinden okunan alakası tamamıyla gerçek olamayacak kadar tatlıydı.

Felicity ele avuca sığmaz dilini ısırarak istedi. Araba kütüphanenin dışında dururken o da mazeret listesini gözden geçirdi. *Bir arkadaş ziyarete geliyor...* Hayır, bu işe yaramazdı, çünkü Anne onun Londra'da tanıdığı herkesi tanıyordu ve onlara katılması için davet edilmezse incinebilirdi.

Bir randevum var... Hayır, Anne büyük ihtimalle ne hakkında ve kiminle olduğunu sorardı ki Felicity'nin buna bir cevabı yoktu. *Çarşafı tamir etmem lazım...* Hayır, zira Anne, Bayan Mason'ın Yukarı Seymour Sokağı 5 Numara'yı güzelce çekip çevirdiğini ve Felicity'ye evin içinde yapılacak hiçbir ev işi kalmadığını biliyor olmalıydı.

İlham bir anda geldi. “Değirmenimin işletmecisini rapor vermesi için bekliyorum,” dedi Felicity. “Bu hafta içinde şehirde olabileceğini düşünüyor.” Herhalde Hawthorne Kontesi, Yorkshire’den bir imalatçının işleriyle ilgili vereceği raporla ilgilenmezdi, ayrıca Felicity’nin mazereti de gerçeğe oldukça yakın sayılırdı. İşletmecisi gerçekten de Felicity Londra’dayken oraya uğrayacağını söylemişti ve elbette Londra’ya geldiğinde ona rapor sunmak için uğrayacaktı.

“Anladım,” diye mırıldanan Anne uşağın arabadan inerken kendisine yardım etmesine izin verdi. “Ne kadar da... ilginç... olacağı benziyor.”

Felicity rahat bir nefes aldı, Anne’in ses tonu, işletmecinin vereceği rapordan ilginçlik dışında her şeyi beklediğini gösteriyordu. Böylece bu konu hakkında bir daha düşünmeyecek, arkadaşının aslında ne yaptığıyla ilgili de meraklanmayacaktı. “Bak, Leydi Stone da burada,” dedi Felicity, başka bir potansiyel dikkat dağıtıcıyı fark ettiğine sevinerek. “O da mı Hookham’s’a gidiyor acaba?”

“Hiç şüphesiz,” diyen Anne, Leydi Stone’a el salladı. “Lucinda, Hookham’s’a kadar bana eşlik etme inceliğinde bulunur musun? Bayan Mercer bir ziyaretçisini beklemek üzere Yukarı Seymour Sokağı’na dönmeyi arzu ediyor.”

Bu, diye düşündü Felicity, harika bir çözümdü. Gerçekten de hemen eve gitmesi gerekiyordu... Lord Colford tam olarak ne zaman geleceğini söylemese de, öğleden sonra gelme ihtimali yüksekti. Öyle olmasa bile biraz hazırlık yapmak gerekirdi. Terzideki tüm o giyinip soyunmalardan sonra gerçek okşamalara ihtiyaç duyuyordu.

“Adamın adı ne?” diye sordu Anne.

Felicity yutkunup öksürdü. Leydi Stone’un boncuk gibi kara gözleri ilgiyle üstüne dikilirken, Anne de ona büyük bir merakla bakmaya başladı.

Nihayet Felicity sunduğu mazereti hatırladı. Değirmenin işletmecisi –Anne’in sorduğu oydu. Lord Colford’la hiçbir alakası olmayan, akla uygun, mantıklı bir soruydu bu; kendi suçlu vicdanı neredeyse onu tuzağa düşürecekti.

“Bay Rivers,” dedi.

“Eh, onunla sana iyi eğlenceler,” diye mırıldandı Anne. Uşağa Felicity’yi hemen eve götürmesi ve sonra da geri dönüp kendisini alması için emir verdi. Sonra Leydi Stone’la kol kola girdi ve Felicity’yi uşağın yardımıyla arabaya binerken ateş basmış ve kendini darmadağın hissedip utançtan yerin dibine girmiş halde bıraktılar.

Gerçekten de, diye düşündü Felicity. Gizli bir iş çevirmek *çok* karmaşık bir şey!

Ama daha bir saat geçmemişti ki, Felicity keşke Hookham’s’da kalıp kitaplara baksaydım diye düşünüyordu. Lord Colford’un gelmesinden ödü koptuğundan değil, bundan hiç korkmuyordu. Dürüst olması gerekirse sevişmeyi bekliyordu. Rahatsız edici minik ürpertiler vücudunu sarıp duruyor, daha önce hiç olmadığı kadar bedeninin farkına varmasını sağlıyordu. Teni, Colford’un kendisini okşama şeklini hatırlar gibi duruyordu. Dili de Colford’un dilinin dün yaptığı gibi dudaklarında yavaşça gezinmek gibi sıkıntı verici bir alışkanlığa kapılmıştı. O en gizli yerlerine gelince... eh, eğer Richard bugün “ana olay” dediği şeyi gerçekleştirmek için acele ederse, Felicity bundan hiç rahatsız olmazdı, çünkü şimdiden kendini sıcacık ve utanç verici derecede ıslak hissediyordu.

Hayır, onu rahatsız eden şey, birazdan yapacakları değildi. Yatakta ne olacağını biliyordu ve yalnızca hazır değil hevesliydi de.

Sorun, bu arada ne yapacağını hiç bilememesiydi. Sanki alelade bir ziyaretçiymiş gibi Colford'u misafir odasında mı beklemeliydi? Yoksa artık metresi olduğuna göre, acaba Colford onun buna uygun davranmasını mı beklerdi?

Belki de kâhyaya adamı doğrudan doğruya ana yatak odasına getirmesini söylemeliydi... fakat *bu* konuşmanın düşüncesiyle bile ürperdi.

Ama tuhaftır ki Colford'u yatakta bekleme fikri onu ürpertmiyordu. O yoğun, parlak mavi bakışların altında soyunmak dünden daha kolay olmayacaktı. Fakat eğer Colford gelmezse tüm öğleden sonra orada yatıp beklerken kendini ahmak gibi hissederci...

Fakat eğer onu çay içip sohbet etmeye gelmiş alelade bir ziyaretçi gibi misafir odasında karşılasa ve Colford onun çoktan yatakta olmasını bekliyorduyorsa... eh, bu da eşit derecede tuhaf kaçırdı.

Çay ve sohbet düşüncesi ona dün her ikisinin de dokunmadığı bir çay tepsisi istettiğini hatırlattı. Felicity, hizmetkârların bu olay hakkında ne düşündüklerine akıl yormak istemiyordu. Gerçi onların Lord Hawthorne'un hizmetkârları oldukları ve hiç şüphesiz bu tarz şeylere alışık oldukları düşünülürse...

Tüm bunlar *fazla* kafa karıştırıcıydı.

Nihayetinde kâhyaya hiçbir şey söylemedi ve ana yatak odasının yanındaki oturma odasına çekildi. Kendisine saatlermiş gibi gelen bir süre zarfında orada oturup oya işiyle uğraştı ve en sonunda karmaşık modellerden usandı.

Oyayı tam kenara bırakırken kâhya içeri girdi. "Lord Colford kendisini kabul edip etmeyeceğinizi soruyor."

Felicity derin bir nefes aldı. "Evet. Onu buraya çıkar lütfen Mason.

Kâhyanın iki kat merdiveni inip misafirle geri yukarı çıkması sanki asırlar sürdü. Bu arada Felicity de -aniden

nefessiz kalmıştı- o küçük, mükemmel odada etrafına baktı ve bir yastığı düzeltti, bir vazoyu bir iki santim çevirdi, şöminenin üstündeki porselen çoban kızı biblosunu, çoban oğlan biblosuna doğru itti ve sonra da aynı bibloyu demin tam olarak nerdeyse oraya geri koydu.

Bu sırada kapı açıldı ve Felicity, Colford'un orada, arkasında durduğunu hissetti. Bizzat teni de adamın orada olduğunu ve yalnız olduklarını anlamıştı.

Colford'un sesi yumuşak ve derindi. "Sizi beklettiğim için özür dilerim. Elimde olmayan sebeplerden dolayı geciktim."

Bugün karısından kurtulması güç mü olmuştu? Felicity'nin içini suçluluk duygusu sardı. Sonra kararlı bir biçimde kendi kendine, *O kadından hiçbir şey çalmıyorum. yalnızca bir defalık bir şey, dedi.*

Peki, tamam. İki defalık.

Ama Felicity, Colford'un hayatında sürekli kalacak veya ondan dikkatini ve zamanını talep edecek bir metres haline gelecek değildi. Bugünden sonra büyük ihtimalle birbirlerini bir daha hiç görmeyeceklerdi. Blanche bu olanları asla bilmeyecekti, bu yüzden bu kaçamak Colford'un evliliğinde herhangi bir değişikliğe yol açmayacaktı.

Leydi Stone, Blanche'in Lord Colford'un hayatını cenneme çevirmesiyle ilgili ne demişti? Felicity ayrıntıları bilmeyi istemediğine karar verdi -hem zaten bir centilmen de bu gibi ayrıntıları metresiyle paylaşmazdı.

"Önemli değil," diye karşılık verdi. "Başka sorumluluklarınızın da olduğunu bilincindeyim. Eğer başka bir yerde olmanız gerekiyorsa..."

Colford odanın ortasında durdu, başını bir yana yatırmakla düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Pişman mısınız yoksa?"

"Hayır," diye fısıldadı Felicity.

Colford gülümsedi ve Felicity bacaklarının arasının aniden ısındığını hissetti. Dizleri hemen hemen tutmaz hale gelmişti.

“Bugün çay yok mu?” diye sordu lord canlılıkla.

Adabı muaşeret baskın çıktı. “Eğer isterseniz...”

“İstediğim şey çay tepsisinde bulunmaz.” Colford, Felicity’nin başını kaldırarak onunla yüz yüze geldi ve eğilip dudaklarından öptü.

Yalnızca dudakları birbirlerine değiyordu ama Felicity’nin vücudunun her noktası, bu sınırlı fakat kuşatıcı okşayışa tepki verirken dalga dalga arzuyla doluyordu. Adama iyice yaklaştı ve Richard da öpücüğe ara bile vermeden onu yakalayıp ayağıyla kapısını açtığı yatak odasına taşıdı ve nihayet onu yatağın yanına, ayaklarının üzerine bıraktı.

Elleri beklentiyle titrerken Felicity elbisesini çözmeye başladı, ama Colford onu durdurdu. “İzin ver,” dedikten sonra sonsuz bir dikkatle düğmeler ve düğümlemlerle uğraşmaya başladı. “Size bir elbise borçlu olduğumu hatırladım.” Felicity’nin göğüslerini serbest bıraktı ve başını üstlerine eğerek önce birine, sonra diğerine sokuldu.

Felicity zar zor düşünebiliyordu. Yalnızca Colford’un ağırdan aldığıının –hem de çok ağırdan aldığıının– farkındaydı, bu yüzden o da onun gömleğinin düğmelerini açmaya, teni tenine değebilsin diye soğuk keten kumaşı aradan çıkarmaya çalıştı.

Colford onun hevesliliğine gülümsedikten sonra kolaylıkla iç gömleğini çıkardı ve hemen ardından Felicity’yi ters çevirdi. Colford saçından iğneleri ve tokaları çıkartmaya başlarken şaşkınlığa kapılan Felicity omzunun üstünden arkasına baktı.

“Lordum,” dedi. “Hiç gerek yok...”

“Acelen mi var tatlım? Sabırsızlığını dizginlemeni öne-

ririm, çünkü geç başlamamıza rağmen, bu öğleden sonrayı kısa kesmeye hiç niyetim yok.”

Felicity'nin taç şeklinde örülmüş saçlarını açtı ve her örgüyü yavaş yavaş, büyük bir sabırla çözmeye başladı. İşini bitirdiği zaman Felicity titriyordu, sanki saç tellerinin her biri bir keman teliydi de, Colford usta bir orkestra şefi olarak vücuduna nadir bulunan bir enstrüman gibi ince ayar yapmıştı. Colford altın buklelerini kaldırıp öptü, onun bu basit dokunuşu Felicity'nin tutkuyla inlemesine neden oldu.

Ancak ondan sonra Colford kendi üstünü çıkardı. Felicity de onu izledi ve dünün tecrübesiyle epey memnun kaldı. Adam sabırdan bahsediyor olabilirdi ama bedeni aksini söylüyordu. Bu yüzden Colford onun bacaklarını hemen ayırıp başparmaklarıyla buklelerini okşamaya başladığı zaman Felicity şaşırmadı.

“Hazırım lordum,” diye mırıldandı.

Colford gülümsedi ve gözlerinde tutkuyla beraber alaycı bir ifade belirdi. “Sen öyle san.” Felicity'nin göbeğini öptü ve diliyle minik çukuru yaladı. Sonra da Felicity'nin beklediği gibi üzerine uzanacağına yavaşça aşağı inmeye başladı.

Parmak uçları nazikçe genç kadının buklelerini ayırıp en gizli yerlerini ortaya çıkardı. Genç kadın abuk sabuk bir şeyler sayıklayınca Richard başını kaldırıp kibarca sordu: “Evet? Ne diyorsunuz Bayan Mercer?”

“Ama bu.. bu...”

Richard, genç kadının iki dizinin arasına yerleşip onu ince bir merhametsizlikle açık tuttu. Dili o mahrem yerine dokununca, genç kadın nefesini tutup konuşmayı kes-

ti. Richard, Felicity'nin titreyişlerinin kendisine de bulaşıp duyularını bulandırdığını hissetti.

Yasak? İğrenç? Genç kadının ne demeye çalıştığını merak etti. Gerçi itirazlarının sebeplerine önem veriyor değildi, çünkü bu öğleden sonra onunla işi bittiğinde Bayan Mercer tüm bu itirazları unutmuş olacaktı. Bu tarz durumlarda uygulama, sözlü tartışmadan çok daha etkiliydi. Ama entelektüel merakını uygulamaya geçirmek de tutkusunu dizginlemesine yardım ediyordu, ki bu da iyi bir şeydi çünkü genç kadın böylesine sıcak ve ıslakken Richard'ın kendini kontrol etme gücü tükeniyordu. Yalnızca, genç kadına, bir âşığa verebileceği tüm tepkileri verdirme kararlılığı, serinkanlılık maskesini korumasına izin veriyordu.

Gerçi belki de ilk etapta hızlı ve sert bir şekilde işi halletmek iyi bir fikir olabilirdi. Bu en acil açlığı dindikten sonra, genç kadına zevk vermeye ciddi şekilde eğilebilir ve ondan böylesi bir hazzı başka hiçbir erkekten bulamadığına dair itirafı kopartabilirdi...

Ama önce kendini tatmin etmeyi istemek bencillikti, ayrıca genç kadına yaptığı pazarlıktan pişman olması için ufacak bir sebep bile bırakmamaya kararlıydı. Tembel sayılabilecek bir şekilde yalamaya devam ediyordu. Genç kadın küçük bir inilti koparıp ona doğru sıçrayarak kasıklarına ısı dalgaları yollayınca, Richard kendini tutmak için bir anlığına dişlerini sıkma zorunda kaldı.

Eğer Felicity'nin dileği gerçek olursa, genç kadının, sevişmelerinin meyvesine, çocuğunun tam olarak nasıl meydana geldiğini hatırlamadan asla bakamamasını kesin hale getirmeye kararlıydı. Ayrıca, bu dileğin gerçekleşmesi için mümkün olan her fırsatı sağlamaya da kararlıydı...

Bu yüzden o öğleden sonra Thorne'un vekilharcı her ikisini de daha da zenginleştireceğinden emin olduğu o lanet kanal projesinden bahsedip dururken Richard, doğru

hatırlıyorsa acil bir iş hakkında belli belirsiz bir şeyler söyleyip özür dileyerek çıkmıştı.

Ama neden şimdi kanalları düşünüyordu ki? Özellikle de düşünecek çok daha ilginç şeyler varken; mesela kızın kesik kesik, neredeyse acı verici denebilecek keskin nefeslerini... veya kendi nefesinin nasıl boğazına takılıp durduğunu düşünebilecekken...

Öte taraftan kanalları düşünmek en azından onu utandırmaktan kurtarırdı.

Belki de.

Nazıkçe dişledi ve genç kadın darmadağın oldu.

Neredeyse huşu içerisinde, duyu dalgalarının nasıl genç kadının vücudundan taşıp kendisini de yuttuğunu izledi. Daha önce hiç bu kadar hassas bir kadınla beraber olmamıştı. Acilen işini yerine getirip Bayan Mercer'ı yatakla kendisi arasında sıkıştırmamak için kendini zor tutuyordu.

Bu esnada genç kadın inleyince Richard kontrolünü yitirdi. Hâlâ titremekte olan Felicity'yi tuttu ve hâlâ tırmandığı zirveden dolayı sarsılmakta olan genç kadının içine tek bir uzun, güçlü itişle, sanki onu kendisine aitmiş gibi damgalamak isteyen kızgın bir dağlama demiri gibi girdi ve kendini evindeymiş gibi hissetti.

Genç kadın inanılmazdı, fevkalade gergindi –az önce yaşadığı tatminden dolayı hâlâ titremekte olan sıkı kaslarıyla onu sımsıkı sarmıştı– ama buna rağmen sıcak, kaygan ve hevesliydi. Richard bir an bilincini kaybedecekmiş gibi hissetti ve tek yapabildiği tekrar tekrar gidip gelmek oldu, hedefe çok yaklaşmıştı... Yalnızca bir kez daha... *bir* kez daha... ve sonra genç kadın adını sayıklayıp ona sımsıkı sarılırken, derinliklerinde infilak etti.

Kadının üstüne düştü, bedenleri terle kayganlaşmıştı, dudakları genç kadının şakaklarına yapışmıştı.

“Richard...” diyerek nefes aldı Felicity. Sonra da Richard genç kadının bedeninin kendi bedeninin altında sertleştiğini hissetti. “Affınızı rica ederim lordum.” Sesi boğuk çıkmıştı. Richard ona öyle yakındı ki, genç kadının aldığı her nefes onu bir beşik gibi nazıkçe sallıyordu.

Ağırlığını üstünden kaldıracak kadar doğruldu ama bu fırsatı kendini onun içine daha da sıkıca yerleştirmek için kullandı. “İlk ismimi kullanarak benimle samimi olduğun için mi? Bu şartlar altında bence nezaket kurallarına uygun davranmak saçma olur. *Richard yeterli... Felicity.*”

İsmi Colford’un dudaklarında farklı durmuştu. Hiçbir zaman adından özellikle hoşlanmamıştı –bir insan için aptal bir isim diye düşünüyordu, kim tüm hayatı boyunca *mutluluğun asaleti* olarak çağrılmak isterdi ki?– ama Richard’ın dudaklarında ismi daha sevinli olmuştu. Daha tensel. Daha çekici.

Colford’un sesi yavaş, yumuşak ve tembeldi, sanki tanıştıkları andan beri ilk kez gerçekten rahatlamıştı. Felicity içinde ona yönelik bir şefkat hissetti. Belki de saçmalıyorum, diye düşündü. Ama eğer onun kendisi için tüm bu yaptıklarına karşılık olarak, Richard’a durumunu birazcık olsun unutturabilse, Blanche’ten ve hayatını çevirdiğini söyledikleri cehennemden birazcık olsun nefes aldırabilirse...

Gerçekten de rahatlamış, diye düşündü. Zira Richard’ın gözleri kapanmış, kasları gevşemişti. Herhalde uyuklamıyordu... ama eğer gerçekten uyukluyorsa ne kadar uyurdu acaba?

“Lordum,” dedi yumuşacık ve omzuna sokuldu. “Uyudunuz mu?”

“Evet.” Colford gözlerini açmadı. “Birbirimize ilk isimlerimizle seslenmek üzere anlaştık sanıyordum.”

“Eğer işimiz bittiyse...”

“Neden? Günün sonrası için başka planların mı var?” Colford gözlerini açtı ve Felicity’nin saçlarıyla oynamaya başladı, bir buklesini elmacıkkemiğine, çenesine, boğazına ve göğüslerinin arasındaki vadiye sürüyordu.

“Hayır,” diyerek kabullendi Felicity.

“Öyleyse aceleye gerek yok. Her şey yolunda.”

Nedense bu ona Colford’un dün söylediği bir şeyi hatırlattı ve üstünde ikinci defa düşünmeden sordu: “Sen çiftçi misin?”

Bu Colford’un bir anda dikkat kesmesine yol açtı. “Pardon?”

“Dün şey demiştiniz...” Kızardığını hissedebiliyordu. “Toprağı... hazırlamakla ilgili bir şeyler.”

Colford ona gülmedi ve Felicity de bu duruma samimiyetle şükran duydu. “Mülklerim arasında tarım arazileri de var elbette.”

“Adı ne? Mülkünün yani?”

“Collinswood. Surrey’de bulunuyor.”

“Hawthorne’lar da orada yaşıyor. Onlara yakın mı?”

“Otuz kilometre kadar mesafede. Epey büyük bir kontluk.”

“Orada ne yetiştiriyorsun?”

“Her şeyden biraz. Toprağa hep ilgi duymuşumdur –yönetiminden, mülkün kendi kendine yetebilmesini sağlamaktan, ürünü artırmak için yeni metotlar bulmaktan.”

Felicity çok ilginç duygular içindeydi... Richard hareket bile etmeden içinde kıpırdanıyor ve onu bir kez daha dolduruyordu. Öyle görünüyordu ki artırmaktan hoşlandığı tek şey ürünler değildi... Aniden Felicity de Collins-

wood adındaki araziyle ilgili tüm merakını kaybetti ve bir kez daha Richard onu zirvelerin tepesine çıkardı.

Bir süre sonra Richard mumları yakmak için onun yanından bir iki dakikalığına ayrıldı ve sonra bir kez daha yumuşak parıltıların altında seviştiler. Ama en sonunda Colford onu nazikçe öptü ve dedi ki: “Gitmek zorundayım. Hatırlat da bir dahaki sefere bir piknik sepeti getireyim.”

Bir dahaki sefere... Memnuniyetle gevşemiş olmasına rağmen Felicity’nin duyuları bir kez daha harekete geçti. “Aşçıdan isteyebilirim...”

Kont güldü. “Hayır tatlım, aşçı benim açlığımı senin kadar giderebilecek yetenekte değildir. Hem zaten bu akşam yemeğe sözüm var.”

“Leydi Colford’a mı?” Felicity kendisiyle gurur duydu; çünkü ses tonu tam anlamıyla gelişigüzel ve ilgisiz çıkmıştı.

Richard’ın elleri gömleğinin düğmelerinde kasıldı. “Aslına bakacak olursan, evet.”

“Seni yarın görecek miyim?” Blanche yüzünden suçluluk duyarken yalnızca *iki defa* olacağına söz vermişti Felicity; yalnızca iki sefer görüşeceklerine, sonra da adamı bırakacağına yemin etmişti. Ama kendine engel olamayıp sormuştu işte.

“Mümkün olursa gelirim. Sabah sana haber yollarım.”

“Notunu bekleyeceğim.” Yatağın üstüne oturdu ve kontun giyinmesini izledi. “Richard,” dedi en sonunda.

“Evet tatlım?”

“Seninle bir ara konuşmak istiyorum... Roger’la ilgili.” İsim ağzında tuhaf durmuştu –ama tüm bu olanların, kaybettiği aşkıyla ilgili olduğunu hatırlattığı için suçluluk duygusunu dindirmesine bir nevi yardım etmişti.

Richard boyunbağını düzeltirken duraksadı. “Ne konuşacaksın ki?”

“Çocukken nasıldı... Hangi oyunları oynardı... Nerede büyüdü?” Omuz silkti. “Herhangi bir şey de anlatabilirsin, dinlemek çok hoşuma gider. Ailenin küçük oğlu olmak konusunda neler hissediyordu... Nasıl öldü?”

“Elbette,” dedi Richard kibarlıkla. “Ne zaman müsait olursan.”

“Senin hakkında da konuşmak isterim tabii,” diye ekledi Felicity. “Roger bana senin hep gözde evlat olduğunu, babanıza senin daha çok benzediğini söylemişti.”

Richard merakla ona baktı. “Ne kadar tuhaf bir şey söylemiş.”

Bir an sonra, Felicity’yi sanki işler beklenmedik ve üzücü bir şekilde ters gitmiş gibi hisseder halde bırakıp gitmişti –ama Felicity bunun nasıl olduğundan emin olamıyordu.

Richard, en yakınındaki mobilyayı tekmeleme isteğinin çocukça olduğunu biliyordu. Tüm öğleden sonrayı ve akşamın bir kısmını onun kollarında geçirdikten sonra, dünyadan habersiz olan ufak tefek, altın saçlı güzel sevgilisi kardeşinden konuşmak istemişti. *Kardeşinden!* Onunla yatan fakat sevişmenin zevkini ona tattırmak gibi bir zahmete girmeyen adamdan. Onunla evlenebilecek olduğu halde... evlenmeyen adamdan.

Herhangi bir şey de anlatabilirsin, dinlemek çok hoşuma gider. Ailenin küçük oğlu olmak konusunda neler hissediyordu... Nasıl öldü?

Bu cümlesiyle ona sert bir darbe indirmişti, bundan en ufak bir kuşku yoktu. Ama bu ifadeyle onun aklını da karıştırmıştı. Roger’ın iki yıl önce York’ta ne yaptığını ve Felicity Mercer’a neden yalan söylediğini öğrenmenin vakti

geldi de geçiyordu. Richard bunu ona kimin anlatabileceğini biliyordu.

Ama şimdi Colford Malikânesi'nde yemeğe yetişebilmek için biraz acele etmesi gerekiyordu.

Sabahki olağan sohbetleri için Anne'e katılmak yerine, Felicity, hizmetçi kızı, gelemeyeceğini bildiren bir notla Anne'in evine yolladı ve Richard'dan haber beklemek üzere elinde kitapla kendi misafir odasına yerleşti. Ama aynı sayfayı tek kelimesini bile anlamadan defalarca okuduktan sonra kitabı bir kenara bıraktı ve Yukarı Seymour Sokağı'na tepeden bakan penceresinin kenarına kuruldu.

Sosyeteye karışmaya teşebbüs bile etmeme kararından ilk kez pişmanlık duyuyordu. Anne'e Lord Colford hakkında sorular sorması imkânsızdı; arkadaşının merakını uyandırmak felakete yol açardı. Ama eğer şehirde farklı bir arkadaş grubu edinseydi, yol gösterici sorular sorup onların konuşmalarını dinleyebilirdi. *Camian*ın en üst tabakalarına mensup insanlarda gözü yoktu, ama herhalde kendisi gibi kıyıda köşede kalmış arkadaşlar bulabilirdi. Dedikoduları onlar da duymuş ve paylaşmaya istekli olurdu. O zaman Lord Colford'la ilgili her şeyi öğrenebilirdi.

Kendi kendine sertçe aptallık ettiğini söyledi –âşık bir okullu kız gibi davranıyordu...

Bu düşünce zihninde yankılandı.

Âşık bir okullu kız.

Okuldan ayrılalı çok olmuştu, bu kesindi, ama öyle görünüyordu ki okullu bir kız gibi davranmak için çok yaşlı değildi. Hatta, ani ve dermansız bir hisle fark etti ki, tanıdığı tüm okullu kızlar kadar aptalca davranıyordu, çünkü asla sahip olamayacağı bir erkeğe düşüncesizce âşık ol-

muştı. Kendisi için öylesine yanlış bir erkekti ki, ne kadar ahmakça davrandığını tanımlayacak kelime bile bulamıyordu...

Karnı gerilmiş, göğsü sıkışmıştı. Bu nasıl olmuştu böyle? Nasıl bu kadar basiretsiz olabilmişti?

Acaba Richard'ın nezaketinin ve sevişmesinin verdiği yadsınamaz egzotik keyiften doğan bir çeşit hayranlığa kapılmış olması mümkün müydü? Eğer durum buysa, gelecekte yolları kesişmediği takdirde onu belki unutabilirdi...

Onu bir daha asla görmeyecek olma fikrinden dolayı içine sancı saplandı. Tırnakları avuçlarına batana kadar yumruklarını sıkıttı ama acı gitmedi.

Hayır, asla unutamayacaktı. Bu farklıydı. Bu... kahrediciydi.

Bir yıl önce Roger'a âşık olmak için kendisini serbest bırakmış olsa bile, gerçekten evlenebilmeleri için konumlarının çok farklı olduğunun farkındaydı. Her ne kadar Roger onu terk ettiğinde kalbi kırılmış olsa da, bu duruma şaşırmamıştı.

Ama eğer bir değirmen sahibinin kızıyla, bir kontun küçük oğlunun evliliği akla hayale sığmıyorsa; değirmen sahibinin kızıyla bizzat kontun kendisi söz konusu olduğunda bu durum daha büyük bir saçmalık halini almaz mıydı?

Richard'la evlenmeyi de düşünmüş değildi gerçi. Ama yalnızca teorik açıdan bile olsa ne kadar imkânsız olduğunu görmek gardını düşürmesine sebep olmuştu. Çünkü Felicity kendisini güvende hissederken, aslında kalbini bu büyüleyici ve tehlikeli adama kaptırmak gibi daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı...

Bu sırada tokmağın ön kapıya vurduğunu duydu ve acaba bu ses beklediği mesajı getirdi mi diye koşup bakmak

yerine kendini sessizce oturmaya zorladı. O sırada görgü sahibi bir leydi gibi misafir odasında otururken, varlığının her zerresiyle kapıya koşmayı, kâğıdı uşağın elinden kapmayı ve kontun bugün ona gelip gelmeyeceğini, daha beklemek zorunda kalıp kalmayacağını öğrenmeyi arzuluyordu.

Richard'ı umursayacak kadar iyi tanımayı hiç amaçlamamıştı. Kontun gelip geçici bir şey, uygun bir yedek, kaybettiği aşkı için soluk bir temsilci olması gerekiyordu.

Ama çok geç olana kadar farkına varmadığı şey, Richard'ın kimsenin veya hiçbir şeyin soluk temsilcisi olmayacağıydı. Ve böylece kaçınılmaz olan gerçekleşmişti.

Ama bu defa, yaşayacağı acının, Roger'ı kaybettiğinde hissettiği ıstıraptan daha büyük olabileceğinden kuşkulanıyordu, çünkü bu defa her şey tamamıyla kendi hatasıydı. Çok daha akıllıca davranması gerekirdi...

Mason o sırada Leydi Hawthorne'un geldiğini haber vermek için içeri girdi.

Aslında Anne adamın hemen arkasındaydı. "Arkadaşlığımıza istinaden, diyerek araya girdi Anne, "Mason'ın beni görüp görmeyeceğini sormasını beklemeden böyle paldır küldür içeri dalma kabalığını gösterdim. Ama bu sabah gelmeyeceğine dair bir not yolladığında endişelendim. İyi misin Fliss? Kötü bir haber mi aldın?"

En kötüsünden, diye düşündü Felicity. Bunun olmasına nasıl izin vermişti? Roger yüzünden kalbi kırıldıktan sonra, Roger'ın kardeşinden sağ salım kurtulabileceğini düşünme saflığına nasıl düşmüştü? Richard'ı istediği şeyi elde etmek için kullanmayı amaçlamıştı... ama bunun yerine kendi tutkusuyla tuzağa düşmüştü. Bedelini ödeyecek olan da kendisiydi.

"Ah tatlım," dedi Anne. "Çok mu kötü? Değirmen sıkıntıda mı?"

“Değirmen mi?” Felicity odaklanamıyordu. “Değirmenle neyi kastediyorsun?”

“İşletmecin. Bay Rivers’ın seninle konuşmaya geleceğini söylemiştin. Ben de acaba kötü bir haber getirdi de o yüzden kimseyi görmek istemedin mi diye düşündüm. Felicity, bana bak.” Arkadaşını kolundan yakalayıp sarstı.

Felicity en sonunda dikkatini misafir odasına ve arkadaşına vermeyi başardı. “Hayır, hiç ilgisi yok. Bay Rivers buraya gelmedi.”

“Öyleyse sen... Ah Tanrım. Çok üzgünüm, aniden yoksul düştüğünü sanıp hemen buraya koştum. Ne kadar da aptalım! Ama neden bu sabah benimle oturmaya gelmedin? Hasta mısın?”

“Hayır, yalnızca... Anne, sabahın bu erken saatlerinde neden dolaşıyorsun? Sabahları çok sıkıntı çekiyordun.”

“Birkaç gündür çekmiyorum. En kötü dönemi atlattım sanırım, bu ilk aylar geçtiği için. Noel’e kadar her sabah kendimi hasta hissedeceğim diye bir ara gerçekten çok korkmuştum!”

Noel... Anne için özel bir dönem olacaktı çünkü bebeğinin aralık ayında doğmasını bekliyorlardı. Felicity’ninkine gelince...

Eğer şansı varsa Felicity’nin çocuğu birkaç ay sonra doğacaktı. Ve eğer birbirlerine yeterince yakın oturlarsa... *Çocuklarımız birlikte oynayabilir*, diye düşündü boş boş.

Sonra acı gerçek üzerine çöktüğünde buz kesildi. Kendi çocuğu Anne’inkinin yaşadığı yerin yakınlarında, özellikle de Collinswood’da babasının evinde büyümeyecekti. Kendi çocuğunun mülke yahut aileye dönük bir hakkı olmayacaktı. Babası tarafından tanınamayacaktı.

Kendi çocuğu bir kontun oğlu veya kızı olabilirdi; ama babasının adını taşımadan o çocuk Anne’in bebeği için uygun bir oyun arkadaşı olmayacak, olamayacaktı. Anne bile,

Felicity'nin en iyi arkadaşı olmasına rağmen bu durumda toplumun kurallarına karşı koyamazdı. Hem zaten Felicity de York'a, Surrey ve Collinswood'dan çok uzaklara geri dönecekti...

Richard'dan uzağa...

Çocuğu babasını asla tanımayacaktı.

Ben ne yaptım? diye sordu kendisine Felicity.

Değirmen sahibi bir adamın kızı olmak yeterince ciddi bir toplumsal dezavantajdı, bunu Anne'le tanıştığı yatılı okula gittiğinde yaşayarak öğrenmişti. Okuldaki tüm kızlar onun kökenlerini görmezden gelmeye Anne kadar istekli değildi; bazıları ise düpedüz zalimlik etmişti.

Ama Felicity'nin karşı karşıya kaldığı bu toplumsal damga, düşüncesizce kendi çocuğuna yaptığıının yanında basit kaçıyordu. Bununla birlikte gayrimeşruluk bebeğinin sırtına yüklediği en kötü yük bile sayılmazdı, bir şekilde bundan kurtulabilir, çeşitli öyküler uydurabilirdi. Örneğin kocasının yakın zamanda öldüğü yolunda yalanlar söyleyebilirdi...

Ama bu, çocuğuna da yalan söylemek demek olacaktı –onu gerçeklerden ve babasını bilme hakkından mahrum bırakacaktı...

Buna hemen bir son vermeliyim, dedi kendi kendine. *Ve işi ten geçmiş olmasın diye, çoktan bir çocuğun tohumlarını atmamış olalım diye umut ve dua etmeliyim...*

Richard'a bir daha hiç dokunamayacak olma düşüncesine bedeni isyan ediyordu... ama belki daha da kötüsü, onun çocuğunu taşıyor olabileceği fikrine isyan etmeseydi.

Çok uzun zaman önce Roger'ın bebeğini doğurmayı hayal etmiş ve bu gerçekleşmeyince de yasa boğulmuştu. Ama bu, şu anda hissettiği çifte keder yanında bir hiçti. Neye daha çok kederlendiğinden dahi emin olamıyordu;

onu eninde sonunda suçlayacak, belki de kendisine bir baba sunmadığı için ondan nefret edecek bir çocuk taşıma düşüncesine mi... yoksa ömrü boyunca sevip değer vereceği Richard'ın çocuğuna sahip olamayabileceği fikrine mi...

Bu sırada kâhya içeri girdi. "Bu şimdi geldi Bayan Mercer. Uşak cevabınız için bekliyor."

Felicity kâğıdı alırken parmakları kaskatıydı. Richard'dan gelen notu Anne'in karşısında nasıl açabilirdi? Ama notu görmezden de gelemezdi, çünkü onu getiren uşak aşağıda cevabını bekliyordu.

Böylece notu açtı, ama ne dediğini anlaması birkaç dakikasını aldı. Not Richard'dan falan değil, değirmeninin işletmecisi Jason Rivers'tan geliyordu. Londra'daydı ve eğer uygunsa öğleden sonra ziyaretine gelecekti.

"Desene nihayet burada," dedi Anne. "Ondan dün haber alamadığın için doğal olarak endişelenmiş olmalısın, bugün evde olmayı istemene de şaşmamak gerek, sonuçta Bay Rivers'ın notunu kaçırmak istemiyordun. Bay Rivers'ın ziyaretini de tabii." Çıkardığı sonuçtan epey memnun görünüyordu Anne. "Söylesene, hoş biri mi? Ondan hoşlanırmıyım?"

Felicity hangi şart altında olursa olsun, tanışmaları bir yana, zarif Hawthorne Kontesi'yle incelikten yoksun Bay Rivers'ın aynı odada bile bulunmasını hayal edemiyordu. "İşinde çok dikkatlidir," diye karşılık verdi. "Ama onu seninle tanıştırabileceğimi pek..."

"Ah Fliss, eğer senin için önemli biriye elbette ki onunla tanışmak isterim."

İşte bu, diye düşündü Felicity dalgın bir biçimde, aptal ve çocukça hayallerime öldürücü darbeyi vurmuş oldu. Eğer sevgili arkadaşı Anne bile değirmeninin işletmecisini Felicity Mercer için uygun bir eş adayı olarak görüyorsa...

Ne kadar da ahmakça davranmıştı. Herhalde bir dahaki

sefere kendisini, Lord Colford'un kendisiyle uzunca bir süre *sevişmeyi* bırakmasını ve sonunda da kendisine *âşık* olduğunu fark etmesini dilerken yakalayacaktı!

Ama bu gerçekleşse bile –ki asla olamazdı ve bu deliliğe hemen bir son vermesi lazımdı– geleceğe dair hiçbir umudu olamazdı.

Anne'in başı merakla yana eğildi.

“Düşündüğün gibi bir şey yok,” dedi Felicity.

“Eh, bir şey veya bir insan seni öylesine sarsmış ki cümleleri bile tamamlayamıyorsun. Eğer Jason Rivers değilse kim o zaman Tanrı aşkına?” Neyse ki Anne cevap için beklemedi. “Artık iyi olduğunu bildiğime göre çıkıyorum ki Bay Rivers'ı karşılamak için hazırlanabilesin.”

Richard her zaman gittiği kulüpte oyalandı, gazete okuyormuş gibi yapıp Hastings'i yarım yamalak dinliyordu, bu geveze adam erişebildiği herkese önceki hafta Newmarket at pazarından aldığı bir çift koşum atından bahsediyordu.

Felicity'ye öğleden sonra geleceğine dair bir not göndermişti, ama belirttiği saat yaklaştıkça tereddüt ediyordu. Ona gitmek istemiyor değildi, bir sonraki sevişmelerinde ona ne yapacağını tasarlarken gözünün önünde beliren sarmaş dolaş imgeler yüzünden bütün gece gözüne uyku girmemişti. Ama bugünkü buluşmaları, önceki iki buluşmaları gibi olmayacaktı, olamazdı.

Bugün ona erkek kardeşiyle ilgili gerçeği anlatmak zorundaydı ve bu her şeyi değiştirebilirdi. Bu yüzden biraz daha oturdu, okumadığı gazeteleri kenara kaldırmadan önce Felicity'ye ne diyeceğini tekrar etmeye çalıştı ve kulüpten çıkıp Yukarı Seymour Sokağı 5 Numara'nın yolunu tuttu.

Kâhya kendisini hiç bekletmeden içeri aldı ama Mason biraz kararsız ve ilk katın merdivenlerini çıkarken her zamankinden daha yavaş görünüyordu.

Richard'ın zaten sınırdan olan sabrı tükenme noktasına gelmişti. "Senin tüm basamakları çıkmana gerek yok," dedi en sonunda. "Ben kendim oturma odasına giderim."

Kâhya duymamış gibiydi, çünkü hızı değişmemişti. "Bayan Mercer sizi misafir odasına götürmemi söyledi."

Misafir odası mı? Bu beklenmedik bir şeydi. Richard onu çoktan yatakta bulacak olsa şaşmazdı; ne kadar da hevesli bir metres çıkmıştı bu kadın. Aslında, konuşmayı yapmadan önce genç kadını tatmin etmek daha iyi olabilirdi... Ama bunu teklif eden şeyin sağduyusu değil, kendi köpürmüş arzusu olduğunu biliyordu Richard.

Mason misafir odasının kapısını açıp da Richard içeride Felicity'yi uzun bir vazoya gül yerleştirirken görünce hâlâ acaba kâhya verilen emri yanlış mı anladı diye düşünüyor-du.

Bir anlığına, onu ilk görmeye geldiği zamana geri döndüğünü düşündü. O zamandan bu zamana bu kadar çok şeyin gerçekleşmiş olmasına inanması güçtü...

Genç kadın başını kaldırıncı, Richard şoka girdi: Felicity'nin yüzü solgun ve gözleri de uyumamış gibi gölgeliydi. "Lordum," dedi, sesi de farklıydı, düz, boş ve cansızdı.

"Sevgilim." Ellerini uzatarak Felicity'ye doğru gitti.

Bunun üzerine genç kadın yana çekildi ve Richard odanın ortasında durdu. "Sorun ne Felicity?"

"Aklım başıma geldi."

Ne yazık. Richard bir anlığına, aklından geçen bu düşünceyi gerçekten yüksek sesle söylemiş olmasından korktu.

"Sizi artık göremem," diye devam etti genç kadın. "Ben... ben daha fazla dayanamıyorum."

Richard duyduklarına inanamıyordu. Uzun ve çeşitli tecrübeleri sırasında terk eden taraf hep kendisi olmuştu. Bu haspanın böyle yapması –hele ki yaşadıkları şeylerden sonra– inanılmazdı.

Gözleri kısıldı. Felicity'nin kendisine bakmadığını, daha öteye baktığını fark etti.

“Pekâlâ,” dedi. “Bu elbette ki senin hakkın.”

Genç kadının vücudundaki gerginliğin uçup gittiğini gördü. Omuzları artık kaskatı durmuyordu, sanki onun bu durumu böyle iyi karşılamasından rahatlamıştı.

Richard yakasından toz silkiyormuş gibi yaparken Felicity'yi yakından izledi ve sonra meydan okumaya karar verdi. “Gel de bana bir elveda öpücüğü ver Felicity. Arkadaş olarak ayrılalım.”

Genç kadın acı vericiye benzeyen bir nefes aldı. Dehşette düşmüş görünüyordu.

Tam da Richard'ın şüphelendiği gibi. Felicity bunu yapamıyordu. Öyleyse neyin peşindeydi?

Tutkusu, Felicity'ye dokunduğu ilk andan beri hiç bu kadar sönmemişti; ama şimdi cehennem gibi yanıyor ve sağduyusu küle dönüyordu. Yavaşça ona doğru ilerledi, kendi vücudu Felicity'nin bedenine değene kadar ne ardına baktı ne de duraksadı. Genç kadının elbisesinin ince kumaşı altında göğüs uçlarının dikleştiğini fark edebiliyordu, bu bir kadının sevgilisine gösterdiği otomatik bir tepkiydi.

Felicity ona şöyle bir baktı ve sonra da orada oluşunu inkâr ediyormuşçasına gözlerini kaçırdı. Aldığı her nefesle Richard'ın göğsü genç kadının göğüslerine sürtünüyordu. Felicity teslim olmuş gibi iç geçirdi ve bir an sonra Richard onu öpmeye, dudaklarıyla dudaklarını sıcacık, ateşli ve talepkâr bir şekilde tüketmeye başladı.

Felicity de ona karşılık veriyordu. O genç kadının du-

daklarını adeta talan ederken, Felicity de ona acıkmış gibi karşılık veriyordu. Bu tepkisi üzerine Richard'ın içine bir memnuniyet duygusu yayılarak tutkusunu daha da ateşledi.

Elleri daha önceleri rahatça keşfettiği yumuşak bedende dolaşırken, Felicity de nefesini tutup vücudunu onun elleri arasında hareket ettirdi. “Benimsin,” dedi Richard sertçe, “ve ben istediğim sürece öyle kalmaya devam edeceksin.”

Felicity kollarının arasında adeta heykele dönüştü. “Bırak beni.”

“Felicity, lanet olsun, özür dilerim. Ne demek istiyorsun?”

“Buna devam edemem. Bir hataydı. Yalvarırım, beni unutun lordum. Böyle ahmakça davrandığımı unutun.”

Unutmak mı? Kollarının arasındayken, öpücükleri hâlâ dudaklarında sıcaklığını kaybetmemişken, sevgilisi olduğunu unutmasını ve sessizce çıkıp gitmesini mi istiyordu? Bu kadın *deli* miydi?

“Yoksa ne olur Tutkulu Leydim?” diye sordu Richard. “Eğer unutmayı... kabul etmezsem. Ne yaparsın? Ya sevgili arkadaşın Leydi Hawthorne’a bir haber uçarursam?”

Genç kadının sesi kısık ama kararlıydı. “Öyleyse korkarım ki ben de Leydi Colford’a söylemek zorunda kalırım.”

Richard gülümsedi. “Hiç durma. Ama rica ederim benim de o sırada orada bulunmama izin ver, eğlenceyi kaçırmak istemem.”

Richard önce merdivenlerde, sonra da dışarıdaki halıyla kaplı koridorda ayak sesleri işitti. Kâhyanın o çok işe yaranan eğitimini tam da o anda unutmasına ne sebep olmuş olabilirdi?

Felicity kendini geri çekti. “Bir misafir bekliyorum.”

Kâhya kapının dışında boğazını temizledi ve odaya girdiği zaman, Felicity kanepede sırtı dimdik ve tam bir leydi vakarında oturuyordu.

Cin gibi bir kadındı gerçekten de, Richard hakkını teslim etmek zorundaydı... gerçi elbette biraz sonra bölüneceklerini bilmenin avantajına sahipti. *Acaba özellikle mi böyle planladı*, diye merak etti Richard. Acaba ufak tefek, altın saçlı metresi onun fark edemediği daha derin bir oyun mu oynuyordu? Ya misafiri Hawthorne Kontesi'yse, özellikle onları mahrem bir durumda yakalamaya geldiyse?

Öyleyse Bayan Mercer büyük bir şaşkınlığa uğrayacaktı... Gerçi ona böyle bir tuzak kurmayı planladıysa, kollarında kalmak yerine neden yerini değiştirsindi ki?

Richard yeni gelen kişiye bakmak için başını çevirdi ve Felicity'nin misafirinin kontes değil de bir erkek olduğunu görünce çok şaşırdı. Koyu saçlı, sağlam yapılı ve Richard'dan en az on beş santim kısa, boyuna göre oldukça geniş omuzları olan bir adamdı. Ceketini modaya uygun, boyunbağı düzgündü, ama bu görünümünü ancak çok fazla çaba ve parayla edinebildiğini fısıldayan bir şeyler vardı.

Adam büyük bir gülümsemeyle Felicity'ye doğru ilerledi. "Bayan Mercer, sizi iyi gördüğüme sevindim."

Bu adam kör mü? diye düşündü Richard. Felicity iyi olmaktan çok uzaktı.

"Lord Colford size Bay Rivers'ı takdim edebilir miyim?" Felicity'nin sesi renk vermiyordu. "Bay Rivers babamın... yani benim değirmenimin işletmecisidir."

Rivers, Richard'a bakmak için döndü. Bakışları keskinleşti ve bir anlığına yüzü vahşileşir gibi oldu. Sonra geniş bir gülümsemeyle eğildi. "Lordum."

Richard keşke yanında tek camlı gözlüğüm olsaydı diye düşündü. Bu acayip yaratığa daha yakından bakmak istiyor

değildi. Ama değirmen işletmecisinin yakından bir inceleme altında cesaretini kaybettiğini görmek ilginç olurdu, bu terbiyesiz ve kaba adam Felicity'ye göz koyduğu için bunu hak ediyordu...

Demek iş buraya kadar geldi, dedi kendi kendine. Bir kadın için kavga etmeye.

“Lord Colford da tam çıkıyordu,” dedi Felicity. “Notu bizzat kendiniz getirdiğiniz için teşekkürler lordum. Ma-son size çıkışa kadar eşlik edecektir.”

Richard afalladı. Felicity gerçekten de ondan kurtulabileceğini mi sanıyordu?

Ama kibarca eğilip çıktı. Bayan Mercer'ın –ve o züppe değirmen işletmecisinin– kendisine yol verdiklerini düşünmesine izin verdi.

O an için.

Richard gittikten sonra bile varlığı odadan ayrılmamış gibiydi. Bay Rivers, Lord Colford'un gelip omzuna vurmasını bekliyormuş gibi etrafına bakınıp duruyor, Felicity de değirmen işletmecisinin kendisine verdiği rapora odaklanamıyordu. Üçüncü defa Bay Rivers'dan söylediklerini tekrarlamasını istediğinde adamın dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı ve gelip kanepede onun yanına oturdu. “Belki de iş konuşmasını başka bir zamana bırakmalıyız.”

“Evet,” dedi Felicity minnetle, “şu anda her şeyi bir anda anlayamıyorum.”

“O halde zihninize eziyet etmenize hiç gerek yok.”

Sanki Felicity'nin başını okşayıp, mali meselelerden anlamayacak kadar zeki olmamasının hiç sorun olmadığı konusunda onu teskin ediyormuş gibi çıkan himayeci ses tonu Felicity'nin damarına bastı. “Affedersiniz?”

“Sevgili Bayan Mercer, en büyük dileğimin size yardımcı olmak olduğunu elbette biliyorsunuz. Eğer evet derseniz, tüm mali meselelerinizin sorumluluğunu üstlenmekten onur duyarım.

Felicity biraz kaşlarını çatı. “*Evet* demek mi?”

Adam uzanıp elini yakaladı. “Kendimi tutmam gerek, biliyorum. Bu Londra saçmalığını aklınızdan çıkartıp York’a, ait olduğunuz yere gelene kadar beklemeye niyetliydim. Ama yapamıyorum. Bunca hafta sonra sizi tekrar görünce duygularımı doğrulamış oldum. Her zamankinden çok daha güzel, çok daha büyüleyicisiniz.”

Felicity az kalsın, *Bugün olmaz*, diyecek gibi oldu.

“Sevgili Bayan Mercer, lafı dolandırmayı bırakalım. Eşim olmayı kabul ettiğiniz takdirde...”

“Eş... eşiniz mi?” dedi Felicity belli belirsiz.

“Bir daha mali meselelerle ilgili endişelenmenize hiç gerek kalmaz, çünkü tüm sorunlarınızı ben hallederim. Siz de yalnızca evle ve çocuklarımızla ilgilenirsiniz. Kendinizi aile malikânemizi gerçek bir yuvaya çevirmeye adanabilirsiniz.”

Malikânemiz mi? O büyük, karanlık, bir daha asla görmek istemediği yapıdan çoktan kendisine aitmiş gibi mi bahsediyordu?

Çocuklar mı? Richard’dan olmayan bir çocuğu taşıma düşüncesiyle ürperdi. Ama yine de...

Şu anda karnında taşıyor olabileceği çocuğu düşünerek Jason Rivers’in teklifini en azından düşünmeli miydi? York’taki evine evli bir kadın olarak dönebilirdi. Çocuğunun bir ismi olurdu. Hiç kimse ne olup bittiğini bilmez ve ölmüş bir koca hakkında hikâyeye uydurması da gerekmezdi...

Jason Rivers iki elini de tutmayı başarmış, gözlerinin içine bakıyordu. *Ama bakışları*, diye düşündü Felicity, *içli*

bir hayranlıktan ziyade hesapçılık barındırıyor. “Ayrıca buradayken yapmış olabileceğiniz hiçbir şeyden de bahsetmeyeceğiz,” diye devam etti adam.

Kendi sınıfındaki erkekler de, demişti Felicity, Richard’a, bekârete çok önem veriyor. Açıkça görülüyordu ki, Jason Rivers’in şüpheleri vardı. Eğer onunla evlenecek olursa, Felicity –ve doğal olarak çocuğu da– bu şüphelerin bedelini ödeyecekti. Eğer çocuğu Jason Rivers’in koyu renk saçları yerine onun –ve Richard’ın– sarı saçlarıyla doğacak olursa...

Hayır. Gayrimeşru bir çocuk doğurup onu sevgiyle büyütmek, kendilerini sonsuza kadar çocuğun asıl babasını başlarına kakacak bir adamın ellerine bırakmaktan iyiydi.

Jason Rivers yüzündeki tereddüdü görmüş olmalıydı, çünkü parmakları sıkışmıştı... Yoksa... adamın gözlerinde bir parça umutsuzluk mı görmüştü? Elbette bakire olmadığından şüphelendiğini ağzından kaçırması görgüsüzceydi. “Pek çok şeyi görmezden gelmeye hazırım Bryan Mercer.”

Ama neyin karşılığında? *Tüm sorunlarımızı ben halledirim...*

Felicity ilk kez mali işlerini üzerine almayı Rivers’in çoktan ayarlayıp ayarlamadığını merak etti. Yoksa bu teklif adamın aylardır yürüttüğü planın son adımı mıydı?

Babası öldüğü dönemde Felicity, Roger’ın gidişinden dolayı hâlâ etrafına ilgisiz haldeydi ve tecrübeli bir işletmecinin bulunmasına, babasının yerine geçip değirmenin çalışması için gerekli düzenlemeleri yapmasına minnettar kalmıştı.

Tam yaşadığı bu çifte kaybın etkisinden sıyrılmak üzereydi ki Roger’ın ölüm haberi gelmiş ve bir kez daha Jason Rivers’a bel bağlamıştı. Adam her zaman saygılı ve ona danışmak konusunda dikkatli davranmıştı... Ama acaba yal-

nızca iş yapıyormuş gibi görünüp onu manipüle ederken, aslında bildiğini mi okuyordu?

Neden şimdiye kadar adamın gerçekte onun çıkarlarının değil de kendi çıkarlarının peşinde olduğundan şüphelenmemişti?

Değirmenin kârı geçen yıl beklediğinden daha düşük çıkmıştı. Ama Jason Rivers'in rakamlarını ve açıklamalarını kabul etmişti. Babasının söylediği şeyleri yanlış anladığını varsaymıştı, çünkü babası hiçbir zaman işlerini kızına tam olarak açıklamamıştı.

Çünkü hiçbir zaman dinleme zahmetine girmedim, diye kabullendi.

Soru soramayacak kadar kederine gömüldüğünden Jason Rivers'tan hiç şüphe etmemişti. Ama adamın kendisine karşı birtakım duygular beslediğinden de hiç şüphelenmemişti. Ama eğer gerçekten böyle duygular besliyorduyorsa, bu tarz duyguları kendisinin önceden görmesi gerekirdi.

Şimdiyse adam ona evlenme teklif etmişti. Ama neden? Onu başka bir erkekle görünce duygularından emin olduğu ve Felicity'yi kaybetme riskine girmemek için acele etmesi şart olduğu için mi?

Yoksa onu başka bir erkekle görünce, Felicity'nin evlenmesi halinde kocasının değirmenle ilgili olarak kendisine rahatsızlık verecek sorular sorabileceğinden korkuya kapıldığı için mi?

Bir şey kesindi: Artık ona güvenmediğini adama belli etme riskine giremezdi.

“Çok ani oldu,” dedi, sesine genç kızlara özgü bir tını ekleyerek.

Adamın gözlerinde bir özgüven ışıltısı gördü ve kendi bakışlarındaki tiksintiyi görmemesi için başını yere çevirdi.

“Hiç de ani olmadı Bayan Mercer. Size yıllardır hayranlık beslediğimi biliyor olmalısınız. Beni daha önce konuşmaktan alıkoyan tek şey, babanızı kaybettiğiniz için yasta olmanızdı.”

Veya bu durum onun bu teklifini mümkün kılmıştı... “Teklifinizden onur duydum, gerçekten. Ama düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bir evlenme teklifini çabucak kabul etmek benim açımdan hiç uygun kaçmaz.” Adam dişlerini göstererek kocaman gülümsedi ve Felicity’nin elini avuçlarının arasına aldı. Felicity adamın dokunuşundan silkinip kurtulmamak için kendini tutmayı nasıl başardığını bilmiyordu.

“Öyleyse size düşünmeniz için zaman veriyorum,” dedi Rivers içtenlikle. “Yarın tekrar ziyaretinize geleceğim ve hasretiyle tuttuğum o cevabı bana vermeniz için size yalvarıyorum.”

Felicity’nin kâhyası—daha doğrusu, Thorne’un kâhyası—yaşlı olabilirdi, ama kesinlikle yeteneğini kaybetmemişti. Richard merdivenlerden inerken, Mason elinde Richard’ın şapkasıyla dış kapının yanında çoktan yerini almıştı—sanki Richard’ın evden gönderileceğini biliyormuş gibi.

Richard, yaşlı adamın sulu gözlerinde biraz sempati gördü ve içinde tuhaf bir kızgınlık hissetti. Üst katta neler olup bittiğinden kâhyaya neydi ki? Öte taraftan...

Şapkasını alıp Mason’ın eline bir İngiliz altını sıkıştırdı. “Yukarıda... Bayan Mercer’ın yanındaki bey...” dedi. “Hanımefendiyi daha önce de ziyaret etmiş miydiniz?”

Altın para bir sihirbaz çabukluğuyla kâhyanın cebinde kayboldu. “Hayır lordum.”

Ama Felicity kesinlikle adamın gelmesini bekliyordu...

Mason, Richard'ın aklını okumuş gibi biraz yüksek sesle konuştu: "Bu sabah bir not yollamıştı."

"Bayan Mercer notu aldığına memnun olmuş muydu?"

Mason düşünceli göründü. "Öyle olduğunu söyleyemem. Daha çok... kaderine boyun eğmiş gibiydi."

"Ama yine de onunla yalnız görüşmeyi kabul etti?"

"Bir iş meselesi gibi görünüyor lordum, en azından hanımefendinin açısından. Bay Rivers ticaretle meşgul."

Richard kaşlarını kaldırdı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, Mason, Bayan Mercer da ticaretle uğraşıyor. Adam değirmeni işletiyor, fakat asıl sahibi Bayan Mercer."

Mason'ın çenesi gerildi. "Bayan Mercer'ın bir değirmeni olabilir lordum, ama buna rağmen o tepeden tırnağa bir leydidir."

Leydi Tutku... "Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Richard. "Bir şey olması, başka bir şey de olamayacağı anlamına gelmiyor. Ama sen *en azından hanımefendinin açısından* dedin. Adamın neyin peşinde olduğunu merak ettim doğrusu."

Kâhya boğazını temizledi. "Söylemeliyim ki lordum, beyefendide biraz sonra evlenme teklifi yapacak bir adam tipi vardı."

Richard şaşırdığını söyleyemezdi, aynı düşünce Rivers'in kasılmasını görünce onun da aklına gelmişti. Ama kâhyanın da aynı sonuca varması Richard'ı derinden sarsmıştı. Şapkasının kenarındaki eli gerildi, dönüp merdivenlerden çıkarak misafir odasına dalmamak –ve eğer gerekirse– Felicity'yi o herifin kollarından çekip Rivers'a bir tane patlatmamak için kendini zor tuttu.

“O tipi iyi biliyorsun, öyle mi Mason?” diye sordu şakayla karışık.

Ama kâhya cevap verirken epey ciddiydi. “Pek çok kez karşılaştım lordum.”

Thorne’un evinde değil herhalde, Richard bunun üzerine bahse girmeye hazırdı. Bu düşüncesine gülümsedi.

“Tıpkı nasıl cevap vereceğinden emin olamayan bir leydinin nasıl görüldüğünü müşahade ettiğim gibi.”

Mason’ın ses tonu o kadar karamsar, o kadar endişeliydi ki Richard da ciddileşti. Felicity herhalde Jason Rivers gibi bir adamdan gelecek teklifi göz önünde bulundurmazdı.

Ama Richard’a ilişkilerinin bittiğini, aklının başına geldiğini, artık onu göremeyeceğini söylemişti.

Rivers’la evleneceği için mi kendisini unutması için ona yalvarmıştı? Herhalde kendi özgür iradesiyle değil... çünkü bu durum nedeniyle pek mutlu görünmüyordu. Acaba o herif kıza şantaj falan mı yapıyordu?

Bir şeyler dönüyor olmalı, diye düşündü Richard, çünkü Felicity Mercer, Jason Rivers’ı kendisine kesinlikle tercih etmez, edemezdi.

Jason Rivers’ın at arabasına binip gittiğini görür görmez Felicity merdivenlerden indi, pelerinini ve Hawthorne’ların şehir evlerine giderken kendisine refakat edecek bir hizmetçi kız istedi. Belki Lord Hawthorne evde olurdu da ona akıl danışabilirdi. O yoksa bile belki Perkins kendisine yardımcı olurdu. Jason Rivers’ın kendisini dolandırıp dolandırmadığını anlamak için bir yol olmak zorundaydı.

Hawthorne evinin önünde bir atlı araba bekliyordu –Anne’in genelde kullandığı araba, diye düşündü Feli-

city. Hawthorne'ların kâhyası onu dış kapıdan içeri aldı ve Felicity'nin gözleri içerinin loş ışığına alışmaya çalışırken Anne'in merdivenlerin dibinde, dikkatle eldivenlerini giydiğini gördü.

Anne hemen onu karşılamaya geldi. "Ne harika! Tam da seni yanımda istiyordum ki buradasın!"

"Ama sen dışarı çıkıyorsun."

"Evet, ama bana büyük bir iyilik yapıp benimle misafirliğe gelir misin?"

"Seni zahmete sokmak istemem. Aslında lord hazretleriyle veya Bay Perkins'le konuşmak istiyorum."

Anne başını iki yana salladı. "İkisi de dışarıdalar sanırım. Bir kanalla ilgili bir işleri var."

Felicity'nin kalbi sıkıştı. Ama çat kapı gidip de Lord Hawthorne'un kendisiyle görüşeceğini beklemek, lord hazretleri evde bile olsa, aptallık olurdu.

"Benimle misafirliğe gel," diye önerisini yineledi Anne, "döndüğümüzde Thorne'la yemekte konuşabilirsin."

"Misafirliğe uygun biçimde giyinmedim."

"Saçmalık. Sen hep güzel giyinirsin."

"Anne, ben senin karıştığın sosyetenin ayarına erişemem."

"Bu pek de sosyete sayılmaz. Grosvenor Meydanı'ndan Leydi Stone'u alacağım ve beraber Thorne'un teyzesini ziyaret edeceğiz sadece, ikisi eski arkadaşlar."

Eğer Yukarı Seymour Sokağı'na geri dönersem, diye düşündü Felicity, yalnızca evin içinde dönüp duracağımdan hiçbir kuşkuym yok, bu yüzden kendini meşgul etmesinin herhangi bir sakıncası yoktu. Üstelik Leydi Stone'dan hoşlanıyordu da.

Ayrıca Richard'ın yarım kalmış konuşmalarını tamamlamak için geri dönme ihtimaline karşı, evde durmaması da Felicity için daha iyi olurdu. Kontun öyle bir şey yap-

masını beklemiyordu gerçi, çünkü Felicity düşüncesini çok net biçimde dile getirmişti. Richard istediği sürece metresi olarak kalması saçmalığı da, ilişkilerini Anne'e anlatma tehdidi de yalnızca gurur gösterisiydi.

Felicity en azından bu kadarından *neredeyse* emindi.

Anne, hizmetçisini Yukarı Seymour Sokağı'na geri yol-
layıp onu beklemekte olan atlı arabaya doğru çekerken Fe-
licity teklifini daha yeni kabul etmişti.

"Anne," dedi, Oxford Caddesi'ndeki trafiğin içinden Grosvenor Meydanı'na doğru ilerlerken, "sen de hoş kar-
şılamadığın taliplerle mücadele etmişsindir, değil mi?"

"Bir iki tanesiyle. Neden sordun?"

"Jason Rivers'la nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu
öğleden sonra bana evlenme teklifinde bulundu."

"Felicity bu..." Anne birden hareketsiz kaldı. "Onun
istenmeyen bir talip olduğunu mu söyledin?"

"Evet, bence bana yalnızca paramı çaldığını anlamaya-
yım diye evlenme teklif etti."

Anne ona bakakaldı. "*Çalmak mı...* ama Fliss, ne kor-
kunç! Daha önce hiç anlamadım mı?"

"Ben... ben son zamanlarda işe pek odaklanamadım.

"Bu yüzden mi evini satmaya karar verdin?" Anne'in
yüzünde candan, ilgili bir ifade vardı. "İşler eve daha fazla
masraf yapamayacak kadar kötü mü?"

"Ah hayır, orayı zaten satacaktım. Yoksul kalmış değilim
Anne. Babam öldüğünden beri değirmenin kârı düşmüş
olabilir, ama ben bunun babamla çalışmaya alışkın olan
müşterilerin yavaş yavaş başka değirmenlere kaymasından
kaynaklandığını sanıyordum... Omuz silkti. "Böyle hiç
soru sormamış olmamın aptalca durduğunu biliyorum.

"Hiç de değil. Babanı kaybettiğinde elbette değirmene
kafa yoracak vaktin olmadı. Ama... O *değil miydi?* Yani Ja-

son Rivers'tan bahsediyorum. Seni böyle heyecanlandıran o değil miydi? Ama öyleyse kim...?"

Tam o sırada Felicity'nin şansına araba Grosvenor Meydanı'nda büyük bir evin önünde durdu. Bir uşak atlayıp kapıya gitti ve Felicity de Leydi Stone'a Anne'in yanını da yer açmak için arkaya bakan karşıdaki koltuğa geçti.

Anne'in düşünceli bakışlarını fark edince aceleyle, "Hatanın büyüğünün bende olduğuna kuşku yok," dedi. "Daha fazla dikkat göstermem gerekirdi, değirmenin nasıl işlediğini öğrenip kendim işletmeliydim. Ne de olsa bu benim sorumluluğum."

"Senin adına bu gibi işlerle ilgilenmesi için bir eşe güvenebilirsin," dedi Anne nazikçe.

Felicity başını iki yana salladı, yüz ifadesini sakın tutmaya çalışıyordu. Richard'ın dışında biriyle evlenmek mi? Bunun düşüncesi bile kalbine sancı girmesine yetmişti. "Lord hazretlerinin nasıl davranmam gerektiği konusunda bana tavsiye verebileceğini düşünmüştüm.

"Elbette Thorne sana yardım eder Fliss. Bay Rivers'ın şu dünyada tek başına kalmış bir kadını istismar ediyor olmasına o da benim gibi çok öfkelenecektir... Tabii bu sorunu çözmekte o benden çok daha etkili olur. Kocalar bazen o kadar da kötü olmuyorlar tatlım." Anne'in sesi yumuşadı. "Ama neden tereddüt ettiğini biliyorum. *Karakurbağası* o muydu Fliss? Jason Rivers yani. Seni böyle inciten adam o muydu?"

Hayır, demek istedi Felicity. Üstelik Roger da karakurbağası değildi. Ama bu özel soruya cevap vermemenin daha iyi olacağına karar verdi. Anne bir şeye dişini geçirdiği takdirde, onu o işin peşini bırakmaya ikna etmenin imkânı yoktu, yapılacak her şey onu bu işe daha da bağlamaya yarardı sadece. Bu yüzden Felicity yalnızca başını salladı ve ko-

nuşmanın yönünü değiştirmeye çalıştı. “Benden çaldığına dair hiçbir kanıtım yok henüz. Yalnızca şüphelerim var.”

Leydi Stone iki uşağa ağırlığını epey vererek arabaya tırmandı.

Felicity de sözünü, “Ayrıca gerçekleri nasıl açığa çıkarabileceğime dair hiçbir fikrim yok,” diyerek tamamladı.

“Şüphe mi? Kimden şüpheleniyoruz?” diye sordu Leydi Stone canlılıkla, minderlerin arasına gömülüp uşaklara uzaklaşmaları için el salladı.

“Ben de senin herkesten şüphelenmeye özen gösterdiğini sanıyordum Lucinda,” dedi Anne şakayla karışık.

“Elbette herkesten şüpheleniyorum tatlım. Leydi Alice’ten bile.”

Anne, Felicity’ye baktı. “Thorne’un teyzesi,” diye açıklamada bulundu.

“İlangi sebeple *beni* ziyaretine çağırıyor ki,” diye devam etti Leydi Stone biraz mızızlanarak, “hem de yıl içerisinde şehre adım attığı ilk anda? *Seni* çağırması gayet mantıklı Anne. Onun şu zampara yeğenini kafeslediğinden beri sen de aileden sayılırsın. Ayrıca aylardır Collinswood’da yas tuttuğu için bu seninle tanışmak için ilk fırsatı olacak.”

“Ama siz de eski arkadaşsınız,” dedi Anne.

Leydi Stone kahlkaha attı. “*Eski* yerine *uzun süreli* demeni tercih ederdim. Ama gerçek şu ki biz arkadaş falan değiliz. Colford’la evlendiğinden beri onu çok az gördüm. Şimdi neden alıhbaplığımızı yenilemek istiyor...”

Colford. Lord Hawthorne’un teyzesinin soyadı *Colford* muydu? Ayrıca Leydi Stone’un arkadaşı, hem de eski arkadaşı mıydı? Ama Anne de Leydi Stone’un arkadaşıydı, bu yüzden Leydi Alice’in illa yaşlı olmasına gerek yoktu... Felicity’nin başı bir anlam çıkartmaya çalışırken dönüyordu. “Leydi Colford’un adının Blanche olduğunu sanıyordum,” dedi halsizce.

“O genç olanı,” dedi Leydi Stone. “Eğer şansımız varsa orada değildir. Leydi Alice benim kuşağımdan, aslına bakarsan kırk yıl önce sosyeteye beraber takdim edilmiştik. Ama onu en azından on yıldır görmedim.”

Felicity acıyla gözlerini kapattı. Richard’ın –ve doğal olarak Roger’ın– *annesini* ve büyük ihtimalle de karısını mı görmeye gidiyordu? Onu bu noktaya hangi korkunç olaylar dizisi getirmişti?

Felicity, Roger’ın kendisine anlattığı, değirmen sahibi birinin kızıyla evlenmeyi hayal bile etmemesini söyleyen bu kadınla bir gün yüz yüze geleceğini hayal bile etmemişti...

Bu çok kötü olacaktı. Çok, çok kötü.

Ama eve kesinlikle giremeyeceği konusunda Anne’i ikna edebilecek bir sebep bulamadan araba durdu ve uşak inmeleri için onlara yardım etmeye başladı.

Uzun zaman önce Felicity, Roger’ın anne babasının nasıl insanlar olduğuyla ilgili, Roger’ın söylediklerine dayanarak zihninde bir resim oluşturmıştı. Annesinin uzun boylu, aristokrat tavırlı, kır saçlı ve korkunç derecede zayıf olduğuna; şahin burunlu, kendisine bakan insanın gözlemini acıtacak derecede dik duruşlu ve koyu, sertleşmiş buz grisi gözleri olan katı bir kadın olduğuna karar vermişti...

Çay masasının arkasından onları karşılamak için kalan kadının gerçekten de mükemmel bir duruşu vardı, ama Felicity’nin zihnindeki resme uygun olan tek özelliği buydu. Leydi Alice ufak tefek ve ince bir kadındı, kaba-rık beyaz saçları ve kırışksız pembe-beyaz bir cildi vardı. Gözleri Richard’inki gibi koyu safir rengiydi ve eski ar-

kadaşı Leydi Stone'a, yeni yeğeni Leydi Hawthorne'a ve Felicity'ye gözle görülür bir keyifle gülümsüyordu...

Anne onları tanıştırdı. "Leydi Alice, size sevgili arkadaşım Bayan Mercer'ı takdim edebilir miyim?"

Leydi Alice'in kaşları çok hafifçe kalktı. "Bize katılmanız ne iyi olmuş Bayan Mercer."

Felicity yerin dibine geçebilirdi. Leydi Alice adını hatırlamış mıydı? Oysa Richard bilmiyormuş gibi tepki vermişti; annesi de unutmuş olabilirdi... kim bilir belki de öğrenmeye tenezzül bile etmemişti. Ama bu Felicity'nin gardını bir anlığına bile olsa indirebileceği anlamına gelmiyordu, çünkü Leydi Alice'in hatırlamış olma olasılığı da vardı ve Felicity'nin birbirlerine takdim edilmeleri için bu fırsatı kolladığını düşünüyor olabilirdi.

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum," diye devam etti Leydi Alice.

Eğer oğlunun metresi olduğumu bilseydin pek memnun olmazdın. Felicity koltuğa oturup kaybolmak için elinden geleni yaptı.

Leydi Stone çayını karıştırıp sandalyesinin arkasına yaslandı ve huysuzca sordu: "Seni şimdi Londra'ya getiren ne Alice?"

"Blanche'in toplanmasına yardım etmek için geldim," diye cevap verdi Leydi Alice sükunetle.

Toplanmak mı? Felicity kulaklarına inanamıyordu. Leydi Colford'un uşakları bu işi görürdü herhalde. Sezon'un bitimine çok az kaldığına göre, öyle yapmayı bekliyor olmalıydılar da zaten. Her halükârda, Leydi Alice'in konumunda olan birisi eşya falan toplamaz, hatta buna nezaret bile etmezdi...

Leydi Stone güçlü bir kahkaha savurdu. "Toplanmasına yardım etmek mi? Daha çok pılısını pırtısını toplayıp

onu yolluyorsun herhalde. Nereye gidiyor? Blanche'in Collinswood'daki dul evinde oturacağını sanmıyorum."

"Elbette ki hayır. O evde *ben* yaşıyorum ve evimi Blanche'le paylaşmaya da hiç niyetim yok. Sanırım önce Venedik'e gidecek. İki yıllık yasını orada tamamlayabilir -ya da tamamlamaz, canı nasıl isterse. Ama en azından artık Richard malına tamamıyla sahip olabilecek. Benim oğlum biraz yumuşak kalplidir, Blanche'i evinden çıkartmak istemedi."

Felicity'nin başı dönüyordu. Bir erkek karısını evinden çıkartmazdı... yoksa çıkarmış mıydı? Eğer Blanche gerçekten de Leydi Stone'un düşündüğü gibi korkunç bir kadınsa...

"Ben olsam yumuşak *başlı* derdim," diye karşılık verdi Leydi Stone. "Artık sülalenin en büyük erkeği o. Kızı oradan çıkartıp kendi yuvasını kurmasının zamanı geldi de geçiyor bile."

"Henüz resmi bir şey yok tabii," dedi Leydi Alice, "ama niyetinin bu olduğunu sanıyorum. Kremalı kek ister misin Lucinda? Aşçımız onları çok hoş yapıyor."

Anne keyiflenmiş görünüyordu. "Colford evleniyor mu? Son zamanlarda bizim eve çok gelip gidiyor, ama bu konuyla ilgili ağzını bile açmadı!"

Colford evleniyor...

Felicity kanının beyinde attığını hissedebiliyordu. Bir anlığına umutları yeşermiş ve sonra sararıp solmuştu. Eğer Richard evli olmasa bile... yakında evlenecekti. Bu yüzden aslında hiçbir şey değişmiş değildi ve hiçbir şey de bunu değiştiremezdi. Felicity o anda hamileyse, çocuğu gene gayri meşru olacaktı, çünkü kont ondan en az evli olduğunu düşündüğü andaki gibi uzaktaydı.

Benimsin ve ben istediğim sürece öyle kalmaya devam edeceksin.

Ama şimdilik serbest bile olsa, kont onunla evlenmeyi hiç düşünmemişti, çünkü Felicity onun metresi ve değirmen sahibi bir adamın kızıydı.

Ama bu Blanche de kim oluyordu peki?

Leydi Alice unvanına uygun yaşıyordu. Kibar sorular sormuş, biraz havadan sudan bahsedip dedikodu yapmış ve incelikle, kimsenin konuşma dışı kalmamasını sağlamıştı ki bu da Felicity'nin az kalsın gerginlikten çılgılık atmasına neden oluyordu. Leydi Alice'in kendisine baktığı veya bir yorumda bulunduğu her an, Felicity gerilerek bir alay ya da suçlamaya maruz kalmayı beklemişti. Ama Leydi Alice ziyaretine gelen herhangi bir genç hanıma nasıl davranırsa, her defasında ona da öyle muamele etmişti.

Felicity bir anlığına, Roger'ın evlenmek istediği kızı annesine anlatırken ismini söyleyebilecek kadar konuşmadığına kendini inandırdı. Biraz sonra ise, Leydi Alice'in böylesi önemsiz bir bilgiyi düşünmediğine ve artık hatırlamadığına emin oldu.

Leydi Alice'i Colford'ların şehir evinde bırakıp çıktıklarında Felicity'nin bedeni rahatlayarak gevşemişti, ama kendini koyvermemesi gerektiğini de iyi biliyordu çünkü eve giderken hâlâ başa çıkması gereken bir Leydi Stone ve Anne söz konusuydu.

“Leydi Alice'in Blanche'i evden çıkartabileceğini düşünüyor musun?” diye merakla sordu Anne.

Leydi Stone homurdandı. “Sanırım. Dük kızı olarak doğmuş bir kadın her zaman öyle kalır, Alice'in yeteneğini kaybettiğini sanmam. Kaç yıl boyunca Colford'u parmağının ucunda oynatmayı bildi, ki o adam da inatçının tekiydi.”

Yani Leydi Alice yalnızca bir kontun dul eşi değil, aynı zamanda bir dükün kızı mıydı? Richard da dük torunu muydu? Felicity'nin başına keskin bir ağrı saplandı. Kendi sularından daha derinlerde yüzdüğünü biliyordu ama, şimdiye kadar ne kadar uzaklara açıldığını fark edememişti.

Leydi Stone'u evine bıraktılar. "Ne yorucu bir öğleden sonra," dedi Anne, araba Grosvenor Meydanı'ndan ayrılırken. "Lucinda'yı çok seviyorum, ama kabul etmeliyim ki onun o sivri dilini sürekli farklı bir yöne çekmeye çalışmak çok zor."

Felicity, Leydi Stone'un dengesiz doğasının Anne'in dikkatini kendi üzerinden çekmesine minnettardı. "Arkadaş olarak tuhaf duruyorlar, sence de öyle değil mi?"

"Çok tuhaf hem de, gerçi Leydi Alice benim beklediğim kadar kasıntı çıkmadı. Onun da aileden olması benim için büyük şans." Anne iç çekti. "Şimdi de eve geldik işte, akşam yemeğinden önce biraz dinlenelim. Thorne şimdiye kadar kesin dönmüştür, yani ona şüphelerini söyleyebilirsin. O tam olarak ne yapılması gerektiğini bilir. Eğer Bay Rivers senden gerçekten para çalışıyorsa, ne kadar erken hareket edersen o kadar iyi."

Araba Hawthorne'ların şehir evinin önünde durduğunda Felicity uysalca inip, içeriye giden Anne'i takip etti.

"Lord Hawthorne evde mi?" diye sordu Anne kâhyaya.

Carson, lord hazretlerinin kütüphanede olduğunu söyleyince Anne koridora yürüdü. Kâhya cümlesini, "Kendisi Lord Colford'la beraber, leydim," diye bitirdiğinde Anne kapıdan içeri girmek üzereydi. Onun bir adım arkasında olan Felicity eşiğin üstünde donakaldı.

Ama iki centilmen de çoktan sandalyelerinden kalkıp şarap kadehlerini bıraktıkları için dışarı çıkmak için artık çok geçti. "Thorne, sevgilim," dedi Anne kocasının yanağı-

na hafif bir öptücük kondururken. “Felicity’nin yardımına ihtiyacı var, ayrıca Perkins’i bir süreliğine ödünç alması da gerekebilir. Merhaba Colford. Arkadaşımı Bayan Mercer’ı hatırlıyorsun, değil mi?”

Richard’ın bakışları yavaşça Felicity’yi süzdü. *Sanki, diye düşündü Felicity temkinle, benim her kıvrımımı ve onlara dokunduğu her anı hatırlıyor gibi.* Ona bakmamaya çalışsa da kendisine engel olamadı. Richard gece mavisi kıyafetinin içinde harika görünüyordu, gerçi her zaman harika görünürdü ama bugün daha önce hiç olmadığı kadar vakur, buyurgan ve çetin bir havası vardı. Belki de bu yalnızca artık Felicity’nin onun düğ torunu olduğunu bilmesinden kaynaklanıyordu.

“Lordum,” dedi.

“Bayan Mercer.” Richard’ın sesi ölçülü ve sakindi, ama Felicity kontun kendisine böyle seslendiği –duygusuz değil de tutkuyla seslendiği– diğer anların hatırasıyla kendini sıcak hissetti. Kont kavradığı elini dudaklarına götürürken, Felicity’nin de onun yanağını avucunun içine almak için tüm iradesini kullanması gerekti.

Kendine bu dürtüye teslim olmaması gerektiğini anımsatmak için kasıtlı olarak, “Duyduğuma göre size tebriklerimizi sunmamız gerekiyormuş lordum,” dedi.

Richard kaşlarını kaldırdı. “Bunu da nereden duydu-nuz?”

“Fliss tatlım,” dedi Anne çabucak. “İnsan böyle bir konuda bir centilmene asla takılmamalı. Hepsi zaten şu andaki halleriyle, bu konuyu düşündüklerini başkaları fark etmeden de evliliğe karşı ürkekler.”

Felicity arkadaşının bu sitemini daha tam olarak işitmeden kızardığını hissetti. Ne kadar da saçma bir şey söylemişti! Leydi Stone’un sivri dili bile sorun açmak konusunda Felicity’ninkiyle yarışamazdı.

“Evlilik meselesinin nasıl gündeme geldiğine gelince,” diye devam etti Anne, “annenizi ziyaretten daha yeni döndük Colford.”

Richard’ın bakışları Felicity’nin üzerinden hiç ayrılmamıştı. Ama şimdi gözlerinde yeşeren şey, bir meydan okuma parıltısı mıydı? Annesini ziyaret etmeye nasıl cüret ettiğini sormaya mı hazırlanıyordu?

Felicity zar zor yutkundu. Hava gerginlikten çatırdıyor gibiydi.

“Leydi Alice çok iyiydi,” diye devam etti Anne. “Yalnızca sizin soyunuzu devam ettirmeyi düşünmeniz için zamanın geldiğini söyledi.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Richard.

Felicity ellerinin karnının üstünde durduğunu, çocuğun çoktan gelişmeye başlamış olabileceği yeri korumak ister gibi kavradığını fark etti. Çabucak –irkilerek– bir sandalyenin arkasına tutundu.

Centilmenler hâlâ ayakta duruyorlar ve Felicity’ye göre büyük ihtimalle, *bu can sıkıcı kadın meselenin özüne ne zaman gelecek* diye merak ediyorlardı. Ama Richard’ın önünde problemini öyle pat diye söyleyemezdi. Jason Rivers’in evlenme teklifinin aklını kurcaladığını, kendisine “Bu adam acaba gerçekten benim çıkarlarımı mı gözetiyor, yoksa kendisinininkileri mi?” sorusunu sordurduğunu Lord Hawthorne’a anlatabilirdi. Ama bunu sevgilisinin önünde söylemek bambaşka bir şeydi.

Anne boğazını temizleyip kısa ve rahatsız edici sessizliği böldü. “Colford’un da burada olması senin için ne büyük talih Felicity. Centilmenler beraberce senin Bay Rivers’a nasıl cevap vermen gerektiği konusunda en iyi tavsiyeyi önerebilirler.”

Felicity’nin kalbi kaskatı kesildi. “Size rahatsızlık vermek istemem lordum. Misafiriniz var, sanırım sohbetinizi bölmesem daha iyi olacak.”

Lord Hawthorne'un bakışları anlayışlı hatta nazik görünüyordu. "Yemekten sonraya ne dersiniz?" diye teklifte bulundu.

Richard'la uzun ve merasimli bir akşam yemeği boyunca aynı masada karşılıklı oturup neşeli ve canlı bir sohbet sürdürmeye çalışmak mı? Felicity bu düşünceyle titremek için kendisini zor tuttu. "Aslında lordum, çok yoruldum ve yalnızca eve gitmek istiyorum."

Anne bile anlamışa benziyordu, çünkü bakışları Richard ile onun arasında gidip geliyordu ama davetinde ısrarcı olmadı. Havadaki gerginliği fark etmiş olmalıydı.

"Yarın olsun öyleyse," dedi Lord Hawthorne. "Sabahleyin müsait olduğunuz zaman gelin Bayan Mercer. Ayrıca... Perkins'in de lazım olabileceğini mi söylemiştin aşkım? O da yanımızda olacak."

"Teşekkürler lordum." Felicity reverans yaptı. "Anne... Lord Colford... Gözlerinin ele verebileceklerinden korkarak Richard'a bakmadı. Bunun birbirlerini son görüşleri olduğu düşüncesiyle kalbi zaten burkulmuştu -böyle resmi, soğuk ve kibar, izleyicilerin bakışları altında ve beraberce yaşadıkları tutkuya işaret edecek hiçbir şey olmadan.

Felicity kütüphaneye adımını attığı andan beri Richard fırsat kolluyordu, ama Felicity bu fırsatı ona kendi eliyle verince kulaklarına inanamadı. "Size eve kadar eşlik edeyim Bayan Mercer."

Felicity'nin gözleri panikle aydınlandı. "Ah hayır. Sizi arkadaşlarınızdan alıkoymayayım, ayrıca bana refakat etmenize gerçekten gerek yok."

Sesi doğal halinden daha yüksek tonda ve hızlıydı. Leydi

l Hawthorne'un merakı uyanmış görünüyor, diye düşündü Richard. "Saat geç oldu," dedi sakince, "dışarıda yalnız yürümemelisiniz."

"Bahçeden geçildiğinde birkaç adımlık bir yol. Sizi zahmete sokmak veya dostlarınızı sizi beklemek zorunda bırakmak istemem."

Onlara ne olduğunu anlatsam, çok daha uzun bir süre de beklerler. "Zahmet falan olmaz, çünkü yemeğe kalmıyorum. Aslında siz ve Leydi Hawthorne geldiğinizde ben de tam çıkmak üzereydim." Yukarı Seymour Sokağı'na gidip Felicity'nin dönüşünü beklemeyi planlamıştı... ama bu artık söz konusu değildi. Felicity –deyim yerindeyse– kendi ayaklarıyla gelip onun kollarına atılmıştı ve Richard da bundan yararlanma niyetindeydi.

"Harika bir plan," dedi Thorne. "Seyis, atını 5 Numara'nın önüne kolayca getirebilir..." Kontun sesine çok ince bir eğlence tınısı sinmişti. artık atına ne zaman ihtiyacın olursa."

Richard, Felicity'nin duygularının yüzünde dalgalanışını izledi. Felicity bizzat kendi elleriyle kendini köşeye sıkıştırmıştı. Bir leydinin cevaplamak isteyeceğinden çok daha fazla sorunun sorulmasına yol açmadan, yemeğe kalmakla ilgili düşüncesini değiştiremezdi; ayrıca bir centilmenin refakat teklifini de ciddi bir hakarete yol açmadan reddedemezdi.

Richard, Felicity'nin karar anını yüzünden okudu: Belli ki genç kadın yapabileceği tek şeyin bu refakat teklifini kabul etmek, sessizlik içinde eve gitmek ve onu kapıda başından savmak olduğuna karar vermişti.

Gerçi Richard kendisinden böyle kolayca kurtulmasına izin verecek değildi. Ama bu düşünce Felicity'nin kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacaksa, bir iki dakika buna inanmasına izin verebilirdi.

Akşam vakti serin ve bulutluydu, alacakaranlık normalden biraz daha önce gelmişti. Hava sisliydi ve Portman Meydanı'ndan geçen atlı arabalar lambalarını çoktan yakmışlardı. Hawthorne'ların şehir evinin merdivenlerinden inerlerken Richard, Felicity'ye kolunu uzattı ve Felicity de gönülsüzce bu yardımı kabul edip parmak uçlarını hafifçe adamın koluna bıraktı.

En azından Richard onun dirseğini tutmak yerine, kendi koluna girmesine izin vermişti. Gerçi vücudunun hangi parçasına dokunduğu Felicity için herhangi bir fark yaratmıyordu... Kendi pelerinine ve eldivenlerine rağmen kontun sıcaklığını duyabiliyordu.

Richard tutuşunu daha da yukarı kaldırıp Felicity'nin elini öyle yakınına getirdi ki Felicity'nin göğüsleri kontun gömleğinin koluna sürtündü... Bu kaza eseri olamazdı. Felicity'nin bir tarafı kendini kurtarmak istiyor, buna *ihtiyaç* duyuyordu, ama bu sadece Richard'ı eğlendirmeye yarardı. Diğer tarafıysa konta sokulmak, sıcaklığını hissedip kokusunu içine çekmek istiyordu, ama bu da Richard'ın küstah özgüvenini beslemeye yarardı...

Kontun sesi zihninde yankılanıyordu. *Benimsin ve ben istediğim sürece öyle kalmaya devam edeceksin.*

Güçlkle nefes alıyordu, sanki icat edilmiş en dar korseyi giymişti. *Hemen köşeyi dönünce*, dedi kendi kendine. *İki dakikalık bir yürüyüş. İki dakika içinde ne söylenebilir ki?*

Gerçekten de köşeye hiç konuşmadan vardılar. Yalnızca atlı arabaların takırtısı, atların ara sıra kişnemesi, sokaktan geçen bir seyyar satıcının boğuk ve hızlı hızlı konuşması ve kendi ayak sesleri bölüyordu sessizliği. Şimdi evine yalnızca üç bina kalmıştı... iki bina...

Felicity, bu ıstırapın bir an önce sona ermesi isteğiyle

hiç bitmemesi dileği arasında kalmıştı. Kontla sonsuza dek böyle yürüyebilseydi...

“Leydi Hawthorne sana eşlik etme fikrim karşısında tereddüt etti sanki,” dedi Richard sakince. “Belki de senin güvenliğine –ve en kişisel tutkularının tatminine– daima büyük bir önem gösterdiğim konusunda onu temin etmeliydim.”

Felicity konta kötü kötü baktı. “Bunu yapamazsınız!”

“Yapmadım,” diye düzeltti Richard onu. “Ama kesinlikle yapabilirim ve ısrarcı olmayı sürdürürsen yapacağım da.”

Bu düşünce karşısında Felicity çok tuhaf ve farklı duygular hissediyordu. Gururu incitildiği için çok öfkeliydi kesinlikle, kont onu manipüle ve tehdit etmeye kalkıyordu –belki de metresi olarak kalması için şantaj yapacaktı. Ama öte yandan Richard onu bu tarz taktikler kullanacak kadar önemseydiği ve istediği için de, ruhunda mutluluğun şarkısını duyuyordu.

Kendi kendine sertçe, ahmaklaşmamasını söyledi. Richard onu önemsiyor falan değildi, gururu tehlikede olduğu için böyle yapıyordu. Richard daha hazır olmadan Felicity ilişkilerini bitirmişti; her şeyin sebebi buydu. Her halükârda Felicity kararını çoktan vermişti ve bu kararı için geçerli sebepleri vardı. Richard’ın kullanabileceği herhangi bir yöntem onu bu kararlılığından vazgeçiremeyecekti.

Hatırla, dedi kendi kendine, *böyle bir riskin altına giremezsin.*

Tabii şu anda çoktan Richard’ın çocuğunu taşımıyorsa. O zaman metresi olmaya devam etmekte kaybedecek başka bir şey olmazdı...

Kalbinden geriye kalanlar dışında, diye hatırlattı kendisine.

Yukarı Seymour Sokağı 5 Numara’nın merdivenlerine vardılar. Mason kapıyı açtı ve Felicity güçlkle elini

Richard'ın kolundan çekti. Ama eldiveni, Richard'ın gece mavisi ceketinin yünlü kolundan ayrılmak istemiyordu sanki. Felicity bu bağı bozmak istemediğini belli etmeden parmaklarını çekmeye çalıştı. "İyi akşamlar lordum. Bana eve kadar eşlik ettiğiniz için teşekkürler."

"İçeri geliyorum."

"Affedersiniz?" En mağrur havasını takındı. "Davetli değilsiniz."

Kont ona gülümsedi ve sanki Felicity hiçbir şey söylememiş gibi merdivenlerde ona eşlik edip kâhyaya kibarca başını salladı.

Mason eğilip kapıyı arkalarından kapattı. Felicity'nin pelerinini ve Richard'ın şapkasını alıp, "Yeşil oturma odasındaki şömine yeni yakıldı Bayan Mercer," dedi.

Yeşil oturma odası. Ana yatak odasının yanındaki rahat ve küçük oda... Sanki uşaklar onun bu akşam bir ziyaretçisi olacağını tahmin etmişti...

Felicity bunun yerine misafir odasına yöneldi ve orada da ateş yanıyordu. Kalbi düzensizce atmaya başladı. Neden eve gelmekte ısrar etmişti ki? "Lord hazretlerine bir kadeh getirin Mason," diye mırıldandı.

"Zahmet etme Mason," dedi Richard. "Ayrıca geri de dönme."

"Peki lordum." Kâhya eğilip uzaklaştı.

Felicity adamın ardından bakakaldı. "Artık hizmetkârlarım benim yerime *size* mi itaat ediyor?"

Kont cevap vermedi. Bunun yerine Mason kapıyı arkalarından sıkıca kapar kapamaz Felicity'nin yanına gitti.

"İlişkimiz bitti lordum," dedi Felicity. El yordamıyla elbisesinin boyun kısmını buldu ve Roger'ın yüzüğünü tutan zinciri çıkardı. Bir anlığına yüzüğü avucunda tuttu ve sonra konta uzattı.

“Alın. Bu hiçbir zaman bana ait olmamıştı. Bu öğleden sonra onu size vermeye niyetliydim ama unuttum.”

Richard yüzüğü aldı, uzunca bir an boyunca baktıktan sonra da cebine koydu. “Aslında bu Colford Kontu’nun vârisine ait. Bir sonraki vâris hazır olana kadar yüzüğe ben göz kulak olacağım.”

Colford Kontu’nun vârisi... Richard’ın oğlu olacak bir erkek çocuğu, Felicity’yle ilgisi olmayan bir erkek çocuğu. Felicity’nin etrafındaki her şey bir anda kasvetli ve yavan görünmeye başladı. “Şimdi her şey gerçekten bittiğine göre, bütün bunları geride bırakmak istiyorum. Bu yüzden lütfen gidin.”

Richard uzanıp kolunu beline sardı. “Neden Felicity? Neden ilişkimizi bitiriyorsun?”

Felicity kendisini katı tutmaya çalıştı. “Size bir sebep sunmak zorunda olduğumu düşünmüyorum.”

“İşte bu konuda yanılıyorsun. Bana sevişmelerimizden zevk almadığını söyle, o zaman seni bırakırım.”

“Almadım...”

“Göz göre göre yalan söylüyorsun.” Richard parmak ucuyla Felicity’nin ağzının kenarını okşarken, Felicity diğer dokunuşların hatırasıyla titredi. “Bugün Thorne’la konuşmak istediğin şey neydi Felicity?”

“Bu sizi ilgilendirmez lordum.”

“*Richard*,” dedi kont usulca, parmaklarını onun yanığında nazikçe kaydırırken. “Dün seviştiğimizden beri adımları söylemedin.”

“Lord Hawthorne’un önünde size bu şekilde seslenmemi beklemiyordunuz herhalde?”

“Leydi Hawthorne’un tepkisini görmek ilginç olabildi,” diye mırıldandı kont. Dudakları yavaşça boynunda ilerlerken Felicity’nin nefesi kesildi. “Thorne’un münasip

evlilik ayarlamalarına dair görüşleriyle ilgilendiğini düşünmüştüm.”

“Kiminle evlendiğiniz beni alakadar etmez lordum. Aptalca yorumum sizde bu kaniyı uyandırdıysa üzgünüm.”

Kont gülümsedi. “Ama ben *kendi* evlilik ayarlamalarından bahsetmiyordum. Seninkini soruyordum. Jason Rivers’la evlenme niyetinde misin?”

Felicity şaşıtı kaldı. Evlenme teklifi aldığını o nereden biliyor olabilirdi ki? Jason Rivers’ın niyetini bu vakte kadar kendisi bile fark edememişti; Richard bunu her ikisinin de misafir odasında bulunduğu birkaç dakikada nasıl görebilmiş, ne olacağını nasıl bilebilmişti?

“Neden olmayayım ki?” diye sordu Felicity keskin bir şekilde. “Siz kendiniz, bir eş bulmak için kendi tabakamdaki erkeklere bakmamı önermişsiniz.”

“Öyle söylemiştim, değil mi?”

Felicity’nin umduğu karşılık bu değildi. *Çünkü benimle evlenmeni istiyorum*, tarzı bir cevap umut etmişti... Richard bu hatırlatmadan etkilenmiş benzemiyordu, ama onu ifade ederkenki alelade tavrı Felicity’nin kalbini bıçak gibi yaralamıştı.

“Bence gitmeniz zamanı geldi lordum.”

“*Richard*,” diye tekrarlayan kont eğilip ağzının kenarını ısırdı. “*Richard* de Felicity, yoksa asla gitmem.

“*Richard*,” dedi Felicity bir an nefessiz kalarak. “Şimdi gider misin?”

“Hayır,” diye fısıldadı kont onun dudaklarına doğru.

“Gideceğini söylemiştin.”

“Yalandı. Çünkü adımı söylediğinde, benim Tutkulu Leydim, içim alev alev yanıyor. Seni bedenimin altında hissedip, şu ana kadar sana yaptığım her şeyi tekrar yapmam için seni yalvartmayı ve sonra ikimize de keyif verecek yeni yollar bulmayı istememe neden oluyor.” Felicity’yi

daha da yakınına çekip ona uyarılmasının gücünü hissettirdi. “Ayrıca bence sen de bunu istiyorsun.”

“Bu gerçekleşmeyecek.” Felicity kendi isteğine, en merkezinde kaynayan sıcaklığa karşı koymak için dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

“Rivers’la evlenmeyi düşündüğün için mi? Buna izin vermeyeceğimi bilmen lazım.”

“Neden?” diye atıldı Felicity. “Evli bir metres sahibi olmak uygunsuz kaçacağı için mi? *Bu* size neden engel teşkil etsin anlamıyorum.”

Kont gülümsedi. “İlgisi bile yok. Evli olmanla ilgili vicdani engeller beni senden vazgeçirmez Felicity, çünkü Rivers’ın hiçbir zaman kalbinde gerçek bir yeri olmayacağını biliyorum. Bu tamamen uzaklıkla alakalı. Sana her hasret kaldığımda York’a gelmem çok uzun sürer... özellikle de sana sürekli hasret kaldığım göz önünde bulundurulursa.” Omuzlarından beline kadar Felicity’nin sırtını okşuyor, elinin her dokunuşu Felicity’yi kontun bedeninde erimeye bir adım daha yaklaştırıyordu. “Neden ilişkimizi bitirmek için bu kadar istekli olduğunu söyle. Hamile kaldığını ve amacının gerçekleştiğini mi düşünüyorsun?”

“Fikrimi değiştirdim.”

“Artık çocuk istemiyor musun?”

Felicity iradesinden artakalan son kırıntıya sarıldı, gücünü topladı ve kontu itti. “*Sizin* çocuğunuzu doğurmak istemiyorum lordum.”

“Roger’ın çocuğu olmayacağı için mi?” diye sordu Richard usulca.

Felicity zalim sözlerinin kontu buza çevireceğini ve asilzade havasına öncekinden daha da fazla büründüreceğini beklemişti, böylece kont onu itebilir ve iğrenerek çıkıp gidebilirdi. Ama bunun yerine Richard onu yakınında tutmayı sürdürüyor, fakat bu defa şehvetle okşamak yeri-

ne ona teselli verir gibi sarılıyordu. Ayrıca sesinin tınısı da Felicity'nin gerçeği söylemesine neden oldu. "Hayır, bu yüzden değil... Çocuğumun sırtına gayri meşruluğun yükünü, babasını hiç tanımamasının yükünü yükleyemem."

"Öyleyse cevap açık." Richard'ın gözleri birden tekrar parlamıştı. "Benimle evlenmek zorundasın."

Oda, Felicity'nin gözlerinin önünden kayar gibi oldu. "Bu imkânsız. Anneniz asla izin vermez..."

"Annemin kiminle evleneceğim konusunda diyecek hiçbir şeyi olamaz. Tıpkı Roger, Blanche'le evlendiği zaman olduğu gibi. Veya Roger seninle evlenmek isteseydi ona diyeceği gibi."

"Roger benimle evlenmeyi *istemmişti*... Felicity kontun sözlerini tüm ehemmiyetiyle kavradığında kalakaldı. Blanche, *Roger'ın* karısı mıydı? Ama Anne ve Leydi Stone ondan Leydi Colford diye bahsediyorlardı –bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Tabii eğer..."

Richard'ın sesi nazikti. "Roger'ın sana kontluğun vârisi ve veliahtı değil de, erkek evlatlardan küçüğü olduğunu söylediğinden geçen geceye kadar haberim yoktu. Tercihlerinin ve hayatının kendisine ait olmadığını sana inandırmak için böyle demiş olsa gerek."

"Roger, Colford Kontu muydu?"

"Babamızın ölümünden sonra, evet. Eğer sen veraset sırasının onda olduğunu bilseydin, sözde sevgisinin çaresiz ve ümitsiz olduğuna seni ikna etmekte daha çok güçlük yaşayacağımı düşündü sanıyorum."

"Roger bana yalan söylemiş. Felicity'nin dudakları kaskatı ve soğuktu. Bu sözcükleri yüksek sesle dillendirmek sanki ruhuna çökmelerine sebep olmuş ve Roger'ı, ölümünün bile yapamadığı şekilde daha da uzakta hissetmesine neden olmuştu."

"Bu öğleden sonra sana bunları olabildiğince nazik bir

şekilde anlatacaktım, ama bana bunu yapacak fırsat bırakmadın. Gerçek şu ki, ailede seninle ilgili hiçbir tartışma geçmedi. Seninle ilgili, Roger'ın York'ta ne yaptığıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Annemle babam ona seninle veya başka bir kadınla evlenmeyi yasaklamadı. Annem gelin adayı olarak sana itiraz etmedi, aslında geçen geceye kadar var olduğundan bile haberi yoktu.”

“Ona anlattın mı?”

“Roger’dan daha fazlasını yaptım,” dedi Richard serinkanlılıkla. “Annem, Roger’ın senden hiç bahsetmediğine yemin etti, ben de ona inanıyorum, çünkü Roger’ı tanıyorum. Babamız ölene kadar York’tan dönmedi ve annemize de orada birine âşık olduğuna dair hiçbir şey söylemedi. Kısa süre sonra da Blanche’le evlendi.”

“Babanız için hâlâ yas tutarken mi?” Felicity şoke olmuştu.

Richard başını salladı. “Blanche süslü kutlamalar yapıp özenli bir gelinlik giyemedi –ama bir unvan kazandı. Birkaç ay sonra da Roger’ın kendisi öldü.”

“Yani tam zavallı Blanche yaşlı kont yüzünden taktığı siyah eldivenlerini çıkarmaya hazırlanırken, kendini aniden dul olarak buldu. Boşuna değilmiş...” Felicity, Leydi Stone’un sözlerini hatırlayarak aniden durdu. *Yastan sıkılmış olması, Richard’ın hayatını, hem de Richard erkek kardeşinin matemini tutarken, cehenneme çevirmesini mazur göstermez.* Yani Blanche kocası için yas tutmaktan mı sıkılmıştı? Felicity bu kadının sabah Leydi Alice’le beraber misafirleri kabul etmediğine çok memnundu.

“Bu yüzden siz de ondan şehir evini boşaltmasını isteyemediniz tabii,” dedi Felicity yumuşaklıkla. “Çünkü Roger ölmüş olsa bile, Blanche’in onun çocuğunu taşıma olasılığı vardı ve erkek olursa vâris o olurdu.”

“Durumun böyle olmadığı çabucak ortaya çıktı,” dedi

Richard biraz katı bir şekilde. “Ama orası onun evi olmuştu. Bir süreliğine orada kalmak her açıdan hakkıydı.”

Felicity’nin içini merak sardı. “Siz ne yaptınız? Nerede yaşadınız?”

“Bekârlık konutum vardı, ki hâlâ var, ama ben zamanım çoğunu hep Collinswood’da, babam ve sonrasında Roger için mülklerimizi ve arazilerimizi yönetmekle geçirdim. Blanche’in girdiği şoku anlayabiliyordum, çünkü ben de aynısını yaşıyordum. Kardeşimin yerine geçmek ve hiçbir zaman bana ait olması beklenmeyen sorumlulukları üstlenmek için en ufak bir acelem yoktu. İşlerin önceki halinden memnundum... Ama konudan saptık.” Yanağını Felicity’nin saçlarına sürttü.

“Konu şu ki, Roger annenize York’taki sürtükten bahsetmemiş olsa bilse,” dedi Felicity çabuk ve kendinden emin bir tavırla, “siz annenizin benden kesinlikle haberdar olmasını sağladınız.” Richard’ın yaptığı göz alıcı teklifi buraya kadardı. Richard ne düşünürse düşünsün, Leydi Alice’in mutlaka bu konuda söyleyecek birkaç şeyi olurdu.

Kont birkaç adım gerileyip ona baktı, bakışları duygusuzdu, hatta katı bile denebilirdi. “Ona yalnızca Roger’ın Blanche dışında biriyle evlenmeyi düşünüp düşünmediğini sordum ve o da başka bir eş adayından veya genç bir kadından hiç bahsetmediğini söyledi.”

Felicity gerçeğin kemiklerine kadar işlediğini hissetti. Roger annesinin ne kadar kızdığını ve Felicity’yle evlenmesini nasıl yasakladığını anlattığında yalan söylemişti. Felicity üzgündü, ama şaşkın değildi. Aslında Roger, Anne’in bir defasında onu suçladığı gibi tam bir *karakurbağasıydı*.

“Demek her ikinize de oyuncak oldum,” dedi en sonunda. Konttan uzaklaştı ve Richard gitmesine izin verdiğinde üşüdüğünü hissetti. “Ne kadar bayağıymışım. Bana

anlattığınız için teşekkürler lordum. Bu gece çocuğunuzu taşıyor olmak için dua edeceğim.”

“Ben de taşıyor olman için dua edeceğim.”

Döşemeler Felicity’nin ayaklarının altında sarsılır gibi oldu. En yakındaki sandalyeye uzanıp dik durabilmek için arkasına tutunmak zorunda kaldı. “En azından birbirimize karşı gerçeği söyleyelim lordum. Benimle evlenmek istemiyorsunuz.”

“Gerçeği mi?” Richard dudaklarını büktü. “Peki öyleyse. Neden bu gülünç pazarlığını kabul ettim sanıyorsun Felicity?”

“Çünkü...” Felicity tereddüt edip duraksadı, birden kafası karışmıştı. *Çünkü sizi tehdit ettim*, diyecekti, ama Richard tehdit edilebilecek bir adam değildi. Başlangıçta bunun farkına varmamıştı, ama şimdi tehditlerin –hatta şantajın bile– onu yerinden kıpırdatamayacağını biliyordu. Öyleyse neden kabul etmişti ki?

“Çünkü beni arzuladınız,” dedi en sonunda.

“Evet. Seni arzuladım.” Richard yürüyüp arkasında durdu, ellerini omuzlarına koyarak eğildi ve ensesinden öptü. “Çok arzu edilir birisin. Büyülenmişim. Seninle sevişmek istedim, ama yatakta beni değil Roger’ı göreceğini biliyordum.”

Uzun müddet değil, diye düşündü Felicity.

“İlk başta yalnızca arzuydu,” diye kabul etti kont. “Sonra gurur. Ama çok geçmeden... Kendimi tuzığa düşmüş buldum, seni istiyor, sana ihtiyaç duyuyordum. Eğer Roger’a duyduğun hisleri yok etmeye kalkarsam, benden nefret edeceğine inandım, ama onu yüceltmeye devam etmene izin verirsem de, kalbindeki boşluğu başka bir erkeğin doldurabileceğini düşünemeyecek kadar ona bağlı kalacağından korktum.”

Felicity bir an nefessiz kaldı.

“Kafanda onun için oluşturduğun imajı elinden alarak seni incitmek istemedim, ama onun adını her söylediğinde, Roger’ın düşündüğün o harika insan olmadığını göstermek için onu yerle bir etmek istedim. Gerçek şu ki, daha ne olduğunu bile anlamadan, seni kendim için umutsuzca istemeye başlamıştım. Bu yüzden bencilce davranıp, istediğini söylediğin çocuğu sana vermek için elimden geleni yaptım. Çünkü o zaman çocuğumuz meşru bir ailede dünyaya gelsin diye benimle evlenmek zorunda kalacaktın.”

Felicity ikna olmak istiyor, ama bir türlü olamıyordu. “Çok hoş bir hikâye. İnsan neredeyse her kelimesinde samimisiniz sanacak... Ama evli olduğunuzu sanmayı sürdürmemeye izin verdiniz.”

“Aile durumum pek de sır sayılmaz. Leydi Hawthorne’un sana söylemediği hiç aklıma gelmedi... Veya Leydi Stone’un. Kendisi Londra’nın en meşhur dedikoducusudur. Roger’ın sana yalan söylediğini kendi ağzıyla kabul edene kadar, senin Roger’ın Blanche’le evlendiğini bildiğini sandım.”

Bu konuda haklı, diye kabul etti Felicity. Londra’daki –kendisi dışında– herkes gerçeği bilirken Richard’ı sır saklamakla nasıl suçlayabilirdi ki?

“Felicity,” dedi kont usulca. İsmi adamın dudaklarında müzik gibiydi. “Eğer arzuların gerçekten değiştiyse ve çocuğumu doğurmak istemiyorsan yaptıklarım için özür dilerim. Ama eğer hamileysen, benimle evlenmen için ısrar etmek zorundayım.”

Felicity’nin kalbi deli gibi atıyordu. “Ama *yalnızca* hamileysem, öyle mi?” diye sordu usulca. “Peki ya değilsem? O zaman ucuz kurtulduğunuza sevinecek misiniz?”

“Hayır,” dedi Richard. “Alakasız bile yok, çünkü kurtulmayı istemiyorum. Sana âşık oldum ve istiyorum ki...”

Duraksadı. “*İstiyorum* ki benimle evlen *Felicity*. Bir defasında bana evlenmeyi hiç istemediğini, centilmenlerden ne beklenmesi gerektiğini yaşayarak öğrendiğini söylediğini biliyorum. Ama ben olsam o erkeklere *centilmen* demezdim –buna ağabeyim de dahil. Ben onlar gibi değilim *Felicity*. Tekrar düşünüp benimle evleneceğini ummam çok mu kötü?”

Richard söylediklerinde samimi görünüyordu ve belki o anda gerçekten de öyleydi. Ama bu evliliğin sonuçlarını, toplumun ne diyeceğini düşünmemiş olmalıydı... “Bir düğün torunu,” dedi *Felicity* tekdüze bir sesle, “değirmen sahibi birinin kızıyla mı evlenecek?”

Richard gülümsedi. “Herhalde kendisinden aile mülkünü işletmek dışında hiçbir şey beklenmeyen bir adamın, sevdiği kadınla evlenmesinden bahsediyorsun. Aramızda düşündüğün kadar zıtlık yok sevgilim. Ben de tüm hayatım boyunca ticaretin içinde bulundum, yalnızca ürettiğim şeyler biraz daha farklıydı.”

Söylediği başka hiçbir şey *Felicity*’yi bu kadar etkileyemezdi. *Felicity* neredeyse kendisini boğacak sevinç göz yaşlarıyla zar zor konuşabildi. “Senin çocuğunu doğurmak benim en büyük dileğim. Ama bundan da çok, *seni* istiyorum *Richard*.”

Kont onu yanına çekti ve dudaklarını dudaklarının üzerinde nazikçe, hatta saygıyla denebilecek bir şekilde dolastırdı –tıpkı bir grup şahidin önünde rahibin karşısında duruyorlarmış gibi. Ama kısa süre sonra kendilerini tutamayarak tutkuya kapıldılar ve *Felicity* hâlâ misafir odasında olduklarını hayal meyal fark edene kadar iradeleri adeta yanıp kül oldu.

“Gidelim mi... *Felicity* merdivenleri işaret ederken kendi cüretinden yüzü kızardı.

Richard güldü. “Sevişmelerimizden zevk almadığını

söylediğini sanıyordum.” Felicity tek bir kelime daha edemedi, kont ona takılmayı bırakıp kucağına aldı ve önce oturma odasına, oradan da kadife yatak odasına taşıdı.

“Pişman olmayacağından emin misin?” diye sordu Felicity, kont kendisini soymaya başlarken. “Babam sık sık beni o yatılı kız okuluna gönderdiğine pişman olduğunu söylerdi, çünkü oranın beni bozduğunu düşünürdü. O okulun benim kendi tabakamdaki erkeklerden üstün olduğumu düşünmemeye yol açtığını, ama öte taraftan üst tabakadakiler için de yeterince iyi olmadığını söyler dururdu.”

“Nasıl da o şekilde gayet iyisin,” diyen kont uzanıp saçını öptü. “Anneme ne zaman resmi bir ziyarette bulanacaksın?”

“Resmi ziyaret mi?” Felicity’nin ödü kopmuştu. “Bu öğleden sonraki gayriresmi olandan bile zar zor sağ çıktım.”

“Düşündüğün kadar zorlu olduğunu sanmıyorum. Anneme sosyeteye karışmamayı tercih ettiğini söyledim. O da seninle en kısa zamanda bir tanışma ayarlayabileceği ümidiyle şu teklifsiz Leydi Stone’u ve sevgili arkadaşın Leydi Hawthorne’u davet etti.”

“Kim olduğumu biliyordu öyleyse?”

“Evet biliyordu. Evlenmeye niyetlendiğim kadının sen olduğunu biliyordu... Gerçi seninle tanışabilmek için kullanmayı planladığı hanımefendiler hiçbir şeyden habersiz seni götürüp onun kollarına teslim ettiklerinde annemin yüzünün aldığı şekli görmek isterdim. Konuşurken bir yandan da Felicity’nin saçını çözüyordu. Dudaklarını o altın yığınının gömecek kadar uzun bir süre sessiz kaldı. “Rivers’la evlenmene asla izin vermezdim. Yalnızca sana layık olmadığı için değil, senden çalışıyordu da. Kârı az gösterip malları başka yere çekiyordu...”

Felicity kontun ses tonunun kesinliği karşısında şaşa-kaldı. Jason Rivers'ı yıllardır tanıyordu, ama yalnızca bu-gün onun dürüstlüğünü sorgulamaya başlamıştı. Richard ise o adamla birkaç dakika aynı yerde bulunmuş ama onun içini okumuştu.

“Ben bile bundan tamamen emin değilim,” dedi, “onun beni dolandırdığını sen nereden biliyorsun?”

“Onu gördüğüm anda şüphelendim. Onun konumun-daki bir adama göre fazlasıyla iyi giyinmişti.”

“Belki de yalnızca beni etkilemek istiyordu,” diye karşı çıktı Felicity.

“Bugün buradan ayrıldıktan sonra işlerini inceledim ve Londra'ya iş yapmaya geldiği bazı adamlarla görüştüm. Onun adına arabalar dolusu mal satan bir adamla tanıştım, senin değirmeninde üretilmiş fakat muhasebe defterine işlenmemiş mallar.”

“Neden böyle bir adam *sana* ne yaptığını anlatsın ki?”

“Çünkü Rivers onu da dolandırmış, o da intikam isti-yordu. Richard kravatını çekip çıkardı. “Ama özür dile-mem gerek. Öğleyi Rivers'ın işlerine bakmakla geçirdiğim için, Colford nişan yüzüğünü geri almaya veya nikâh için özel izin çıkartmaya vaktim olmadı. Bunları yarın hallet-mek zorunda kalacağım korkarım ki.”

“Nişan yüzüğü,” dedi Felicity yavaşça. “Onu Blanc-he'ten almak zorunda mısın? Çünkü...”

“Yüzüğü onunla paylaşmak istemediğin için mi? Hayır tatlım. Blanche aile safirlerini takmayı reddetti –onun ye-rine elmas istedi.”

“Pek şaşırmadım.

“Leydi Hawthorne sana nasıl sesleniyordu? Fliss mi-y-di? Hoşuma gitti.” Arkasına geçip kollarını Felicity'nin beline sardı. “Bence Rivers'ı yarın kovup, mallarınla uy-gun şekilde ilgilenecek birini başa geçirmeliyiz. Thorne'u

bırakıp kanallarla ilgili merakını bir kenara bırakmaya ikna edebileceğimi düşünsem Perkins'i işe alırdım, ama onun York'a taşınmak isteyeceğini pek sanmıyorum.”

“Şimdi ortada para olduğunu bildiğine göre, uygun bir gelin adayı mı oldum?” Felicity ses tonunu şaka yapar gibi tutmak için elinden geleni yaptı ama sesi yine de biraz titredi.

“Ah, hem de o kadar çok paran var ki. Sen çok zengin bir kadınsın, en azından yakında olacaksın.” Richard ensesini öptü ve dalgın denilebilecek bir ses tonuyla ekledi: “Thorne’a bugün sorduğum şeylerden biri de buydu: Nasıl yapsak da paran kuşku götürmez şekilde senin paran olarak kalmayı sürdürse?”

Felicity hissettiği şokla kaskatı oldu. Richard malına kendisi için göz kulak olacak, ama onu kendi zenginliğini artırmak için kullanmayacak mıydı yani? Oysa bir koca olarak, karısının sahip olduğu her şey ona da aitti, onları istediği şekilde kullanabilirdi. “Bunu yapacak mısın?” diye fısıldadı Felicity. “Hiç aklıma gelmezdi...”

“Bir adamın seninle paran dışında bir şey için evlenmek istemesi mi? Felicity, tatlım...” Richard onu kendine doğru çevirdi ve iç elbisesini çözmeye başladı, parmakları yumuşak beyaz kumaşın üstünde sabırsızdı. “Hayır, paran tamamen sana ait... Tabii onu çocuklarımız için vakfetmeyi düşünmezsen. Küçük çocuklarımız için yani,” diye ekledi kuru kuru, Felicity’nin iç elbisesi yere düşerken. “Zira ilk doğacak oğlumuz vâris olarak Collinswood’a ve unvanla beraber gelen her şeye sahip olacak, ki bu da biz onu dikkatle yetiştirmezsek her genç adamın karakterini bozacak bir şey.” Abartılı bir itinayla Felicity’yi kadife örtülü yatağa yerleştirdi.

“Küçük çocuklar mı?” diye sordu Felicity çekingen bir sesle.

“Hem de bir sürü olacağından şüphem yok.” Richard yatakta yanına uzandı ve onu uzun uzun öptü. “Ama şimdilik dikkatimizi ilkinе verelim... Biliyor musun, evli bir kadını kendime metres yapmakla ilgili vicdan azabımın olmaması gerçekten çok güzel bir şey,” diye ekledi düşünce- li düşünceli. “Çünkü sen hep benim metresim olacaksın, Felicity. Her zaman benim Tutkulu Leydim olacaksın.”

Beş

KONT VESAYETİNDEKİ KİŞİYLE TANIŞIYOR

Kâhya, Hawthorne'ların şehir evlerinin kapısını iki centilmeni içeri almak için açarken, Thorne dış kapının en yakınındaki ufak kabul odasından yükselen bir çığlığın koridor boyunca yankılandığını duydu. Sinirli bir çığlıktı. Bir *kadın* çığlığı.

“Leydi Hawthorne’un eve, Surrey’e gittiğini sanıyordum,” dedi Lord Colford.

“Gitti. Hem Anne hayatı boyunca böyle bir ses çıkarmamıştır da zaten. Neler oluyor Carson?”

Kâhya cevap veremeden Perkins kabul odasından çıktı ve kapıyı ardından sıkıca kapattı. Suratı patlıcan gibi mosmor olmuştu. Adamın başından dumanlar çıkıyor olsaydı, Thorne hiç şaşmazdı.

“Bir sıkıntın mı var Perkins?” diye sordu Thorne neşeyle.

“Hayır lordum. En azından kişisel olarak değil.”

“Az önce duyduğum çığlık bana son derece kişiselmiş gibi geldi,” diye yorumda bulundu Colford.

Perkins onu görmezden geldi. “Genç... hanım... işinin

sizinle olduğunu söylüyor lordum,” dedi Thorne’a. “Hat-
ta sizin vesayetiniz altında olduğunu söylüyor.” Perkins’in
sesinden şüphe akıyordu.

“Vesayetimde mi?” dedi Thorne düşünceli düşünceli.
“Benim vesayetimde? Hayır, aklıma hiç kimse gelmiyor.
Bu genç hanımın ismi ne?”

“İsmi yok gibi görünüyor lordum. En azından bu bilgi-
yi benimle paylaşmayı reddetti lordum.”

“Başına bela olmak için eve gelen kaçamaklarından biri
mi yoksa Thorne?” diye sordu Colford neşçyle.

Tam o sırada kapı tekrar açıldı ve ufak tefek bir kasırğa
dışarı çıktı –kıızıl saçlarını alev alev yanan bir ateş gibi gös-
teren pembe muslinden fırfırlı bir elbise giymiş çok genç
bir kız. Perkins’e doğru uygun adım yürüyüp minik yü-
zünü adaminkine dikti. “Beni oraya kapatamazsınız. Lord
Hawthorne’u hemen görmek zorundayım. Onun vesaye-
tindeyim ve her hakkım var...” Sonradan yeni gelenleri
fark etmiş gözüktü. “Ah. Tamam o zaman. Seni bağışlı-
yorum.”

“Hizmet etmek için yaşıyorum,” dedi Perkins alçak
sesle.

Kasırğa duraksadı. “Çok hırçın davranıyorum, değil
mi? Kusura bakma Perkins.” Adama tebessümünü bağış-
ladı. Birden gözleri parlarken, perileri andıran yüzü dikkat
çekicilikten şaşırtıcı bir güzelliğe büründü ve orada bulu-
nanların hepsinin içine bir sıcaklık yayıldı. Kızın saçı bile
diken diken değildi artık.

Thorne, Colford’un şaşkına dönmüş olduğunu fark
etti. Perkins bile sersemlemiş görünüyordu –bir anlığına
bile olsa.

Kasırğa, Thorne ve Colford’a döndü. “Lordum...”
Gözlerinden kararsızlık okunuyordu. “Eee... Hanginiz
Lord Hawthorne’sunuz?”

Thorne eğildi. “Hizmetinizdeyim Bayan...”

“Baxter. Georgiana Baxter. Vesayetiniz altında bulunuyorum.”

“Şimdi hatırladım,” dedi Thorne. “Ama aslında... hayır, vesayetimde değilsiniz.”

Perkins, *biliyordum*, der gibi başını salladı. Sonra, belli ki aklına her biri birbirinden kepaze olan bin bir türlü ilişki ihtimali geldiği için sırtını daha da dikleştirdi.

“Ben mülklerinizin kayyumuyum Bayan Baxter,” dedi Thorne. “Şahsınızın vasisi değilim. Vasiniz, yanlış hatırlamıyorsam, Sör Rufus Baxter olmalı.”

“Doğru,” dedi kasırga biraz yumuşayarak. “Ama Rufus Amca tamamen yetersiz bir adam çıktı, bu yüzden size geldim. Beni kurtarmanız gerek lordum!”

“Neyden?” Thorne temkinle kıza göz gezdirdi. “Nedimeniz nerede?” Cevap için beklemedi. Kızdan gözlerini ayırmadan dedi ki: “Perkins, Yukarı Seymour Sokağı 5 Numara’ya git ve Bayan Mason’ın hemen buraya gelmesini iste.”

Perkins hakarete uğramış gibi görünüyordu. Thorne adamın genellikle bir uşaktan istenen basit bir ulaklık işine gönderildiğine mi yoksa bu kasırganın tam olarak ne talep ettiğini anlamadan dışarı yollanmasına mı içerlediğini merak etti. Ama Perkins, “Emredersiniz lordum,” deyip çıktı.

“Vasimle konuşurken yanımda bir refakatçinin bulunmasına ihtiyacım yok ki,” dedi kasırga. “Ah tamam tamam, *kayyum* diyelim.”

“Yine de,” dedi Thorne kararlı bir şekilde, “nedimenizi bir yerlerde kaybetmek gibi kötü bir muhakeme sergilediğiniz için, yanınızda bir refakatçiniz bulunacak.”

“Onu kaybetmedim. Gizlice kaçtım ki Rufus Amca’ya nereye gittiğimi bildirmesin.”

“Demek istediğim şey de tam olarak bu. Bayan Mason gelene kadar kabul odasında bekleme inceliğini gösterin, sonra o sizi yanıma getirir.”

“Ama zaten saatlerdir bekliyorum!”

“Öyleyse bir beş on dakika daha beklemenin sizi sıkıntıya sokmaması gerekir,” dedi Thorne.

Kasırga ayağını yere vurdu, kollarını kavuşturdu ve koridorda kök salmaya kararlıymış gibi göründü. Thorne kızı görmezden gelerek Colford’a kütüphaneyi işaret etti.

“Yoksa bu kız gerçekten kaçamaklarından birinin meyvesi mi Thorne? Bu kadar yaşlı olduğunu bilmiyordum. En azından on yedi yaşında olmalı.”

Thorne yemi yutmadı. “Babası Albay Baxter’dı. Savunma Bakanlığı’nda bir süre onun emrinde çalıştım. Waterloo’da öldü.”

“Senin başına da bu cadıyı mı bıraktı?”

“Amcası Rufus’la beraber tabii,” diyerek derin düşüncelere daldı Thorne. “Anlaşmanın iyi tarafını ben kapmışım –tabii bugüne kadar.”

“*Tamamen yetersiz* Rufus Amca. Adam bu unvanı kazanmak için ne yaptı merak ediyorum. Harçlığını mı kesti? Müzik hocasıyla kaçmasına mı engel oldu? Yavru köpeğini birine mi verdi?” Colford başını salladı. “Sana acıyorum.”

“Sağ ol Colford. Çok yardımcı oldun.”

Perkins kütüphanenin kapısını tıklatıp içeri girdi.

“Ben de kız çocuğum olmasını *istediğimi* söylemiştim bir de,” dedi Thorne.

Perkins’in yüzü hoşnutsuzlukla katılaştı. Zihni büyük ihtimalle Colford’unkiyle aynı yollardan geçmişti, çünkü Bayan Baxter’ın Thorne’un *kendi* kızı olduğunu düşünüyormuş gibi bir hali vardı.

Thorne, Perkins’in yanlış anlamasını düzeltmeyi düşündü, ama sonra zahmete girmemeye karar verdi. Eğer

Perkins işverenin ahlaki düşkünlüklerini düşünmeye devam ederse, en azından kanallar hakkında kafa ütüleme-ye bir son verirdi –birkaç dakika için en azından. “Bu yaşta hepsi böyle heyecanlı tipler mi oluyor? *Keşke birkaç kızın olsa*, derken ne halt ediyordum acaba?”

“Genç kızlar için,” dedi Colford, “yatılı okullar işte bunun için var.”

“Bunu aklımda tutacağım. Bu yumurcak neden okulda değil merak ediyorum. Evet, Perkins?”

“Bayan Mason şimdi geldi ve şöyle beraber... Bayan Baxter’la. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı lordum?”

“Evet... Sör Rufus Baxter’a ne olmuş ve suçlandığı gibi tamamen yetersiz miymiş onu öğren.”

“Evet lordum.” Perkins boğazını temizledi. “Bu genç hanım uzun süre kalacak mı?”

“Hiçbir fikrim yok Perkins.” Thorne kendine bir brendi doldurdu. “Sen de ister misin Colford?”

“Kesinlikle. Ama ben senin artık brendi içmediğini sanıyordum,” dedi Colford.

“Anne, Surrey’de ve canlanmaya ihtiyacım var. Kendimi kuşatma altındaymışım gibi hissediyorum.” Thorne kadehini dikip Perkins’e döndü. “Şimdi Bayan Mason’ı içeri gönderebilirsin –o kasırgayla beraber.”

Altı

ATEŞLİ LEYDİM

Julian eve son geldiğinden beri Londra çok değişmişti ve tüm bu değişikliklerin iyi yönde olduğu söylenemezdi. Sokaklar daha kalabalık, at kokusu daha kuvvetli ve ürünlerini tanıtan seyyar satıcıların sesi daha gürültülüydü. Portınan Meydanı'na vardığına sevinmişti, Hawthorne Kontu'nun şehir evinin parlak kırmızı dış kapısına doğru merdivenlerden çıkmadan önce bir sokak çocuğunu atını tutsun diye çağırmişti. Öğlenin bu vaktinde Thorne'un evde olmasını beklemiyordu tabii, hatta yılın bu zamanında Londra'da olmasını da. Ama Julian şanslıysa eğer, kâhya, lord hazretlerini nerede bulabileceğini ona söylerdi.

Öte taraftan kâhya Julian'a şöyle bir bakıp serserilerin ve diğer istenmeyen kişilerin hoş karşılanmadığını da söyleyebilirdi. Veya dilencilik için geldiyse şansını mutfak kapısında denemesini de önerebilirdi. Tabii Mason emekli olmadıysa bunların hiçbirisi gerçekleşmezdi, Mason onu kesin hatırlardı çünkü...

Julian üniformasını silkelemeye çalıştı, fakat dört yıllık bir savaşın yıpratıcılığı şöyle dursun, eyerin üstünde geçi-

rilmiş uzun bir günün kiri pası bile bir el sallamasıyla yok olmuyordu.

Ne var ki kâhya –Julian’ın üzüntüyle gördüğü üzere Mason değildi– eşikte yol yorgunu bir asker bulmanın şaşkınlığını yalnızca gözlerini hafifçe kırpıştırarak sergiledi. “Evet bayım?”

“Ben Binbaşı Hampton. Kuzenim Lord Hawthorne evde mi?”

“Gidip öğreneyim, dedi kâhya. “Binbaşı beni takip edebilir mi acaba?”

Julian, son ziyaretinden hatırladığı ufak bir kabul odasına alındı. Karanlık, resmi, en sıcak günlerde bile soğuk küçücük bir delikti burası. Şimdi, yazın bitimindeyken bile şöminede ateş yanıyor; odanın ortasındaki ufak bir masada bir buket turuncu-sarı çiçek duruyordu. Etrafa da rahat sandalyeler serpiştirilmişti. *Çok daha iyi*, diye düşündü Julian kendini şöminede ısıtırken. Dedikodular doğruydu demek ki. Ve eğer öyleyse Thorne’un karısı o kadar kötü bir kadın olamazdı herhalde.

Kapı açıldı ve Thorne içeri daldı. “Julian! Tam zamanında ortaya çıktın. Eve gelmen asırlar sürdü. Kütüphaneye gelsene. Kolunu Julian’ın omzuna atarak koridordan geçirdi, bir kadeh şarapla ateşin yanında bir sandalye verdi ve karşısına oturdu. “Senin şu sokak çocuğu atını ahırlara götürüyor... Carson’a adının Binbaşı Hampton olduğunu mu söyledin?”

“Eh, benim adım hâlâ bu.” Julian kendini savunur gibi konuştuğunun farkındaydı. “Diğerini hatırlamak güç oluyor.”

“Eh tabii. Ama yakında alışırsın.

“Ayrıca rütbem de hâlâ aynı, en azından bir süreliğine –yarım maaş falan.

“Büyükbabamız o rütbeyi satman gerektiğini açıkça belirtmiştir diye düşünüyorum.

“Hiç şüphesiz belirtmiştir. Yalnızca, direkt olarak bana belirtmedi.”

Thorne şaşırmıştı. “İhtiyar bu konuda dilini mi tuttu?”

“Onu daha görmedim,” diye itiraf etti Julian. “Savunma Bakanlığı’na uğrayıp doğrudan doğruya buraya geldim. İhtiyarı hemen görmek istemiyorum –Wellington’ın ordusunda Avrupa’yı boydan boya dolaşırken savaş meydanımı kendim seçmeyi de öğrendim.”

“Öyle sanırım. Nerede kalıyorsun?”

“Seni evde bulursam bekârlık konutunda kalmak için ricada bulunacaktım. Sonra Savunma Bakanlığı’ndaki dedikoducular bana evlendiğini söylediler, ben de emir erimi Islington Yolu üzerindeki Kızıl Ejderha’ya yolladım. Oraya iki çok hevesli hanımefendiyle gittiğimiz günleri hatırlıyor musun?”

Thorne gülümsedi.

Bu gülümseme, diye düşündü Julian, neşeli, nostaljik bir gülümseme –sanki Thorne evlilikle bağlanmadan önceki günleri yeniden yaşıyordu. Julian, kuzeninin kanatlarının yolundugunu görmekten duyduğu üzüntüyle göğüs geçirecekken kendini tuttu. “Görüyorum ki hatırlıyorsun. Ne günlerdi Thorne. Şimdi sen evlisin, ben de...”

Ama Thorne zile uzanmış ve kâhya da o sırada gelmişti. “James’i Kızıl Ejderha’ya yolla,” dedi Thorne, kâhyaya, “Binbaşı Hampton’ın emir erine, binbaşının Portman Meydanı’nda kalacağını söylesin, bu yüzden mümkün olan en yakın zamanda bavullarla beraber buraya getirsin. Sonra da binbaşı için yataklı misafir süiti, emir eri için de bir oda hazırla.”

Kâhya eğilip çıktı.

Julian, “Karın davetsiz bir misafiri alıkoymana aldırılmaz mı?” dedi.

“Şu anda burası bir bekârlık konutu sayılabilir. Anne Surrey’de –bebeğimiz Noel zamanında doğana kadar orada kalacak– ben de Londra’ya bir işi halletmek için birkaç günlüğüne gelmişim.”

“O zaman seni yakaladığım için şanslıymışım. Ama burada yalnızca birkaç gün kalacaksan...”

“İş beklediğimden biraz daha karmaşık çıktı,” dedi Thorne kederle. “Anne burada olduğunu öğrenirse, doktorun emirlerine karşın dosdoğru şehre gelip kapıya vurmaya başlar. Ve eğer senin handa kalmana izin verirsem bu sefer dosdoğru bana vurur.”

“Kuralları kadın kısmının koymasına izin mi veriyorsun? Beni şaşırtıyorsun Thorne.”

“Zaman değişti.” Thorne kuzenini inceledi. “Üzgünüm Julian. Planladığının bu olmadığını biliyorum, Kuzen Aubrey’in ölmesi falan.”

“Ah eminim bu durumun da bazı avantajları vardır. Hatta belki bir gün düşünür bir-iki tanesini bulurum bile.” Julian kaşlarını çatı. “Neden benim yerime sen olmadın Thorne?”

“Herhalde benden kalıtım yasalarını açıklamamı istemiyorsun?”

“Elbette hayır. Ama sen daha uygun görünüyorsun, özellikle de başını öyle arkaya atıp dudak büktüğün zaman.”

“Pratik yapıyorum,” dedi Thorne tekdüze bir sesle.

“Belli oluyor.” Julian esnemekten kendini alamadı. “Pardon. Uzun bir gün oldu da.”

Thorne ayağa kalktı. “Odan şimdiye hazırlanmıştır. Uşağımı göndereyim de...”

“Ceketimi çıkartmak için yardıma ihtiyacım yok Thor-

ne. Tanrı bilir kaç kez üniformamla uyudum, uyuyabildiğim zamanlarda tabii.”

“O zaman saat sekizde yemekte görüşürüz.”

Kâhya, Julian’ı yataklı misafir odasına götürdü. Kabul odası gibi burası da Julian’ın hatırladığından daha yeni, canlı bir görünüme sahipti. Yüce Tanrı, Londra’da son bulunmasının üzerinden gerçekten de dört yıl mı geçmişti?

Ceketini bir sandalyenin arkasına astı, çizmelerini çıkartmak için uğraştı ve kıyafetinin geri kalanını çıkartmadan rahat bir nefes alarak yatağa yerleşti. Günlerdir çok az dinlenebilmişti. Fransa’yı kat ederken yolculukları epey uzun sürmüştü, Kanal’ı geçmek zorlamıştı ve Londra’ya gelmek için at sırtına binmeden önce de ayağını karaya çok az basabilmişti.

Eve dönmek için öyle çok müthiş bir acelesi olduğu söylenemezdi gerçi. Aubrey Silsby öleli daha iki ay olmuştu. Julian’ın Waterloo’dan beri konuşlu bulunduğu uzak garnizona ölüm haberi ulaştığında cenaze çoktan kaldırılmıştı. Büyükbabasından gelen kenarları siyah mektup, Savunma Bakanlığı’ndan yollanan resmî İngiltere’ye dönüş emriyle aynı ulak tarafından getirilmişti.

Böylece yurduna dönmüştü işte... Gerçi birlik komutanına mı, yoksa büyükbabasına mı itaat ediyordu tam emin değildi. Pek önemi olmadığını düşündü. Sonuç aynıydı ne de olsa.

Yatak ona sallanıyormuş gibi geliyordu, sanki hâlâ at sırtında veya Kanal’daydı. Gözlerini kapadı ve her şeyi unuttu.

Julian’ın şansına akşam yemeği resmiyetten uzaktı. Kısa bir uyku yorgunluğunun bir kısmını alıp götürmüştü, banyo

vücudunu canlandırmış ve Thorne'un uşağı tarafından temizlenip ütölen üniforması kendisini yepyeni bir insan gibi hissetmesini sağlamıştı –en azından misafir odasına varana ve kendisini şık kuzeniyle karşılaştıranaya kadar. En iyi üniforması, Thorne'un koyu mavi ceket ve kusursuz keten gömleği yanında solgun ve yıpranmış görünüyordu.

Büyükbabasının huzuruna çıkmadan önce bir terzi ve berbere görünmesi gerekliliği apaçık ortadaydı. O asil cen-tilmen için savaş bile özensiz giyim için bir mazeret olarak kabul edilmezdi.

Yine de kendi ülkesinde ve en sevdiği kuzeni Thorne'un yanında olmak iyiydi, her ne kadar kuzeninin bu günlerde tek bir sohbet konusu olsa da. *Hayır, bu düşündüğüm adil değil*, dedi Julian kendi kendine. Thorne atlar, araziler, kanallar ve sosyete dedikoduları hakkında da gayet mantıklı konuşabiliyordu ve konuşmuştu da, tabii karısını anlatmaya ara verdiğinde. Kontes Londra'da bile değildi ama sanki onlarla beraber tam da o yemek salonunda bulunuyordu –hem de her soylu hanımefendinin kendi özel odasına kaçacağı ve her normal kocanın rahatlayarak başka konular hakkında konuşmayacağı brendi ve puro ikramından sonra bile.

“Kontesin kulağa her ne kadar büyüleyici bir kadın gibi gelse de,” dedi Julian brendisini içerken, “hâlâ kendini tuzağa düşürmene hayret ediyorum.”

Thorne başını iki yana salladı. “Bu işe gözlerim açık girdim. Sen de yakında kendine bir eş bakarsın sanıyorum.”

Julian iç çekti. “Sanırım ihtiyarın listesinde bu iş ilk sırada, askeri rütbemî sattıktan sonra tabii.”

“Belki de onu bile beklemene kalmaz. Anne sana o konuda yardımcı olabilir, kendisi *camia*daki hemen hemen tüm genç kadınları tanır.”

“Başımı bağlamaya karar verdiğimde bunu aklımda tutarım.” Julian suratsızca, brendisinin kadehin içinde dönmelerini izledi. *Karar verdiğimde*, demişti. *Karar verirsem*, değil. Ama bu her ne kadar bir dil sürçmesi olsa da gerçeği ifade ediyordu –evlenmek zorunda kalacaktı. “Ona leydilerin dikkatini üstüme çekmekte acele etmemesini söyle. İlaızır olduğumda ben etrafıma bakınırım.”

“Seni evlendirmeye kalkacağını söylemedim Julian, Anne böyle bir şey yapmaz. Yalnızca tercihini yapmadan önce ona danışırsan akıllılık edersin. Genç kızlar düğün öncesinde erkeklerin yanında son derece tatlı olup, papazın önünden ayrıldıkları anda şirrete dönüşebiliyorlar. Anne bu tarz şeyleri fark edebilir.”

Julian şu anda papazları ve düğünleri düşünmeye katlanamazdı. “Aklımda tutarım. Ama şu anda başka önceliklerim var.”

“Gayet makul. Sezon sona erdiğinden, kendine bir eş bulmak için etrafa uzun uzun bakınman gerekirdi zaten. Bu yıl sosyeteye takdim edilen genç kızların çoğunun hakkında iyi konuşuluyor, gerçi öyle olmasa takdim edilmezlerdi zaten. Bırakalım eve geri döndüğün haberi iyice yayılsın, böylece önümüzdeki bahar Evlilik Dairesi dolup taşarken, Almack’s’ta danslara katılıp gelecek senenin mahsulleri arasından birini seçersin.

“Çöpçatan annelerin düşüncesi bile, beni koca bir süvari bölüğüyle karşı karşıya kalmaktan daha çok korkutuyor.”

“Sonbaharda Bath’a gidebilirsin sanırım, orası Londra Sezonu’ndan çok daha sakin oluyor. Ayrıca iş daha çabuk olup bitiyormuş diyorlar.”

Julian ürperdi. “Sağ ol, kalsın. İlaîla yapabiliyorken özgürlüğümün tadını çıkartacağım. Hatta, eğer akşamın geri kalanında refakatimden yoksun kalmak senin için sorun

olmazsa, yürüyüşe çıkıp biraz kurtlarımı dökmek istiyorum. Şu kısa şekerleme uykumu kaçırdı.”

“Dikkatli ol Julian. Karanlık bastıktan sonra tek başına sokaklarda yürüyen bir erkek hedef haline gelir, Portman Meydanı’nda bile.

“Waterloo’da dolanmak güvenli miydi sanıyorsun?”

“Mesaj alınmıştır. Rahatına bak.” Thorne yarım kalan purosunu bastırıp söndürdü. “Bitirmem gereken bazı mektuplar var. Her şey yolunda giderse haftanın bitimine doğru Surrey’e gideceğim, ama sen burada istediğin kadar kalabilirsin. Öyle görünüyor ki yarım kalmış işler yüzünden sonbahar boyunca Londra’yla Surrey arasında mekik dokuyacağım.” Bu ihtimalden dolayı canı sıkılmış gibiydi.

Julian sevinse mi, endişelense mi karar veremiyordu. Yeni evlendiği karısına kavuşmak için bir adamın bu kadar sabırsız olması pek doğal değildi... en azından Thorne gibi bir adamın.

Kuzeni kütüphaneye geçtikten sonra Julian brendi kadehini alıp uzun pencerelerden birinin önüne gitti. Eğer pencereye yeterince yakın durursa, cama yansıyan mum ışığından ötesini görebiliyordu. Ağaçlar hafifçe sallanıyor ve açık renkli çiçekler erken güz meltemiyle dalgalanıyordu. Ve çiçeklerin ötesinde...

Cama daha da yaklaştı. Çiçek tarhları arasında birisi vardı. Tek görebildiği, insan yüzü olabilecek oval, beyaz bir şekildi ve bu şekil çimenlik boyunca havada süzülüyor gibiydi. Bunun bir hayalet olduğunu düşünebilirdi, ama o böyle şeylere inanmazdı.

İç sesini dinleyerek daha da yakından bakmaya karar verdi. Sessizce ve içgüdüsel olarak camı açtı, alçak pencere kanadından atlayarak altındaki çiçek tarhının yumuşak toprağına bastı. Çizmesinin topuğu toprağı gömülünce bir an yere kapaklanacak gibi oldu. Dengesini kazanmaya

çalışırken önündeki leylak çalılığına hatırı sayılır bir zarar verdi. O zamana kadar hayalet, evden epey uzakta bir bahçe yoluna sapmıştı. Ama Julian bulunduğu noktadan söz konusu şeklin bir kafadan ibaret olmadığını, şeklinden ve yürüyüşünden dolayı bir kadın olduğunu görebiliyordu.

Biraz dinlenmek ve hava almak için dışarı kaçmış hizmetçi bir kızdı belki? Ama hangi hizmetçi, insanların camdan bakıp kendisini görebileceği bir saatte işverenin bahçesinde dolaşmaya cesaret ederdi ki?

Keşif görevlerinden öğrendiği gizlilik kuralları Julian'ın bir hayli işine yaramıştı, çünkü kız kendisini fark edene dek ona bir metre kadar yaklaşabilmişti. Kız, ufak bir çalının üstündeki bir çiçeği koklamak için eğilmişti ki, Julian ufak bir dala bastı ve kız irkilerek doğruldu.

Beyaz oval yüzünü kızıl saçlar çevreliyor ve mükemmel, canlı lüleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Pelerine sarındığı için suratı havada yüzüyormuş gibi duruyordu, ama kukuletası arkaya düşüp başını açıkta bırakmıştı. Pelerini kadifeydi ve öyle koyu bir renkteydi ki ay ışığını tümüyle yutuyordu, boynundaki çengel ise altındı. Hizmetçi değildi öyleyse.

Thorne'un metreslerinden biriydi belki de? Sonuçta eskiden pek çok metresi vardı. Ama Thorne herhalde metresiyle kendi bahçesinde bir buluşma ayarlamazdı...

"İyi akşamlar," dedi Julian.

Gizemli leydi pelerinine daha sıkı sarındı. Ama gözlerinde samimi bir merak vardı ve korkudan eser yoktu. Bu acaba Thorne'un onun yanına her an gelebileceğini mi gösteriyordu?

"İyi akşamlar." Sesi sıcacık bir ekmeğin üzerine sürülen balın akışını andırıyordu.

"Birbirimize takdim edilmedik," diye başladı Julian.

Kızın gülüşü hafif ve hoştu, nazik bir clin dokunuşu

gibi Julian'ın teninde dalgalandı. "Evet, fark ettim. Eğer bu adabı muaşeretle ilgili hislerinizi yaralıyorsa bayım..."

Julian kendini aptal gibi hissetti. "Yaralamıyor. Gecenin bir yarısında kuzenimin bahçesinde dolaşıyorsunuz, bu da pekâlâ bir takdim sayılabilir."

"Saat daha on bir, kilise çanlarını az önce duydum. Yani pek de gece yarısı sayılmaz." Kızın ses tonu canlı ve kaygısızdı. "Kuzenin Lord Hawthorne mu?"

Julian bir an paniğe kapıldı. Bu huzurlu bahçe patikasında da, İspanya yollarında olduğu gibi tehlike pusuya yatmıştı. Farklı türden bir tehlikeydi bu yalnızca, potansiyel avını daha yeni saptamış genç bir kadının kültürlü sesine sinmiş farklı bir tehlike, hepsi buydu işte. Eğer Julian bir kontun kuzeniyse, o halde o da gayet önemli biri olabilirdi. Belki de peşinden koşmaya değercek biri...

Ve bu tuzağa kendi ayaklarıyla düşmüştü. Bir an lanet okumak istedi.

"Kuzenlerinden biriyim, evet." Sesi olağan çıkıyordu. "Birçok kuzeninden biri. Onun ailesinin konumu benimkine nazaran daha kıdemlidir, ben küçük bir erkek evladın küçük oğluyum yalnızca. *Bu söylediklerimin hemen hemen hepsi doğru*, diye düşündü. Dikkati başka tarafa çevirdiği ve kızın ilgisini saptırdığı için kendiyse gurur duyuyordu –söyledikleri gerçeğin tamamı olmasa bile.

Kız hayal kırıklığına uğramış görünmüyordu. "Ben de Leydi Hawthorne'un kuzeniniz olduğunu düşünmüştüm."

Julian kendisine sinirlendi. Bu uzun ve karmaşık açıklama tamamen gereksiz olmuştu –sonuçta kız yalnızca hangi Hawthorne'un kuzeni olduğunu merak etmişti. Tabii Julian'ın karşılaştığı diğer kadınlardan daha iyi bir politikacı değilse. Gerçi tanıdığı diğer kadınlardan tek farkı da bu olmazdı...

Ay ışığında kızın yüzü fildişi gibi pürüzsüz ve beyaz görünüyordu. O anda çok ciddi duruyordu, ama Julian kızın gözlerindeki kıvılcımı ve gülmeden hemen önce belirgin ağzının aldığı tuhaf biçimi unutmamıştı. İçinden bir ses kızı tekrar böyle yaptırmasını söylüyordu, böylece bu defa onu daha yakından inceleyebilir ve o dalgalı, tensel kahkahayı atmadan önce kızın gösterdiği her belirtiyi yakalayabilirdi. Bu sayede her anından zevk alabilirdi...

Ama nasıl Hampton? Ona fıkra anlatarak mı? Düşüncelerden sıyrılarak içinde bulunduğu zamana geri döndü. "Julian Hampton, hizmetinizdeyim."

Kızın bakışları onu tarayıp sonuca vardı. "Sizinle tanışmak benim için bir zevk Binbaşı Hampton."

Çok iyi bir gözlemciydi şu gizemli leydi, belirsiz ışığa ve üniformasının harap haline rağmen rütbesini çok kolay tespit etmişti. Artık Julian soluk ceketinden ve yıpranmış çizmelerinden özellikle memnuniyet duyuyordu. Eğer kız onun aile şeceresiyle ilgili tiradından ikna olmadıysa bile, üzerindeki kıyafet ordu maaşıyla zar zor geçinen yoksul düşmüş küçük erkek evlat rolünü iyi yansıtıyordu. Üstelik o sırada bu neredeyse doğru sayılırdı.

"Çok kuzeni var mı demiştiniz?"

"Düzinlerce," diye yalan söyledi Julian. "Peki ya siz? Siz benim adımı biliyorsunuz ama ben sizinkini bilmiyorum."

Kız omuzlarını silkti ve kadife pelerin ay ışığında dalgalanarak Julian'ın onun altında ne olduğunu merak etmesine yol açtı. Kız gerçekten de görüldüğü kadar ince ve narin miydi acaba? "Ah, hiç kimse sayılmam aslında."

"Adınızı vermemeniz akıllıca," diye itirafta bulundu Julian. "Anneniz gece gece tek başınıza dolaştığınızı duymaktan pek mutlu olmaz."

Kız ailesini anlatması için yapılmış bu imalı davetten

kaçındı. “Ama ben yalnız değilim ki,” dedi o alçak sesli, tensel kahkahasıyla. “Sizinle beraberim.”

Julian eli kulağında tehlikenin heyecanını tekrar hissetti. *Bu*, diye düşündü vahşice, *problemin ta kendisiydi zaten*. Eğer gecenin köründe kızla beraber Hawthorne’un bahçesinde yakalanırsa, ödeyeceği çok şey olurdu.

Ama şimdi kendisini bu duruma sokmuşken arkasını dönüp giderek kızı burada tek başına bırakamazdı. “Size eve kadar eşlik edeyim.”

“Bahçem şurada sayılır.” Kız elini belli belirsiz salladı. “Ama orası çok küçük, ben de ara sıra Lord Hawthorne’unkine izinsiz girip keyif sürüyorum. Burada karşılaştığımızı ona söylememenizi rica edeceğim.”

“Size kızacağınızı mı düşünüyorsunuz? Çiçeklerinin kokusunu paylaşmaya isteksiz olacağını pek düşünmüyorum.”

“Onun gazabıyla yüzleşme düşüncesi bile beni korkutuyor.”

Hiç de korkmuş durmuyordu ama. Biraz temkinli sayılabilirdi belki. Hatta bahçeye girdiği öğrenilirse diye de birazcık endişeli. *Ama birisi bizi bu şekilde, beraberce yalnız yakalayacak diye benim endişelendiğim kadar değil*. “Bu konuda korkunuz olmasın,” dedi Julian soğuk bir edayla. “Ona söylemeyeceğim.”

“Teşekkürler.” Kız ay ışığını daha parlak ve daha sıcak kılan bir tebessümle Julian’ı ödüllendirdi. “Ama varlığım sizin huzurunuzu kaçırdığına göre...”

Julian itiraz etmek istedi, ki bu çok aptalca olurdu. Kız onun endişesini fark etmekte rahatsız edici derecede sezgisi kuvvetli çıkmıştı ve Julian da eğer onun söylediği şeyi inkâra kalkışırsa kızın kendisine gülmekte hiç tereddüt etmeyeceğinden kuşkulanıyordu.

“ve ben de egzersizimi yaparken bir centilmeni gece

havasında nöbet beklemek zorunda bırakmayı istemediğim için evime döneceğim. İyi geceler.”

Julian cevap veremeden kız parlak saçlarının üstüne kukuletasını çekti, bir açelya çalısının arkasına geçip yaşlı bir karaağacın gölgesine doğru yürüdü ve sonra sanki yer-yüzünden silinip kayboldu.

Lord Hawthorne’un karşısına çıkıp Rufus Amca’nın üstesinden gelmek için yardımını talep ettiğinden beri; bahçede pejmürde bir askerle karşılaşmak Georgiana’nın o hafta yaşadığı en heyecan verici şey olmuştu. *Biraz daha kalıp Binbaşı Hampton’dan katıldığı savaşları ve seferleri anlatmasını isteseydim keşke*, diye düşünüyordu neredeyse.

Ama Hawthorne’un kuzeni olduğuna göre, büyük ihtimalle Julian Hampton da yıpranmış üniformasına rağmen kontunki gibi resmi bir havaya sahipti. *“Birbirimize takdim edilmedik.” “Size eve kadar eşlik edeyim.”* Evet, aynı kont gibiydi. Adamın yanında daha fazla zaman geçirmemiş olması gayet iyi olmuştu. Beraberken, onu çimdikleme arzusu karşı konulmaz bir dürtüye dönüşebilir ve bu da kim bilir ne gibi karışıklıklara yol açardı? Eğer Julian kuzenine ondan bahsedecek olursa...

Gerçi ona bu konuda korkınmamasını söylemişti ve Georgiana’nın da adamın sözünün eri olmadığını düşünmesi için hiçbir sebebi yoktu. Yine de, binbaşının nezaketini fazla zorlamamak akıllıca olurdu.

Küçük bir erkek evladın küçük oğluyum. Böyle demişti binbaşı. Belki de Lord Hawthorne’a maddi yardım istemek için gelmişti. Buna ihtiyacı varmış gibi görüldüğü kesindi. Dağınık, pejmürde bir askardı... ve bunun tek nedeni de

pis üniforması, savaşta yıpranmış çizmeleri ya da bakımsız siyah saçları değildi.

Boyuna göre çok zayıf gözükiyordu. Yüzü de çok esmerleşmişti, sanki aylardır hiç ara vermeden güneşin altında kalmıştı. Gözleriyse –mavi olduklarını düşünmüştü Georgiana, gerçi ay ışığında karar vermesi güçtü– oldukça yorgun görünüyordu. Ama yine de yüz ifadesi sevecendi, biraz temkinli olsa bile.

Georgiana bunun hakkında düşünmek için duraksadı. Binbaşı Hampton, diye karar kıldı, *ondan* azıcık da olsa korkmuştu.

Tüm benliğiyle o kadınsı gücün heyecanını hissetti. Gerçek bir askeri, Napolyon'un ordusuyla karşı karşıya gelmiş bir erkeği gerçekten korkutabilmiş olması ne kadar da ilginçti...

Evet, Binbaşı Hampton'la karşılaşmak tüm o hafta boyunca yaşadığı en ama en eğlenceli şey olmuştu.

Binbaşının bundan övünmesine pek gerek yoktu gerçi, çünkü çok fazla rakibi olmamıştı. Hatta, bu hafta –tabii şu ana kadar– Georgiana'nın hayatının en sıkıcı haftası olmuştu. Günleri, Rufus Amca ve köpekleriyle birlikte Dorset'e tıkilip kaldığı zamankinden bile daha kötü geçmişti.

Londra'ya bir varsa işlerin düzeleceğine inanmıştı, ama Rufus Amca ona şu son kuş beyinli planını açıklamadan önce şehre gelmemişlerdi. Derken Georgiana kendisini eğer Lord Hawthorne'a ulaşır ve Rufus Amca'nın onun için ne planladığını açıklarsa, kontun her şeyi düzeltereğine ne inandırmıştı.

Adil olmak gerekirse Lord Hawthorne gerçekten de yardım *etmişti* –ama çok az. En azından Rufus Amca artık tepesinde dolaşıp ona aileye borcu olduğu ve eğer istediği şeyi yaparsa hayatının ne kadar kolaylaşacağı konusunda

nutuklar atmıyordu. Söylediği şey amcası için *kolay* olabildi elbette. Georgiana ise düşüncesine bile burun kıvırıyordu.

Üstelik kalmak için de hoş bir evi vardı –Yukarı Seymour Sokağı Numara 5, Georgiana’nın içinde yaşamak şöyle dursun, görüp görebildiği en sevimli evdi. Kullandığı yatak odası kendisini prenses gibi hissettiriyordu. Etrafı o yeşil kadifeler ve dantellerle çevriliyken, sabah yataktan kalktığı andan itibaren kendisini zarif hissediyordu.

Ama ev ne kadar hoş olursa olsun, dünyanın geri kalanından gizlenmek ve dışarıya adım bile atamamak bu hoşluğu gölgede bırakıyordu. Her ne kadar artık Rufus Amca’nın tiratlarını dinlemek zorunda olmamasından sevinç duysa da, bu durum uşaklar dışında hiç kimseyle konuşmama emrini telafi etmeye yetmiyordu.

Ayrıca, Lord Hawthorne onu hemen hemen unutmuş gibiydi. İşlerin nasıl gittiğini veya Rufus Amca’nın söylemek istediklerini anlatmak için bile gelmiyordu. Eve gelen tek ziyaretçi Perkins olmuş, o da dişe dokunur bir şey söylememişti. Ona okumak istemediği birkaç roman getirmiş; *sabır*, *hoşgörü* ve *zamanın gelmesi* ile ilgili bir ton saçma sapan şey söyleyip tekrar gitmişti. Perkins şansına, Georgiana sinirlerinin hâkimiyetini kaybedip kafasına bir kitap fırlatmadan hemen önce kendini kurtarıp gitmişti.

Güvenli ve sessiz bir yerde, Rufus Amca’nın tozu dumana katmadığı bir yerde olduğu için mutlu olması gerektiğini biliyordu Georgiana. Ama Yukarı Seymour Sokağı Numara 5’te her şey öylesine sıkıcıydı ki, delirmek üzereydi.

Julian Hampton’la bahçede birkaç dakika geçirmek iyi bir değişiklik olmuştu. Eğer binbaşı bahçenin o köşesine tekrar gelecek olursa, onu birazcık daha korkutup korkutamayacağını denemek eğlenceli olabilirdi.

Sabah güneşi göz kamaştırıcıydı ve Julian kahvaltı odasından bahçede dolanan hiçbir gölge göremiyordu. Ama zaten ismini vermeyen gizemli leydi büyük ihtimalle hâlâ yataktaydı. Julian hep yaptığı gibi şafakla uyanmıştı. Seferberlikte geçirdiği uzun yıllardan sonra bu alışkanlığı değiştirmesi zordu; göğün doğusuna ilk güneş ışıkları vurduğu anda uyanıyordu.

Kâhya elinde sabah postasıyla içeri geldi. Thorne zarflara bir göz attı ve bir tanesini Julian'a attı. "İhtiyarın burada olduğunu keşfetmesi uzun sürmemiş. Casus ağı her zamanki gibi iyi görünüyor."

"Hükümetin savaş döneminde o ağı kullanması gerekirdi. Napolyon'u bir yıl içinde yenerdik o zaman." Julian mührü kırıp kâğıdı açtı. Mektup kısa ve netti. "Beni çağırıyor tabii ki. Hesap vermek için bu akşam yemekte bulunmalıyım."

"En azından seni forma sokacak birkaç saatimiz var."

Julian ayak diredi. "Nasılsam öyle gideceğim sanırım."

Thorne tabağını bir kenara itti. "Terzim hemen şurada. Er ya da geç üniformanı bir kenara kaldırıman gerekecek, bu yüzden işleme pekâlâ şimdi de başlayabiliriz. Üstelik hoş bir gün olacağı benziyor. Yürümek senin için sorun olmazsa..."

Julian dikkatini kahvaltı odasına geri çevirip kahvesini bitirdi. "Benden cephane ve tüfek taşımamı istemediğin sürece sorun olmaz," dedi kuru kuru, "sanırım bunu başarabilirim. Önce terziye mi gidiyoruz? Hadi öyleyse, gidip hemen başlayalım."

Hem hoş hem de iyi bir gündü. Sıcak bir meltem Portman Meydanı'ndaki meşe yapraklarını kıpırdatıyor ve siyah saçlarındaki fazlaca uzamış bir buklenin kulağına düş-

mesine neden oluyordu. Meydandan inip Yukarı Seymour Sokağı'na giden köşeyi döndüklerinde Julian kendisini evlere bakarken buldu. Gizemli leydinin dünkü işaretinden, evinin bu taraflarda bir yerde olduğunu çıkartmıştı...

Yakınlardaki bir evin önünde bir atlı arabanın beklediğini gördü. Dış kapı açılınca Julian bir ailenin arabaya binişini izleyebildi. Ama aralarında parlak kızıl saçlı bir genç kız yoktu.

Oxford Caddesi'nde kızıl saçlı bir kız gördü, ama bu kız çok küçüktü ve belli ki bir hizmetçiydi; hem zaten saçları da lüle lüle değil düzdü. Bond Caddesi'nde gizemli leydisi gibi süzülerek yürüyen bir hanım vardı, ama saçları koyu renkte, kendisi de fazlaca yaşlıydı.

Thorne düşünceli düşünceli kuzenini izlerken, Julian az kalsın ona mahallede kızıl saçlı genç bir kadın görüp görmediğini soracaktı. Ama soramazdı tabii –kendisi o esrarlı leydiyle nasıl tanıştığını nasıl açıklayabilirdi ki? Thorne'a komşularından birinin bahçesine izinsiz girmeyi alışkanlık haline getirdiğini mi söyleyecekti? Her halükârda, kuzenine tek kelime etmeyeceğine dair kıza centilmen sözü vermişti. Ve kendisi sözünün eri bir adamdı.

Hayır. Bu gizemli leydinin kim olduğunu tamamen kendi başına bulmak zorundaydı.

O akşam Julian, Thorne'un kütüphanesine gelip doğrudan doğruya brendi sürahisine uzandığında saat ona geliyordu. Thorne kalemını bıraktı, parmaklarını çatırdattı ve, "İhtiyar bugün formundaydı sanırım?" dedi.

Julian kadehini tek yudumda içti. "Akşama, sunacak uygun bir kartvizitim olmadığı için beni azarlayarak başladı. Ona Fransa'nın konuşlu bulunduğum bölgesinde

matbaa bulmanın biraz zor olduğunu söyledim. O andan sonra da ip koptu gitti.” Kadehini tekrar doldurup dudaklarına götürdü.

“Biraz yavaş gitsen iyi olur Julian. Aubrey de köşeyi çok hızlı dönüp arabasını devirmeden epey önce midelerini alkolle mahvetmekte oldukça başarılıydı.”

“Aubrey’in neden içtiğini anlayabiliyorum,” dedi Julian kös kös, ama kadehi masaya bıraktı. “İhtiyarın, diğer şeylerin yanında bana bir eş seçmemi de söylemesine ve bu konuda bastırmasına hazırlıklıydım. Ama bunun yerine, bana zaten bir eş bulduğunu açıkladı.

“Ne muntazam bir davranış.”

“Muntazam mı? Ortalığı altüst etti! İhtiyar, Aubrey’e ölümünden haftalar önce bir nişan hazırlamış. Uzlaşma sağlanmış ve evlilik sözleşmesi bile hazırlanmış. Sonra Aubrey gidip arabasını devirdiğinde...

“Nişan sona erip sözleşme hükümsüz olmuş tabii.”

“İhtiyara göre olmamış. Belgeleri görmüş değilim, ama avukatlara Aubrey’in ismini kazıtıp yerine benim adımı yazdırmış bile. Eğer plana uymazsam, benim için hoş olmayacak bir sürü sonuca yol açarmışım.”

“Sana vermeyi henüz onaylamadığı harçlığımı kesmekle mi başlayacakmış?” Thorne sandalyesine yaslandı. “İhtiyar için üzülüyorum aslında. Seninle nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yok, bu yüzden emirler yağdırıp bunlara uyulmasını bekliyor, tehditlerine senin de aynı şekilde karşılık verecek kadar birbirinize benzediğinizi bilmiyor.”

“Ona benzemekle ne demek istiyorsun Thorne? Bu hakaretin için seni düelloya davet etmem gerekir.”

“Şafakta tabancalarla mı?” diye karşılık verdi Thorne neşeyle. “İsrar edersen tabii. Ama öfkemi benimle yarın sabah ringde atsan daha verimli olur sanıyorum. Benim için bir sakıncası olmaz.”

“Sağ ol, ama bunun yerine ihtiyarın yüzünü bir kum torbasına çizmeyi tercih ederim. Eğer o kanca burnuna yeterince yumruk atarsam belki kendimi daha iyi hissedirim.”

“Kum torbası seni tatmin etmez.”

“Pekâlâ o zaman, sana hak ettiğin dayağı atarım.” Julian kendini bir sandalyeye atıp ayaklarını ateşe uzattı.

“Kızı nasıl buldun?”

Julian dönüp bakmadı. “Henüz kendileriyle tanışmadım.”

“Tuhaf. İhtiyarın akşam onu da çağırmasını beklerdim. Eğer nişanlanacaksanız...”

Julian titredi. “Elime nişanı reddetmeme yol açacak daha fazla koz vermek istememiştir büyük ihtimalle. Uşaklardan öğrendiğim kadarıyla, kız cadalozun tekiymiş. Ama ihtiyar, Aubrey öldüğünden beri kızın keyifsiz olduğunu söylüyor.”

“Keyifsiz mi? Bu çok elverişli bir mazeret. Belki kız da bu anlaşımdan senin gibi memnun değildir.”

“Aubrey’c bağlandığını ve şimdi yas tuttuğunu mu söylüyorsun? Pek sanmıyorum, çok az görüşmüşler. Aubrey’le yer değiştirmem konusunda ihtiyarla aynı fikirdeymiş. Pazarlığın kârlı kısmını aldığı kesin ve bunu da çok iyi biliyor. Anladığım kadarıyla kıza şatonun hemen yanında ufak bir arazi miras kalmış anlaşılan. Nedenini Tanrı bilir ama ihtiyar o araziyi ne pahasına olursa olsun istiyor, kızın alacağı ücret de evlilik olacak.

“Durum buysa ihtiyara kızla kendisinin evlenmesini söylemişsindir sanıyorum.

“Aklıma gelseydi söyledim.” Julian kadehini inceleyip bir yudum aldı. “Aubrey’in çok içip arabayı hızlı sürdüğüne şaşmamak gerek. İhtiyar bile bu kızın –biliyor musun galiba onun adını bana söylemedi– şirret olduğunu çok

fazla inkâr edemedi. Eğer bu işten beni sıyracak bir yol bulamazsam, kendimi arabanın altına atmam gerekebilir, sadece düşmek yetincez çünkü sadece düşersem hayatta kalma şansım olur!”

Eğer Londra’nın ortasında çakılıp kalmış olmasaydı, Julian atını eyerleyip vücuduna zarar verecek bir tura çıkardı. Gene de bu fikir aklından geçiyordu gerçi, uyuyamayacak kadar gergin durumdaydı çünkü. Ama şehrin hiçbir zaman sakin olmayan sokaklarının, sorunlarını zihninden atmaya yetecek özgürlüğü ona sunmayacağını biliyordu.

Bunun yerine ceketini ve çizmelerini çıkartıp yatak odasında volta atmaya başladı, İhtiyarın hayatını böyle umursamazca ayarlamaya çalışmasına öyle öfkeliydi ki yerinde oturamıyordu. Birkaç dönüm arazi için böyle harcanmak... Bunun için mi Portekiz, İspanya ve Fransa’da savaşlara katılmıştı? İngiliz yaşam tarzını korumak için... Ne acımasız bir şakaydı bu.

Ölçülü adımları onu pencerenin kenarına getirdi ve bahçeye bakmak için duraksadı. Uzaklarda bir ışık parlayıp sönünce yüreği hopladı. Fakat gördüğü, yalnızca üzerine ay ışığı yansımış bir heykeldi. Sallanan bir dal, heykeli hareket ediyormuş gibi göstermişti...

Hayır, dışarıda birisi vardı. Bunu hissedebiliyordu.

Hiç düşünmeden, üzerinde daha yeni çıkardığı kırmızı üniforma ceketine uzandı ve merdivenlerden sessizce inmeden önce çizmelerini kolunun altına sıkıştırdı; hâlâ zemin katta dolanıp şömineleri, mumları ve lambaları söndürerek evi gece için hazırlayan uşaklara yakalanmak istemiyordu. Uygun şekilde bahçeye bakan pencereden bir kez daha dışarı çıkmadan önce yemek salonunda oturup çizmelerini giydi.

Kız ortalıkta görünmüyordu. Julian eğer onun orada olduğuna dair sarsılmaz bir sezgiye sahip olmasa umudu keserdi. Acaba gerçekten de kızın patikalarda bıraktığı hafif bir parfüm kokusu mu alıyordu, yoksa bu yalnızca basit bir heyecandan mı ibaretti? Derken, gözden uzak bir köşede bir hareket olduğunu fark etti.

Gizemli leydisi üzüm asmalarıyla çevrili çardağa çekilmiş, pelerini sıkı sıkı vücuduna sarmıştı. Herhalde o akşam daha serin olduğu için kukuletasını da kafasına çekmişti ve ay ışığı çizgiler halinde yüzüne düşüyordu. Julian ona yaklaşırken bir an yüzünde bir maske olduğunu düşündü.

“Maskeli balodan çıkıp gelmiş gibisiniz,” dedi.

“Hiç maskeli baloya gitmedim.” Bir anlığına kızın sesi üzgün, hatta neredeyse özlem dolu çıkmıştı, konuşmasına devam ettiğindeyse sesinin canlı tonu Julian’ı soğuk gecelerde büründüğü sıcak bir battaniye gibi sardı. “İyi akşamlar Binbaşı Hampton. Bu gece gelmeye cesaret edebilecek misiniz diye merak ediyordum.”

Sıcak battaniye buraya kadardı... *Islak* battaniye daha uygun kaçardı. “*Cesaret etmek* mi?” diye sordu. “Bayan... bu arada adınızı hâlâ bilmiyorum.

“Evet. Çok heyecan verici değil mi? Ne kadar da... kanun dışı.

Sesinin tonunda şimdi bir kahkaha gizliydi. *Haletiruhiyesi değişken bir kız*, diye düşündü Julian, kızın bir ruh halinden diğerine geçme hızı karşısında sersemleyerek.

Kız oturduğu bankın yanına hafifçe vurdu ve Julian gösterilen yere oturdu. “Size Julian diyebilir miyim?”

“Diyemezsiniz ve eğer isminizi söylemezseniz ben de size Leydi Gizem diyeceğim.

Kız gülümsedi ve ağzının hemen kenarında, Julian’ın daha önce fark etmediği bir gamze Julian’ın duyularını tahrik etti. “Ah, ne kadar da hoş. Ama ben bir leydi değilim, sahip olduğum tek unvan *Bayan*.”

“Eğer bu saatte bahçede bir erkekle buluşuyorsanız, leydi kelimesinin diğer manasına, yani bir hanımefendiye uygun düştüğünüz de pek söylenemez.”

“Neden ki Binbaşı Hampton, önceden randevu falan ayarlamış değiliz.” Tam başının üstüne doğru sarkan bir üzüm salkımına uzandı ve bir tane koparıp ağzına attı.

Bankın oturduğu tarafı, sanki uzun süredir orada oturuyormuş gibi epey içeri çökmüştü. Öyleyse kız onu beklemişti, öyle değil mi? Bu düşünce üzerine Julian’ın içi bir hoş oldu ama sertçe bu hissi bastırdı. “Kuzenimin üzüm-lerini çalmaya cüret ediyorsunuz demek?” diye sordu sahte bir öfkeyle.

“Neden olmasın?” Kız başka birine uzanırken ona gülümsedi. “Eğer fark ederse, *senin* yediğini düşünür. Hem sen de kendin yediğini söylersin, değil mi? Beni ele vermek yerine? Çünkü söz verdin.”

“Evet haspa kız, öyle yaparım.” Julian cebinden ufak bir çakı çıkardı ve asmadan daha büyük bir salkım kesip bankta ikisinin arasına koydu.

Kız kesilen salkımdan bir üzüm alırken Julian da onun üzümün tadına varmasını izledi. “Bu benim seçtiklerimden çok daha tatlı.” Georgiana bir üzüm daha aldı ve ona doğru eğildi, üzümü Julian’ın ağzına doğru tutuyordu. “Al, bakalım sen de öyle düşünecek misin?”

Julian kıza bu cilveli davranışının hem uygunsuz hem de mantıksız olduğunu tam söyleyecekti ki, kelimeleri telaffuz etmeye fırsat bulamadan kız üzümü ağzına tıktı. Parmak uçları Julian’ın dudaklarını sıyırmış, parmaklarının kadife dokunuşu Julian’ın damarlarında kanın sınısı-
cak akmasına sebep olmuştu. Julian üzümü ısır-
dı ve mey-
venin tatlı, ılık suyu diline yayıldı.

Kızı şimdi öpse tadı üzüm gibi olurdu herhalde... Ah, onu öpmeyi, üzümle karışmış o tatlılığı tatmayı nasıl da istiyordu...

Bu düşüncesini bastırarak meyveye odaklandı. Bu sırada midesi guruladı.

“Daha yemek yememişsin, ben de tutmuş sana üzümle şaka yapıyorum.” Kız endişelenmiş görünüyordu, gözlerindeki parıltılar da sönmüştü. Julian, geçen gece kızın gözlerinin rengini görememişti ve hâlâ tam emin değildi, ama koyu renk olduklarını düşünüyordu, böyle parlak saçlı bir kadında pek görülmeyecek biçimde hem de.

“Yemek yedim. Yalnızca yediğimden pek zevk alamadım.” Aslında Julian o talihsiz yemekte boğazından tek bir lokma geçip geçmediğinden emin değildi. “Büyükbabam yemek boyunca evlenmem için bana nutuk çekti.”

Kız salkımdan bir tane daha üzüm alıp ağzına attı. “Evlenmek için zengin bir kız arıyorsundur herhalde.”

“Olaya çok açıksözlü yaklaşıtın.”

Kız omuz silkti. “Çok pratik bir insanım korkarım ki. Sülalenin daha genç bir kolundan geldiğine ve asker olduğuna göre, kendine ait paranın olmaması çok büyük bir ihtimal.”

“Gerçekten de yok,” dedi Julian.

“Öyleyse zengin bir kızla evlenmek zorundasın. Tabii evliliği hiç düşünmüyorsan o başka?”

“Evet, pek düşünmüyorum.”

Kız ona başka bir üzüm uzattı. “Ama büyükbaban sana seçim fırsatı bırakmıyor, değil mi? Seni çok iyi anlıyorum. Aslında ben de seninle aynı durumdayım. Kendime ait param yok, bu yüzden de amcam beni en yüksek fiyatı veren kişiye satmaya çalışıyor.”

“Zengin, yaşlı ve huysuz biridir eminim, yoksa eş satın almasına gerek kalmazdı.” Julian bunu düşününce dişlerini sıkı.

“Kesinlikle matah biri değil,” diye karşılık verdi kız. “Ama zengin biri ve arkadaşlarım da zengin birine âşık olmanın fakir birine âşık olmak kadar kolay olduğunu söylüyor.”

“Çok gençsin.” *Ve saf ve masum.* Julian bunu söylerken kendini yaşlı hissetti.

“Kesinlikle.” Kız onun bu söylediğini iltifat olarak kabul etmiş benziyordu, oysa Julian’ın kastettiği bu değildi. “Ama ben de evlenmek istemiyorum. Ne kadar zengin olursa olsun... Ya amcam gibiye ve evin içinde köpek besliyorsa?” Kız ürperdi. “Seyahat etmek istiyorum. Özgür olmak istiyorum. Hayır işlemek istiyorum... Ve bir gün, bana hayran bir kitle için anılarımı yayınlamak istiyorum.”

“Peki seni geçindirecek, hayır işlerini ve seyahatlerini karşılayacak para nereden gelecek?”

“Eh, orası biraz karışık,” diye itiraf etti kız. “Ama düşündüm ve karar verdim –metres olacağım. Sevgililerimden elmas, ev ve araba alacağım. Sonra da ne zaman seyahat etmek veya hayır işinde bulunmak istesem onlardan birini satacağım.”

Julian’ın ağzı açık kaldı.

Kız bunun üzerine ağzına bir üzüm daha tıktı ve yanındaki gamze tekrar ortaya çıktı. “Sen de bana ders verebilirsin,” diye devam etti gamsızca, Julian üzümü çiğnerken.

Bunu duyunca üzüm Julian’ın boğazına takıldı.

“Tecrübesiz olduğuna inanmamı bekleme Binbaşı Hampton.”

“Tam sayılmaz ama...” Boğazını temizlemek için durması gerekti ve nihayet aklı başına geldi. “Bu yakışık alacak bir konuşma değil, hele de bir...”

“Bütün askerler zaman zaman sevgili edinirler,” dedi kız, Julian’ın sözünü hiç kesmemişçesine. “Babam mesele...”

“Bütün askerlerin sevgili edindiklerini sana *baban* mı söyledi?”

Kızın kaşları yukarı kalktı. “Hayır, ama Rufus Amca söyler gibi oldu. Duymaya ihtiyacım yoktu gerçi. Annem ben çok küçükken öldü ve babam da savaşta ölmeden önce çok uzun süre evden uzakta kaldı. Tabii ki sevgilisi olmuştur. Ama bu şimdi konumuzun dışında. Demin diyordum ki, bana ders verebilirsin.”

Kız ağzına başka bir üzüm uzatırken Julian onun bileğini yakaladı. Bileği hassas ve kırılgandı, sanki parmaklarını iyice sıkarsa kemikleri toza dönüşecekti. “Kibar bir hayat kadını olma dersleri.” Julian’a göre kız amatör haliyle bile hayli başarılıydı.

“Evet. Ama yalnızca metres denmesini tercih ederim. Gerçi yine de pek farkı yok. Tüm metresler aynı şeyi yapmaz mı?”

Kız başını yana yatırdı ve ciddiyetle Julian’ı izlemeye başladı. Dudaklarının kenarında bir damla mor üzüm suyu pusuya yatmıştı ve Julian onu yalayıp buna Ders Bir dememek için kendini zor zapt ediyordu...

Güçlkle yutkunup bakışlarını kaçırdı. “Tam olarak değil. Ayrıca kesinlikle aynı yöntemleri de kullanmazlar.”

“Görüyorsun işte. İşte bu yüzden bu işleri bilen bir öğretmene ihtiyacım var.” Kızın sesi neşeli, yüzü parlaktı. “Sana çok iyi bir öğrenci olduğum konusunda teminat veririm. Şey, müzik ve çizimde değil gerçi. Nakışta da *berbat* sayılırım. Ama öğrenmek *istediğim* bir şey olduğunda, mesela coğrafya...”

“Ya da metreslik.” Julian bu yüzden mahvolacaktı, biliyordu. Kızın istediği şeyi yapacak değildi gerçi. Biraz sağduyusu kalmıştı herhalde. Ayrıca ortalama bir erkeğe göre de kendine hâkimiyeti çok daha fazlaydı. Bu cazibeye direnebilirdi, *direnecekti*.

Ama onu yatağa uzanmış, baştan çıkarıcılık dersleri alırken... sonra ev ödevini çalışırken düşünmek bile...

Julian'ın ağzının arzudan kuruyup, bedeninin kıza hemen o anda, oracıkta, bir asma çardağının altındaki sert bankta sahip olma dürtüsüyle gerilmesine yetmişti.

Bir şeyler yapmalı, bir şeyler söylemeliydi ki bu imgeyi zihninden kovabilsin. “Metres olmak konusunda ders istiyorsan Thorne’la konuşmalısın. Lord Hawthorne’la yani.”

Kız burun kıvırdı. “Lord Hawthorne’un metresi mi var? Ama o çok yaşlı.”

“Benden yalnızca iki yaş büyük,” diye karşılık verdi Julian. “Ayrıca yalnız *bir* tane değil, düzinelerce metresi oldu. Dili kendi başına işliyor olmalıydı. Okuldan daha yeni ayrılmış genç bir kıza metreslerden bahsetmek... neyi vardı böyle?”

Kız kararlılıkla başını iki yana salladı. “Ah hayır, bunu yapamam. En azından... şey, onun hakkında duyduklarım göre pek de uygun bir çift olacağımızı düşünmüyorum.”

“Metreslerin pek tercih hakkı olmaz ama. Metresini şık tutacak ve ona elmaslar, evler, arabalar alacak kadar parası olan erkekler her zaman genç ve yakışıklı olmuyor. Bazıları amcanın evlenmeni istediği kişi gibi yaşlı ve huysuz olabilir, hatta evde köpek bile besliyor olabilirler.”

“Lord Hawthorne’un yakışıklı olmadığını söylemedim,” dedi kız akıllı akıllı.

Julian midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Thorne’un yakışıklı olduğunu düşünüyordu demek?

“Hem zaten çok *iyi* bir metres olduğum sürece bir sürü seçeneğim olur. Lütfen Julian, bana yardım et. Günün birinde, benim ilk sevgilim olduğunu söylemek hoşuna gitmez mi? Adı çıkmış ve çokook meşhur olmuş...hımm. Kendim için nasıl bir isim kullansam acaba?”

“İlk sevgilin mi?”

“E cvet.” Kız Julian’a, Julian az önce bir saman arabasından düşmüş gibi baktı. “Birinin ilk olması gerek.”

“*Bakire* misin?”

“Elbette bakireyim, ama bu öyle kalmaya devam etmek gibi bir niyetim olduğu anlamına gelmiyor.”

“Kaç yaşındasın?”

“On sekiz. Okulu bitireli iki yıl oldu. Hımm, kendime nasıl bir isim taksam sence?”

Julian’ın başı dönüyordu. Son üzümle az daha boğulur gibi olduğu için boğazı hâlâ acıyordu ve gözleri de pek odaklanmak istemiyordu. Bir ay ışığı huzmesi bulutların arasından sıyrılıp kızın saçlarına dokunurken durup izledi. Bir anlığına kız, başından alevler yükseliyormuş gibi görünmüştü... “Ateş,” dedi. “Ateşli Leydim.”

“Ah, bu hoşuma gitti.” Julian’ı tatlı bir gülümsemeyle ödüllendirdi. “Gördünüz mü? Siz kesinlikle bu işin adamısınız.”

“Kesinlikle *değilim*.”

Bir anlığına, kız ayağını yere vuracak diye düşündü Julian, ama genç kız yalnızca elini geri çekti –az önce Julian’a başka bir üzüm daha yedirmeye kalkmıştı– ve dedi ki: “Eğer bana yardım etmezseniz herhalde Lord Hawthorne’dan beni eğitmesini istemek zorunda kalırım. Belki de onun ileri yaşını, tecrübe fazlalığından ötürü görmezden gelebilirim.”

Julian, kızın içine şeytan girdiğine veya delirdiğine inanmayı istedi. Eğer kızın ne söylediği hakkında hiçbir fikri olmadığına inanabilseydi, onu geri çevirmek çok daha kolay olurdu. Ama kızın kendisi ona pratik zekâlı olduğunu söylemişti. Julian’ın kızın söylediklerinde ciddi olmadığına inanması mümkün değildi. Kız öyle ya da böyle... metres olmayı kafasına koymuştu. Planını gerçekleştirmek için sapabileceği bazı muhtemel yolları düşününce Julian kanının donduğunu hissetti.

Öyleyse ne yapmalıydı? Thorne'un adını hiç zikretmemiş olması gerekirdi elbette, şaka yaparken bile olsa... Ama şimdi bunu yaptığına göre, bu şehvetli cazibenin Thorne'u baştan çıkarmasından sorumlu olmaya katlanamazdı. Thorne evlilik yeminine bağlı kalmaya niyetli gözüküyordu, ama hamile karısı ta Surrey'de, kendisi de Londra'dayken savunmasız bir durumda olduğu söylenebilirdi...

Lanet olsun Julian, en azından gerçeği söyle. Endişelendiğin şey Thorne'un ahlakı değil...

Gerçek; herhangi bir erkeğin bu kızı eğitmesi... ondan yararlanması... belki de onu incitmesi fikrine dayanamayacak olmasıydı. Çünkü kız ne yaptığıнын bilincinde olmayacak kadar masumdu.

En azından Julian ona neden böyle riskler almaması gerektiğini öğretebilirdi...

Düşündüğü şeyin alçaklığından başı döndü. Kız çocuk olmaktan çok uzaktı, ama yine de açıksözlülüğü, seçtiği yoldaki mutlak kararlılığı onu çok küçük gösteriyordu.

“Ciddi misin?” Julian'ın sesi sert çıkmıştı.

Bu defa kız gülümsemedi. Gamzeleri çıkmadı. Julian kızın kucağında kavuşturduğu ellerine baktı. Parmak boğumları beyazdı ve anlaşılan o ki, bir üzümün avucunda ezilip suyunun parmakları arasından aktığını fark etmiyordu. “Hiç bu kadar ciddi olmamıştım.”

Julian kızın gözlerinin içine baktı. Orada afacan pırıltılar, şakacı ışıklar yoktu. Yalnızca koyu bir değerlendirme ve neredeyse katı sayılabilecek bir şey vardı. Artık çocuksu hiçbir tarafı kalmamıştı kızın –tam anlamıyla bir kadındı ve Julian'ın vücudu bu görüntüye şiddetle, açlıkla cevap verdi.

Pekâlâ, dedi kendi kendine. Tecrübeli bir asker gibi düşün.
Ertelemek –savaş taktiği buydu. Geri çekil, tekrar ha-

zırlan ve bambaşka bir noktadan –kızın beklemediği bir noktadan– tekrar saldır. Eğer kız onun kendisine yardım edeceğini düşünürse en azından başka birini aramazdı ve Julian’ın ders ayarlamaları yapmak için yalnızca zamana ihtiyaç duyduğuna inandığı sürece, sabredebildiği sürece güvende kalırdı.

Julian ise nasıl sabredeceğini bilmiyordu. *Hemen şimdi*, diye dürtüyordu bedeni. *Hemen burada*. Bu düşünceyi hemen kafasından attı.

Eğer kız planından vazgeçmez ve Julian’ın yardım etmesinde ısrarcı olursa... Eh, bununla da başına geldiği zaman ilgilenirdi artık. Fakat bu arada aklı başına gelir de kız fikrini değiştirirse... O zaman kıza çok büyük bir iyilik yapmış olur ve kendi onuru da yara almadan çekip gidebilirdi.

Kızın aklının başına geleceğini *umuyordu*. Gerçekten umuyordu.

Ağzındaki burukluğu görmezden gelmeye çalıştı. Yalan söylemek, kendine bile olsa, ardından bir acı bırakıyordu.

“Pekâlâ,” dedi. “Ama göz önünde bulundurulması gereken bazı durumlar var tabii. Tamamen yalnız olabileceğimiz ve rahatsız edilmeyeceğimiz bir yer düşüneceğim. Bu tarz dersler zaman ve mahremiyet gerektirir.”

Kızıl Ejderha belki? Kızın atı olup olmadığını merak etti. Kendisi kesinlikle Thorne’un ahırından kadınların kullandığı atlardan birini çok fazla soru sorulmasına yol açmadan ödünç alamazdı. Ayrıca kızın da kendisini vasi ya da hamisine hemen yetiştirmeyecek hoşgörölü bir seyisi veya nedimesi olmalıydı...

Hayır, diye hatırlattı kendine Julian. *Bunu gerçekten planlamıyorsun. Yalnızca planlar gibi yapıyorsun.*

Yalnızca kızı fark edilmeden evden çıkartmak bile, savaştığı bazı muharebelerde kullandığından çok daha fazla

strateji gerektiriyordu. Lanet olsun, bir bakireyle randevu ayarlamak daha önceki ilişkilerinde başa çıktığı zorluklardan çok daha fazlasına neden olacaktı.

Bu sırada kız ayağa kalkınca, dikkati hâlâ ayarlamayacağı buluşmaya odaklanmış olan Julian da otomatik olarak ayağa kalktı. Kız tek kelime etmeden elini uzattı.

Sonra da Julian'ı bahçe yolundan, açelya çalısının ardından, iri karaağacın ötesinden ve ufak bir hasır kapıdan geçirerek ancak bir cep mendili genişliğindeki minicik bir bahçeye götürdü. Kızın kendisinininki yerine Thorne'un bahçesini tercih etmesi boşuna değilmiş, diye düşündü Julian yarı sersem bir şekilde.

Kızın parmakları ufak ve soğuktu, Julian onları korumacı bir tarzda tutuyordu. Evin arka tarafına ulaşp da kız onu gölgeli bir girişe yönlendirene kadar Julian'ın aklı başına gelmedi. "Sen çıldırdın mı?" diye sordu. "Kendi evinde entrika çeviremezsin."

"Neden olmasın ki? Mahremiyete ve zamana ihtiyacımız olduğunu söyledin. Her ikisi de burada var."

"Ama..."

"Kâhya çok yaşlı ve epey sağır, hizmetçiler de tavan arasında uyuyor. Her gece bu saatte bahçeden geçmeyi nasıl başarıyorum sanıyorsun? Kimse farkına varmayacak." Kız çenesini kaldırıp doğrudan Julian'ın gözlerinin içine baktı. "Beni oyalamayı düşünüyordun, değil mi? Ayarlama yapıyormuş gibi davranacak ve birkaç gün sonra yeterince mahrem bir yer bulamadığını söyleyip daha çok beklemem gerektiğini belirtecektin."

Kız böylesine on ikiden vurmuşken Julian inkâr edemedi. "Yalnızca senin iyiliğin için," diye mırıldandı.

Genç kızın gözleri parladı. "Neden kimse ne istediğimi tam olarak bildiğime inanmıyor?"

"Çünkü kendini nasıl bir işe soktuğunun farkında değilsin, nedeni bu!"

“Nasıl bir işmiş, söylesene, diye meydan okudu kız.

Julian yutkundu. *Pekâlâ*, dedi vücudu hevesle. *Leydi ne istiyorsa onu yapalım.*

“Bana söz verdin.

“Vermedim. Belki ima etmiş olabilirdi. Kızın istediğine inanmasına izin vermişti kesinlikle. Ama *söz vermek?* Pek sayılmazdı.

“Ve eğer sözünü tutmazsan, senin... senin bir korkak olduğunu düşüneceğim Binbaşı I lampton!”

Julian gülümseyecek gibi oldu. Bir keresinde kendisine böyle diyen bir adamı yere sermişti, ama bu sözler eline geçen her silahı kullanmaya kararlı olan genç bir kadından gelince... Hayır, bunu kişisel olarak alamazdı.

Kız kapıyı itip açmış ve Julian da bir şekilde eşikten geçmişti. Kız nasıl başarmıştı bunu şimdi?

“Peki ya refakatçin?” İhtiyacı olan son şey, ciddi ve yaşlı bir kadının, sorumlu olduğu kızın yatak odasına gecenin bir yarısı burnunu uzatması ve onu orada bulup çılgınlıklarıyla evi ayağa kaldırmasıydı. Evet, ne zaman bedeninin isteklerine kapılacak gibi olursa kendine bunu hatırlatması gerekiyordu. Bir sürü bedel ödemek zorunda kalacağından değil yalnızca, ayrıca ihtiyar da onunla bir daha asla konuşmazdı.

Öte taraftan, eğer ihtiyar onu mirastan reddederse, en azından o şirret kadınla evlenmek zorunda kalmazdı...

“Refakatçim yok. Evin baş hizmetçisi her gece okumak için erkenden odama çekildiğimi sanıyor.”

“Çabuk inanan biri demek. Ne okuduğumu sanıyor peki? Vaaz mı?”

Kız ona peri gibi gülümsedi. “Aslında, evet. Her gün kitap ayracımı ileri bir sayfaya atıyorum, biri kontrol ederse diye.”

“Ya amcan?”

Bakışlarını kaçırın kız bir an sonra, “O burada yaşamıyor,” diye karşılık verdi.

Julian meraklandı. Kız ondan neler saklıyordu acaba? Ama hazır dikkati dağılmışken, kız onu mutfaktan geçirip arka merdivenlerden çıkartmıştı bile. Nesi vardı böyle?

Tam o anda kız bir kapıyı itip onu rahat bir oturma odasına ve sonra da onun karşısında bulunan bir yatak odasına götürdü; yatağın kenarındaki sehpa da bir mum erirken, şöminedeki ateş de kora dönmüştü.

Ama loş ışıktaki Julian odadaki zengin mobilyayı fark etmeyi başardı –altın kordonlar ve püsküllerle tutturulmuş ağır yeşil kadife perdeler ve haz oyunları için yeterince büyük olan dört direkli zarif bir karyolanın üstündeki sayvandan sarkan beyaz ipek yatak tülleri... Julian ancak o zaman karşısında böyle yüksek sınıf bir randevu evi odası değil, masum bir okullu kız odası bulmayı beklediğini fark etti.

“Ders için gayet uygun bir mekâna sahipsin, burası kesin,” dedi soğuk bir edayla.

Kız sanki orayı ilk defa görüyormuş gibi etrafına baktı. “İlk başta bu oda bana kendimi prenses gibi hissettirdi. Ama şimdi bundan da fazlası olduğunu düşünüyorum. Artık kendimi metres gibi hissetmemi sağlıyor.” Pelerinini gevşetti. “Önce ne yapmam lazım?”

Julian kızın biraz titrediğini fark etti. Acaba hevesten mi korkudan mı titriyordu? Ne yazık ki bu sorunun cevabını biliyordu. Şimdi gerçekten yatak odasında olduğuna ve kız da fikrini değiştirmek için çok geç olduğuna inandığına göre...

Çok geç, diye çığlık attı bedeni. Çok, çok geç tatlım. Hemen buraya gel ve benimle seviş.

“Titriyorsun,” dedi. “Korkuyor musun?”

“Titriyorum. Bahçe soğuktu, o yüzden.” Kız pelerinini kenara koyup daha yakına geldi.

İlk defa kızı o her tarafını saran pelerini olmadan görüyordu Julian. Tıpkı beklediği gibi ufak tefek ve ince kemikliydi, ince ve narindi. *Büyük ihtimalle beli avuçlarına sığar*, diye düşündü ve bu kızın kaba bir hödüğe –elmas bir bileklik aldığı için ona canının istediği her şeyi yapabileceğini düşünen birine– boyun eğmesi fikri midelerini bulandırdı. Dikkatsiz ellerin altında çok rahat incinebilirdi bu genç kız...

“Karar anı,” dedi Julian. Sesi boğuktu ve devam etmeden önce bir anlığına dişlerini sıktı. Ama o onurlu bir adamdı...

Elbette ki öylesin, diye dalga geçti bedeni. *Bu neden kızın yatak odasında olduğunu açıklıyor.*

“Şimdi merdivenlerden inebilirim ve hiç kimse burada olduğumu bilmez.”

Kız kollarını göğsünde kavuşturdu. “Söz verdin. Eğer şimdi benimle sevişmezsen, yarın gider bir uşağı baştan çıkartırım.” Söylediklerinde ciddi görünüyordu.

Julian güçlükle yutkundu. Nasıl olmuştu da durumun kontrolünü kaybetmişti? Kızı korumak için plan yapmaktan, sevişmek için şantajla uğrama noktasına nasıl gelmişti? Bir uşak hem de, Tanrı aşkına...

Eğer kız başka bir centilmen bulacağını söylemiş olsaydı, Julian bunun yarısı kadar bile endişelenmezdi. Zira kızın geceleri Thorne’un bahçesinde dolaşırken ondan başka birine rastlaması pek mümkün değildi. Ki Julian böyle bir şeyin olmamasını garantiye alırdı, her gece asma çardağının altında yatması gerekse bile. Ayrıca genç bir kızın evinden dışarı çıkıp, bir centilmenle onu baştan çıkaracak kadar uzun bir süre birlikte olması gün içinde çok daha zor olurdu; birileri onu yakından izliyor olurdu çünkü.

Ama bir uşak... Lanet olsun. Odadan çıktığı anda kız uşaklardan birini uyandırmak için zili çalabilir ve iş gece

yarısına kadar bitmiş olurdu. Kıza tekrar düşünmesi için zaman verme planları buraya kadardı...

Sızlanmayı bırak da işe koyul, diye dürttü bedeni.

Kız daha yakına geldi. “Seni öpmeli miyim?” Kız cevap beklemeyip ellerini hafifçe Julian’ın omuzlarına koydu ve dudaklarını dudaklarına değdirdi. Kızın dudakları gerçekten de buz gibiydi, balıçenin soğuğu içine işlemiş olmalıydı... Ama aynısı Julian için söylenemezdi. Çünkü kızın dudaklarının masum dokunuşu –dudakları kapalı ve neredeyse sıkıydı– kanını kaynatmaya yetmişti.

Julian kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dilini dudagının kenarına hafifçe dokundurup, kendisini balıçede kıskırtan üzüm suyu damlasını yakaladı.

Kız nefesini içine çekti ve başını onun omzuna dayadı. Kızı böylesine incecik, hassas ve inançlı bir şekilde kollarında hissetmek Julian’ı ateşe vermişti. Birazdan yapacağı şey için düşüncenin, suçluluğun, pişmanlığın ötesine geçmişti...

Vakti geldi, diye fısıldadı bedeni.

“Ağzını aç,” diye mırıldandı ve kız dediğini yaptığında orayı diliyle yavaşça işgal etti. Kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve sonra belli belirsiz kapandı. Julian kızın uzun, ipeksi kirpiklerini saymayı düşündü, çünkü bu alıştırma o anda yapmak istediği şeyden zihnini uzaklaştırabilirdi. Belki de yavaşlayıp kontrolünü tekrar ele geçirmeliydi.

Alı Tanrım, kendimi neyin içine soktum böyle? Tecrübesiz bir öpücükle azgın bir boğaya dönmüştü, kızın elbiselerini parçalayıp ona hemen oracıkta sahip olmamak için kendini zor tutuyordu.

Düşündüğü kaba hödüklerden birine dönüşmek üzereydi. Derin bir nefes aldı ve onu kendisinden birkaç santim uzaklaştırdı.

Kızın göz kapakları titredi. “Yanlış mı yaptım?”

“Hayır.” Sesi pürüzlüydü. “Adın ne?”

“Fark eder mi ki? Babam bazen bana Georgie derdi.”

Babası ona Georgie diyordu demek. *Babası*, diye düşün-
dü ve küfretmek istedi. Kız saf görünmeye mi çalışıyordu?
Eğer hâlâ hayattaysa ve Julian’ın o sırada ne yaptığını görse
en yakınındaki et bıçağını kapıp onu dilim dilim doğraya-
cak adamdan bahsetmek, bir âşığı tahrik etmeye yarayacak
bir yol değildi pek...

Kızın bu masum yorumunun Julian’ın heyecanını ve
tutkusunu söndürmesi gerekirdi ama tam o anda Georgie
daha da sokuldu ve onu öptü. *Aman Tanrım*, bu kız gerçek-
ten de yetenekli bir öğrenciydi, çünkü bu defa dudakları
yumuşak, ılık ve hareketliydi, ayrıca dili de utangaç bir şe-
kilde Julian’ın ağzına girip onunkiyile oynuyordu...

Julian sarsak parmaklarıyla kızın elbisesini çözdü ve el-
bise yere düştükten sonra geri çekilip ona baktı. Kızın iç
gömleği bembeyazdı ve öyle şeffaftı ki, Julian ardında ne
varsa aynen görebiliyordu, ama nedense o gölgeli kıvrım-
lar çıplak hallerinden daha tahrik ediciydi.

Julian haklı çıkmıştı, kızın vücudu gerçekten de kusur-
suzdu, ama öyle nazik duruyordu ki dikkatsiz bir doku-
nuşla rahatça zarar görebilirdi.

Derin bir nefes alıp kontrolünü kaybetmemek için
mücadele etti. Kızın göğüsleri, tam avuçlarını dolduracak
büyüklükteydi ve göğüs uçları dokunuşuyla dikleşirken,
Julian’ın kasıklarına acı verici heyecan okları yolluyordu.
Kızın bacakları öyle bitmez tükenmez derecede uzundu
ki, bacaklarını beline sımsıkı sarıp daha yakına gelmesi için
onu kendine çektiğini düşünmek Julian’ın sersemlemesi-
ne yol açtı. Ve bir de kokusu... Kızın hevesinin kokusunu
alabiliyor, bu sırada kendi şehveti de katlana katlana artı-
yordu.

Ceketini çıkardı, kravatını çekip attı ve gömleğini ne-

redeyse parçalar gibi çıkardı. Çizmelerini fırlatmak yerine dikkatlice çıkarıp döşemelerin üzerine koymak için yeterince aklı kalmıştı, çünkü gürültülü bir çarpma sesi birilerinin dikkatini çekebilirdi. Ama bu aklından geçen son mantıklı düşünce olmuştu.

Soyunurken kız da onu izlemişti, yüzü ilgiyle canlıydı ve Julian pantolonunu çıkardığında gördüğü ilk görüntüyle gözleri fal taşı gibi açıldı. Ancak o zaman Julian kızın iç gömleğini çıkartıp onu yatağa taşıdı.

Georgie artık üşümüyordu. Cildi sıcacık kızarıyor, gergin göğüsleri Julian'ın göğsüne sürtünüyordu. Julian kızın üstüne yerleşti ve kız onu sanki içine almak istiyormuş gibi içgüdüsel olarak bacaklarını beline sardı.

“Daha değil,” diye fısıldayan Julian kızı öptü. Elini kızın bacaklarının arasına soktu; parmakları, dilinin yaptıklarını taklit ediyordu. Kız onu daha da yakınına çekerken, Julian kendini onun içine gömmekten başka hiçbir şey istemiyordu –ama kız henüz hazır değildi; bu kadar çabuk olması mümkün değildi.

Julian'ın durması gerekiyordu, bir süreliğine dikkatini başka yöne çevirmesi gerekiyordu. Elini çektiğinde Georgie sızlandı, Julian da dişlerini sıkıp kızın daha güvenli yerlerini keşfetmeye koyuldu.

Problem şuydu ki, Georgie'nin vücudunun hiçbir noktası diğerlerine nazaran daha az tepki vermiyordu. Kıvrımlı kalçaları, iri göğüsleri, köprücük kemiği, pürüzsüz cildi, baştan çıkarıcı göbek deliği... Georgie, Julian'ın çenesini avucuna alınca Julian kızın elini yakaladı ve mükemmel parmak uçlarını tek tek öptü. Kızın boynuna sokuldu ve sağ kulağının hemen altında gıdıklanan üçgen bir bölge olduğunu keşfetti. Saç buklelerini parmaklarına doladı ve dilinin ucunu dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Elini tekrar bacaklarının arasına sokmaya cesaret et-

tiğinde kız ıslak, kaygan ve sıcaktı... Öylesine hazırды ki, derinliklerine dalmanın yalnızca düşünce si bile Julian'ın mantığını kaybetmesine yeterdi.

Kızın üzerinde dengesini sağlayana kadar kıpırdandı, erkeğliğinin ucunu hafifçe bacaklarının arasına bastırdı ve yavaş yavaş içine girmeye başladı, çok hızlı gitmemek için katı bir kontrolle kendini tutuyordu. Ama az sonra kızlık zarını hissetti ve geriye dönüş olmadığını anladı. Artık duramazdı, artık kendine bile yalan söylemeyezdi.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı. “Bu biraz acıtacak.” Kızın engelini kararlı bir şekilde aşarken acı çığlığını dudaklarıyla bastırdı. Dişlerini sıkıp olduğu gibi bekleyerek kızın bu pozisyona alışmasını bekledi ve ancak biraz gevşediğini hissettikten sonra hareket etmeye başladı.

Yavaşça bir kez içine girip çıkarak nasıl bir tepki vereceğini bekledi. Kız da onunla beraber hareket etmeye başlamıştı, kasıklarını onu karşılamak için kıpırdatıyordu. Her itiş bir öncekinden daha güçlüydü ve her birinde kız onu biraz daha derine çekiyordu. Julian aklını kaybetmişti adeta; bu kadar uzun dayanabileceğini hiç tahmin etmemişti, ama o anda önemli olan Georgie'nin zevkiydi, kendisinininki değil. Kızın kaslarının en sonunda titrediğini hissedince bir kez daha yavaşladı, itişlerini dikkatle yapıyor, kendini kızın ritmine göre ayarlıyor ve kızın gözlerinin temkinli bir merakla dolmasını izliyordu. Kendi arzusunu, kızı tatmin etme, ilk tecrübesini her zaman hatırlayacağı harika bir ana dönüş-türme ihtiyacıyla ikinci plana itmişti. O hazır olana kadar bekleyebilirdi...

“Korkma,” dedi. “Rahat bırak kendini. Artık acımayacak, söz veriyorum.” Kız en sonunda Julian'ın etrafında gerildiğinde, Julian harekete hazırlandı ve uzun, derin ve yoğun bir itişle onu sınırların ötesine taşıyıp, tatmin çığlığını dudaklarıyla yakaladı ve bu girdapta onun ardından gitti.

Julian ona ne söylemiş olursa olsun, bu çılgınlığın son kısmı acıtmıştı. Öyle yoğun bir duyguydu ki, dişleri sızlamış ve vücudunun titremesi hiç dinmeyecek gibi olmuştu. Bu yoğun duygu çektiği acıya değmiyor değildi gerçi: Georgiana, sonrasında nefesi yavaş yavaş normale dönerken vücudunu saran bu rahatlık dalgasına benzer şeyi daha önce hiç hissetmemişti. Julian'ın kalbinin hâlâ göğüslerinin üstünde güm güm attığını duyabiliyordu, ama nihayetinde o da düzenli bir ritme büründü.

Gülümseyip bir elini yavaşça kaldırdı –yavaşça kaldırmıştı çünkü bu işlem epey bir kuvvet gerektirmişti– ve binbaşının yanağını okşadı. “Ders Bir. Gayet iyi *gitti*. Çok yardımın dokunacağını biliyordum Julian.”

Sanki yanlış bir şey söylemiş gibi Julian kaşlarını çatı. “Her şeyi bildiğini düşünme Georgie. Tüm sevişmeler böyle değildir.”

“Ah, öğrenecek bir sürü şeyim olduğunu biliyorum,” diye karşılık verdi Georgiana. “Ve hepsine hazırım...”

Binbaşı üzerinden kalktı.

“Julian?” dedi Georgiana.

“Lanet olsun Georgie. Metres olmak özenilecek bir şey değil.”

Georgiana düşünceli düşünceli binbaşığı inceledi. “*Bu yaptığınız şeyin fikrimi değiştireceğini mi düşünmüştün?*”

Binbaşı keder dolu bir kahkaha attı. “Belli ki yanlış hesaplamışım.”

“Evet,” diyerek ona katıldı Georgiana. “Aslına bakarsan müthiş bir şeydi. Daha fazla derse ihtiyacım olduğunu biliyorum. Yani bu defa *ben* hiçbir şey yapmadım. Metreslerin şey yapması gerekmez mi... şey...”

“Aktif ve enerjik olması gerekir.”

“Aynen. Bana nasıl yapacağımı göstermen lazım.” *Elbette gösterecek*, dedi kendi kendine. Sonuçta binbaşı onu eğitmeyi kabul etmişti, değil mi? Neden Julian’ın sözünü sonuna kadar tutmayabileceği düşüncesinden anlaşılmaz bir şekilde korkuyordu ki?

“Daha sonra belki.”

“Ama... Bana öğreteceksin değil mi?”

“Öğretmezsem uşağı çağırırsın sanırım?” Binbaşı iç çekti. “Gerçek şu ki, sen ikinci bir ders için kendini hazır hissediyor olabilirsin sevgili Georgie, ama ben değilim.” Onu yumuşacık öptü, göğsüne sokuldu ve sonra da ondan uzaklaştı. Ama ondan uzak kalmaya çok da dayanamıyormuş gibi yastıkların üstüne attığı kolu gelişigüzel bir biçimde Georgiana’nın üstüne düştü.

Georgiana ona inanıp inanmamakta kararsız kalarak yan yatıp kıvrıldı, binbaşısı inceleyebilmek için bir elini yüzünün altına koymuştu. Adamın, belinin üzerine düşen kolu ağırdı. *Her bir kası gevşemiş olsa gerek*, diye düşündü, çünkü az önce tüm vücudu Georgiana’nın üstünde olmasına rağmen bu kadar ağır gelmemişti. Bakışları binbaşının üstünde dolaştı. Evet, kesinlikle gevşemişti... veya Georgiana bir şeyleri yanlış yapmıştı.

Binbaşının nefesi uyuyormuş gibi yavaş ve ağırdı. Georgiana parmak ucuyla nazikçe adamın erkekliğine dokundu.

“Bu,” dedi binbaşı gözlerini açmadan, “Ders İki’nin konusu olacak –zamanı geldiğinde. Bir erkek gönülsüz veya yorgun olduğunda nasıl tahrik edilir.”

Zamanı gelince denmişti yine. Erkeklerin ona *zamanı gelene dek* beklemesini söylemesinden nasıl da bıkmıştı. “Bu çok yararlı bir bilgi olur,” diye karşılık verdi, “çünkü bana soracak olursan bir metres gerçekten cazip olmak istiyorsa, sürekli centilmenin kendisine gelmesini beklememeli,

onun kendisini istemesini sağlamalı. Böylece centilmenin ona elmaslar hediye etmesi, ev alması daha muhtemel...”

“Georgie, metreslerin nasıl davranması gerektiğiyle ilgili bu bilgileri nereden ediniyorsun?”

“Sana bunu söyleyebileceğimi sanmıyorum.”

“Tatlım, daha demin yattık. Bana her şeyi söyleyebilirsin.”

“Ben yattığımı *düşünmüyorum*,” dedi Georgiana şüpheyle.

Binbaşı gülümsedi. “Bu bir deyim. Sevişmek yerine kullanılan başka bir ifade.”

“Ah. Daha fazla derse ihtiyacım olduğu çok açık öyleyse.” Georgiana bir an tereddüt etti. “Yorgun musun Julian?”

“Hem de çok.”

“Öyleyse bu *Ders İki* için mükemmel bir an.” Doğrulup oturur pozisyona geçti, aniden heveslenmişti. “Bir erkek gönülsüz veya yorgun olduğunda nasıl tahrik edilir demiştin. Bir düşünceyim... Hayır, sen söyleme. Bırak da bunu ben kendim bulayım.”

“Sana söylemeye hiç niyetim yok zaten. Birkaç dakika uyuyup bahçenin arkasından gizlice gideceğim.”

“Peki beni yarın yine ziyaret edecek misin? Kâhya yatağa gittikten sonra kapının kilidini açarım –tabii seninle tekrar asma çardağında buluşmamı istemiyorsan.”

Julian bir gözünü açtı. “Vasine acımaya başlayacağım neredeyse.”

Georgiana binbaşının herhangi bir söz vermediğini fark etti. İşleri kendi eline almak zorundaydı kesinlikle. “Yorgun olmanı anlıyorum. Ama gönülsüzlük...? Hayır, neden gönülsüz olduğunu aklım almıyor Julian, demin yaptığımız şey müthiş güzeldi çünkü. Çok hoşuma gitti.”

“Bunu fark ettim yumurcak.”

“Ve gerçekten de tekrar yapmak istiyorum.” Georgiana mütereddit parmaklarıyla keşfe çıkarak, onları binbaşının yüzündeki kıvrımların, boğazındaki çıkıntının, kollarının üst kısımlarındaki adalelerin, daracık beline ve düz karnına doğru seyreden göğsündeki siyah tüylerin üstünde dolaştırdı. Erkekliğinin ucuna hafifçe dokundu. “Kadife gibi. Ve çok yumuşak. Önceki haline hiç benzemiyor.”

Binbaşı yüksek sesle güldü. “Georgie, seni lanet velet, dur!”

Georgiana anlaşılmaz bir biçimde memnun oldu. “Bu, dersimde iyi gittiğim anlamına mı geliyor?”

“Hatta fazla iyi!”

Georgie, Julian’ın erkekliğinin parmaklarının arasında uyarılıp büyümesini seyretti ve sonra büyük bir mutlulukla hangi dokunuşun daha etkili olduğunu öğrenmeye verdi kendini... Ta ki binbaşı hırlayıp onu tekrar altına çekene ve aslında ne yorgun ne de gönülsüz olduğunu ispat edene kadar.

Evet, diye düşündü Georgiana, *Ders İki* gayet güzel geçmişti.

Ve... zamanı geldiğinde... *Ders Üç* de öyle geçti.

Saatler sonra –şafaktan az önce– Julian bahçeden geçip geri döndü. Tanrı’ya şükürler olsun ki Thorne’un hane halkından kimse yemek salonundaki kilidi açılmış pencereyi fark etmemişti, bu sayede geri tırmanıp çizmelelerini çıkarmak için yere oturdu ve parmaklarının ucunda merdivenlerden çıkıp odasına gitti. Odasında uyuklarken Georgie’yi düşündü.

Aşağılık bir adammış gibi hissediyordu kendini, ama yaptıklarından dolayı pek pişmanlık duyamıyordu. So-

nuçta Georgie bekâretini kaybetmeyi kafasına kesin olarak koyduğu için, en azından bu süreçte kızın kendisini incitmeyecek biriyle beraber olmasını sağlamıştı. *Benimle seviştikten sonra*, diye düşünmüştü kendi kendine, *bir kadının kendini bir erkeğe bu şekilde verdiğinde ne kadar savunmasız bir konumda olduğunu anlayacak ve sevgililerini kendisine mücevher verip seyahatlerini karşılama kabiliyetlerine göre seçmeye dayalı deli sağlaması fikrini bırakacaktı.*

Ama durum hiç de öyle sonuçlanmamıştı. Eğer daha açık düşünebilmiş olsaydı –ki Georgie’nin yanındayken olmayacak bir şeydi bu– onunla sevişmek yerine onu teca-vüzle tehdit ederdi. Kızı ölesiye korkutmak, kafasında bazı kuşkların uyanmasını sağlayabilirdi. Oysa sevişmek buna yol açmamıştı kesinlikle.

Çünkü Georgie sevişme konusunda doğal bir yeteneğe sahip çıkmıştı. Kedi yavrusu gibi oyunbazdı, zevkten kendi payını almak için gereken her şeyi yapmıştı. Julian en son ne zaman bu kadar çabuk uyarılmış olduğunu hatırlamı-yordu.

Evet, tam bir aşağılıktı, bundan en ufak bir kuşku duymuyordu. Kızla bir kez bile sevişmesi ayıplanacak bir şeydi; kesinlikle bu süreci tekrarlamak gibi bir niyeti olmamıştı. Ama Georgie’nin hevesi onu müthiş şekilde tahrik etmiş ve böylece Julian çok büyük bir hata yaparak onun yanında kalmıştı. Kendisini tekrar baştan çıkarmasına izin vermişti.

Aslına bakılırsa kız onu harap etmişti, ama Julian en sonunda kendisini oradan ayrılıp eve dönmeye zorladığı sırada, Georgie’nin gücü hâlâ yerindeydi, *Ders Dört* için planlar yapıyordu. Georgie’yi bırakmak kolay olmamıştı; kız o kadife kaplı yatağa baştan çıkarıcı bir biçimde kıvrılıp yatar-ken takındığı masumane haliyle şuh bir deniz perisine ben-ziyordu. Ama Julian orada daha fazla kalmış olsaydı eğer, güne neredeyse hizmetçilerle başlamak zorunda kalırdı.

Georgie'nin kendine seçtiği kariyerde başarılı olmak için potansiyeli olmadığını söylese yalan söylemiş olurdu. Kız Hyde Park'ta şöyle bir salınıp centilmenlere berrak bakışlarını sunsa, ertesi gün hepsi kapısında sıra olurdu. Ona elmas, ev ve araba almak için birbirleriyle yarışarlardı...

Bu düşünce Julian'ın midesini bulandırdı.

Gerçi... kızın kendi metresi olmaması için bir neden yoktu. Şu andaki gelirinin ona yakın bir zamanda elmaslar, evler, arabalar almaya yetmeyeceği doğrudu, fakat kendisinin onun tek âşığı olması durumunda doğacak zararı tazmin edecek başka şeyler olduğuna Georgie'yi ikna edebilirdi...

Bu düşündüklerinde bir yanlışlık vardı ama anlayamıyordu. Emir eri perdeleri açmak için geldiğinde buna neyin sebep olduğunu hâlâ bulamamıştı. Esneyip yatakta oturdu ve yıkanıp tıraş olur olmaz merdivenlerden aşağı indi.

Thorne onu kuşkuyla inceleyip, "İhtiyarın geçen gece üstüne saldığı kasvet bulutlarına rağmen beklenmedik derecede havanda görünüyorsun," diyene kadar ılık çaldığının farkında bile değildi.

"Aa şey," dedi. "Aslında şey... ılık çalmak... esnememe engel oluyor. Savaş başladığından beri iyi uyuyamıyorum, hep tetikte olmamız gerekiyordu malum. Bu yüzden uyuyamadığımda gece etrafta dolaşıyorum.

"Savaş bitti Julian."

"Bende alışkanlık oldu. Üstelik ihtiyarın bir dahaki sefere ne yumurtlayacağından biraz endişeleniyorum." Ta-bağına kalın bir dilim jambon ve bir kaşık dolusu baharatlı böbrek koydu, ekmeklikten bir dilim kızarmış ekmek seçti ve oturdu. Kahr etsin ki çok açtı. "Ben dışarıda dolaşırken uşakların beni beklemek zorunda kalmasını istemem. Anahtar versen olmaz mı? Her ihtimale karşı." *Birinin camı açık bulup kilitleyerek beni dışarıda bırakması ihtimaline karşı.*

Kâhya kahvesini doldurdu. Thorne gözlerini Julian'dan ayırmadan, "Carson, kuzenime anahtar ver ki canı istediği zaman girip çıkabilsin," dedi.

"Tabii lordum," diye mırıldanan kâhya uzaklaştı.

"Problemin hakkında düşünüyordum Julian."

Problemim mi? Bir anlığına Julian, bir metresin ne bilmesi gerektiği konusunda Thorne'dan tavsiye istemeye kendini zorlayan delice bir dürtü hissetti. Ama Thorne'un sözünü ettiği problem *bu* olamazdı elbette.

"Evet?" demeyi becerebildi sadece. "Hangi problemim?"

"İhtiyarla o şirret kadın," dedi Thorne sabırla. "Bu kadın yalnızca kötü bir rüya değil Julian. Kendini topla. Hafta sonunda Surrey'ye dönüyorum. Ve senin de benimle gelmeni istiyorum."

Londra'dan ayrılmak mı? Georgie'yi bırakmak mı? Hayatta olmaz. Julian başını iki yana salladı. "Terzi tüm siparişlerimin ancak gelecek hafta biteceğini söyledi."

Thorne'un gözleri kısıldı. "Dün kıyafetlerin hakkında bu kadar endişeli görünmüyordun."

"O dündü. Surrey'de ne var ki zaten?"

"Civarı gezip birkaç kişiyle tanışabilirsin. Kendine toplumda bir yer edinmeye başlayabilirsin. Sonra gidip bir süre Colford'la kalıp orada da aynısını yapabilirsin."

Bunlar Julian'a çok sıkıcı geldi.

"İnsanlara yurda döndüğünü duyur. Bir eş aradığın imasında bulun. Sonra av mevsimi başlar başlamaz bazı ev davetlerine çağrılırsın ve böylece birkaç genç kızla tanışmaya başlayabilirsin."

"Bu neye yarar ki? İhtiyar..."

"İhtiyar basiretsiz davranıyor. Senin geleceğini düşünmen lazım, ayrıca kendi durumunu ihtiyara aklı başında bir adam gibi sunarsan onu yola getirebilirsin."

Julian hayretle Thorne'a baktı. "Bir kontken onunla başa çıkmak daha kolay olabilir Thorne, ama sana diyorum ki..."

"Hoşlandığın birini bulduğunda şehre dönüp konuyu ihtiyarla konuşursun. Hayatta kalan son vâris olduğunu ona hatırlatırsın ve eğer şirretle evlenmende ısrar ederse neslinizi sürdürecektir meşru bir oğlun olması fikrini unutmamasını söyleyebilirsin. Ama eğer yatak odanda görmek isteyeceğin biriyle evlenmene izin verirse, ihtiyara dizinin dibinde oynayacak bir düzine torun çocuğu vereceğini garanti edersin. Eğer adımlarını doğru atarsan, istediğin şeyi elde edebilirsin."

Yatak odanda görmek isteyeceğin biri... Evet, bu güzel bir ders konusu olabilirdi bir gün. Metres olmak hep çekici, cazibeli ve baştan çıkarıcı görünmeyi gerektiriyordu çünkü.

Önce halledilmesi gereken çok daha önemli konular vardı elbette, ayrıca Georgie'nin de daha cazibeli ve baştan çıkarıcı olmak konusunda çok da yardımı ihtiyacı yoktu. Geçen gece giydiği iç gömleği bakirelere özgü bir şekilde bembeyaz olabilirdi, ama onun üzerinde yalnızca baştan çıkarıcı değil tam anlamıyla ahlaksız da duruyordu.

Acaba masmavi giyse nasıl görünürdü?

"Julian!"

"Ne? Ha, Surrey. Sanmıyorum Thorne, sen taze eşinle öpüşür koklaşırsın, Londra'ya gelmeyeli o kadar zaman oldu ki ben de biraz burada kalmak istiyorum."

Thorne başı ağrıyormuş gibi iki parmağıyla kaşlarının arasındaki çizgiyi ovuşturdu. "O şirret kadının bir gün mesela Scaborne Malikânesi'ndeki bir akşam yemeğinde karşına çıkabileceğini biliyorsun değil mi?"

"Bu aralar keyifsizmiş."

"Keyifsizlikler bir gün sona erer Julian. Ayrıca ihtiyar

dün gece seni çağırdığı gibi onu da çağırabilir –cebinde işi hemen orada halletmek için özel evlilik izni bulundurma ihtimalini ben olsam es geçmezdim.”

“Bu meseleyle vakti geldiğinde ilgileneceğim.” Julian jambonunu silip süpürdü ve biraz daha almak için büfeye yöneldi, tabağına jambonun yanında yumurta ve pastırma da koydu. Georgie’nin kahvaltıda ne yediğini merak etti, gerçi uyanmış mıydı acaba? Büyük ihtimalle o çok benzediği kedi yavruları gibi yatakta kıvrılmış... kendisini olduğundan çok daha masum gösteren bir uykuyla yorgunluğunu atıyordu.

Ama Georgiana tamamen uyanıktı. Julian gittikten sonra bir süre uyumuş, sonra hizmetçi kızın eninde sonunda sıcak çikolatasıyla geleceğini hatırlamış ve eğer kendisini geceliksiz yatarken bulursa elbette soracak birkaç sorusu olacağını düşünmüştü. Bu yüzden oraya buraya atılmış giysilerini toplamak için sürünerek kalkmış, Julian’ın ardında bir şeyler bırakmadığından emin olmuş ve geçen akşam kendisi için çıkarılmış olan geceliği giyip yatağa girmeye hamle etmişti.

Ama nevresimi kaldırdığında, beraber geçirdikleri gecenin tüm izlerinin, yere atılmış iç gömleği kadar kolay halledilemeyeceğini fark etti.

Julian onu bu konuda uyarmamıştı. Gerçi gece boyunca oldukça meşgul olmuş, şafağa yakın bir vakitte de aceleyle çıkmıştı, bu yüzden unutmuş olabilirdi.

Ama eğer hizmetçi bugün yatağı yaparken esaslı bir iş çıkarır da çarşaflardaki kan lekesini görürse gidip baş hizmetçiye haber verir, Bayan Mason da gidip Lord Hawthorne’a anlatırdı. Lord Hawthorne ise –metreslerle hayli uzun

bir geçmişi olduğundan– ne olduğunu kesinlikle anlar ve Georgiana’yı çağırıp ona bağırırdı. Veya daha da kötüsü bağırması için Perkins’i yollardı. Bunu kimin yaptığını öğrenmek isterlerdi ama elbette ki Georgiana söylemeyi reddederdi. İşkence bile etseler gene de konuşmazdı...

Ama daha da kötüsü, bundan sonra çok yakından izlenirdi. Bahçede gece geç saatlerde yürüyüşe çıkmayı ve centilmenlerin ziyaretini kabul etmeyi unutmaması gerekirdi. Julian bu akşam onu görmeye gelemezdi, ama onu evden uzak durması için uyarmasının bir yolu yoktu. Eğer Lord Hawthorne Georgiana’nın odasına giren kişinin Julian olduğunu anlarsa, kuzenini evden kovup maddi olarak yardım etmeyi reddedebilirdi...

O zaman Julian’ın zengin bir kadınla evlenmekten başka bir seçeneği kalmazdı. Bunu düşünmek bile Georgiana’yı zdi, özellikle de bu sonuç bir bakıma onun da hatası olacağı için.

Hem Georgiana’nın derslerinden vazgeçmeye de hiç niyeti yoktu. Bu yüzden harekete geçmeliydi, hem de hemen.

Lekeli arşafa gözlerini dikip düşündü. Ādet dönemi-nin başladığını söyleyebilirdi, ama bu numarayı uzun süre sürdürmesi zor olurdu.

Bir yerini keştiğini söyleyebilirdi, ama hiçbir yerinde yara yoktu ve iradesi de makası eline alıp bir yerini kesecek kadar güçlü değildi.

Bir anlığına durup hızla düşündü –zira hizmetçi kız her an gelebilirdi– ve sonra mrekkap şişesine uzandı. Tam da vaktinde uzanmıştı, çünkü parlak siyah mrekkap ince çarşafın üzerindeki lekelerin üstünde yayılırken kapısının dışında ayak sesleri duydu.

Çarşafı yataktan çekti. Kapı açıldığında tam bir karmaşanın ortasında duruyordu.

Hizmetçi kız kafası karışmış halde etrafa baktı. “Bayan Georgiana, sorun nedir?”

“Mektup yazıyordum Mary,” diye yalan uydurdu Georgiana. “Ve şişeyi devirdim.”

“Yatağınıza mı?” Hizmetçi dehşete düşmüş gibiydi.

“Biliyorum, çok dikkatsiz davrandım. Çarşaflar mahvoldu korkarım, ama sanırım şilteye ulaşmadan onları çıkardım... Umarım Bayan Mason bana çok kızmaz.” Sesi biraz titredi, oysa bunu kasten yapmamıştı.

Mary’nin bakışları lekeli çarşaflardan Georgiana’ya çevrildi. “Affınızı rica ederim hanımefendi, ama çarşafılara bu kadar mürekkep yayılırken kendinize hiç bulaştırmamayı nasıl başardınız?”

Georgiana dudağını ısırды. Neden bunu düşünmemişti ki? Gerçi düşünmüş olsa bile geceliğini lekelemek istemezdi, zira bu onun en sevdiği geceliği idi. Ama en azından parmaklarını boyayabilirdi... “Şansım yaver gitti sanırım.”

Mary çarşaf yığınının etrafından dolanıp Georgiana’nın tepsisini şöminenin yanındaki ufak bir masanın üstüne koydu. “Kaza işte,” dedi en sonunda. “Çarşafları çaput sepetine atarım.”

Georgiana’nın içine pişmanlık düştü. “Bayan Mason çok kızar mı sence? Çok güzel çarşaflardı.”

“Bayan Mason çarşaflarda mürekkepten beter şeyler görmeye alışıktır. Şey yani...” Mary’nin yüzü kızardı. “Özür dilerim hanımefendi. Size böyle şeyler deme...” Hizmetçi kız yutkunup perdeleri açmaya gitti. Sonra da çarşaf tomarını alıp aceleyle çıktı.

Mürekkepten beter şeyler? *Bu gerçekten de enteresan*, diye düşünen Georgiana sıcak çikolatasını içmek için oturdu.

Durgun sezonda olduklarından Gentleman Jackson boks kulübünde çok az ziyaretçi vardı ve Julian bu ünlü boksörün kendisiyle bir süre bizzat ilgilenmesinin ve ölçülü birkaç iltifatının tadını çıkartırken, sokak kavgasında kendisini nasıl daha iyi koruyacağıyla ilgili de birkaç yararlı tavsiyesini aldı.

Ünlü boksörle olan kısa idmanı bittiği zaman –soluk soluğa kalmış ve iyice hararetlenmiş bir halde– Thorne’un, kuzenleri Lord Colford’la antrenman maçı yaptığı yere doğru gitti. *İkisi de bu müsabakaya kendilerini tam olarak vermiyorlar*, diye düşündü. Aslında dövüşmekten çok sohbet ediyorlardı sanki.

“Belki de York’u düşünmeliyiz, dedi Colford, Julian yanlarına vardığı sırada. “Orası yeterince uzak. Ayrıca Felicity de...”

“Hayır.” Thorne isteksizce atılan bir yumruğu savuşturdu. “Şimdiki haliyle bile kuralları çiğniyorum. Tutup da paketi öylece...”

Colford boğazını temizledi.

şehir dışına gönderemezsin ki. Şeyden haber gelmeden olmaz... sahibinden.

“Paket mi?” dedi Julian şakayla karışık. “Yoksa sırtındaki yüklerden biri mi?” Thorne başka bir metresini daha mı postalıyordu acaba? Tanrı bilir bunu kaç defa yapmıştı; sevgilileriyle birkaç aydan daha uzun süren bir ilişkisi olmamıştı hiç. Julian, Georgie’nin o uzun listede yer almayacak olmasından memnundu...

“İkisi de sayılır,” diye kabul etti Thorne. “Antrenmanın nasıl gitti?”

“Bu sabah seninle kapışamayacak kadar yorgunum. Ki

eminim sen buna hazırlanıyordun, çünkü hâlâ o hakaretin yüzünden sana dayak borcum olduğunu biliyorsun.”

“Ne hakaretiymiş bu?” diye sordu Colford.

“Bana aynı ihtiyara benzediğimi söyledi.”

“E benziyorsun zaten.”

“Eğer bu konuşmayı devam ettirirseniz ikinizle de dövüşmem gerekecek Richard.” Julian bunu dedikten sonra sırtıttı. “Affedersin, Colford demeliydim, değil mi?”

“Sana Silsby dememi istiyorsan neden olmasın?”

“Öyleyse ilk isimleri kullanmaya devam edelim.” Julian kaşlarını çatı. “Eğer siz de hazırsanız ben gitmeye hazırım.”

“White’s’ta dostça iskambil oynamaya ne dersiniz?” diye sordu Colford.

Neden olmasın? diye düşündü Julian. Yapacak daha iyi bir işi yoktu ve Georgie’nin yanına dönmeden önce geçirmesi gereken koca bir gün vardı.

Gentleman Jackson’dan Colford’un kulübüne yürüyerek gittiler. Yolda giderlerken bir atlı araba Oxford Caddesi’ndeki trafiği tıkayarak yanlarında durdu ve arabanın içinden boncuk gözlü yaşlı bir hanım kuzenleri incelemek için uzandı. “Şehre geri dönmüş ne yapıyorsun böyle?” diye sordu Thorne’a ama onun cevabını beklemeden devam etti: “Colford, seni gördüğüme sevindim.” Bakışları Julian’ın üstünde sabitlendi. “Sen de yeni vâris olmalısın. Seaborne’un torunları ne kadar da yakışıklı bir üçlü olmuşlar böyle. Eğer otuz yaş genç olsaydım...

Kırk olsa daha iyi olur, diye düşündü Julian kadının kırış kırış yüzüne bakarken. *Hatta elli bile olabilir.* Ama yine de saygıyla eğilip selam verdi.

“Leydi Stone,” dedi Thorne.

Yaşlı kadın Thorne’un gözlerinin içine baktı. “Sör Rufus Baxter geçen gece seni soruyordu. Adamın yeğenine bir şey yapmadın, değil mi?”

“Tabii ki yapmadım,” dedi Thorne soğukkanlılıkla.

“Eh, bunu duyduğuma sevindim. Karına bir işler çevirdiğini yazmaktan hiç hoşlanmazdım. Eğer bütün bunlar o aptal kanal projenle ilgiliyse, adamda yatırım yapacak para olmadığı konusunda seni uyarayım.” Leydi Stone’un faytonuyla yolu kapatması yüzünden beklemek zorunda kalan arabalardan haykırırlar yükselmeye başlamıştı, ama yaşlı kadın fark etmişe benzemiyordu. Bakışları Julian’a geri döndü. “Duyduğuma göre sana mutluluklar dilememiz gerekiyormuş Silsby.”

“Henüz değil leydim,” dedi Julian.

Kadının bakışları daha da boncuklaştı. “Seaborne kendisine karşı çıkacak birini buldu demek? İlginç olsa gerek.”

Ama en sonunda Leydi Stone’un seçici sağırılığı bile etrafındaki itirazları kabullenmek zorunda kaldı ve arabacısına devam etmesi için elini salladı. Trafik sıkışıklığı çözülmeye başlarken üç kuzen yürümeye devam ettiler.

“Kanal mı?” dedi Julian. “Gerçekten de çamurlu bir çukura paramı gömmeyi mi düşünüyorsun?”

“Perkins bunun geleceğin yatırımı olduğuna yemin ediyor.”

“Bahse girerim *onu* yerdeki uzun bir deliğe bile parasını koyarken görmezsin.”

Bu fikir Thorne’u şaşırtmış gibiydi. “O kadar da kötü bir düşünce değil. Perkins’in dediklerini dinlesen acaba ne dersin, merak ediyorum.”

“Onu dinlemek istediğimi söylemedim,” diye itiraz etti Julian. “Eğer yatırım yapacak param olsaydı, ki yok, buhar makinelerine yatırırdım.” Tabii Georgie için ev, elmas, araba almıyorsa.

Her halükârda Thorne’dan vekilharcını dinleme iyiliğini esirgeyemezdi. Hem böylece eğer planın sağlam çıkmayacağını düşünürse, kuzeninin epey para kaybedip üzülmesini engelleyebilirdi.

Zaten o saatte başka ne yapabilirdi ki? İskambil oyunu bir iki saatini doldururdu, ama ya günün geri kalan kısmı? Georgie'yle bahçede buluşacağı vakte kadar geçirmesi gereken saatleri sayıp iç çekti. En azından kanal konusunu düşünmek aklını bir süre meşgul ederdi.

Georgiana kütüphane merdiveninin en üst basamağında duruyor, en tepedeki rafın arka taraflarına gizlenmiş başka ilginç ciltler var mı diye loş kitaplığı araştırıyordu ki evin baş hizmetçisi kütüphaneye girdi.

“Bayan Georgiana? Eğer üst raftan bir şeye ihtiyacınız varsa Mason’ı çağırabilirim. O sizden çok daha uzun ve daha rahat erişebilir.”

Georgiana az kalsın merdivenden düşecekti. “Ah hayır, gerek yok Bayan Mason. Burada pek fazla bir şey varmış gibi gözükmüyor.” Elindeki kitabı yerine geri koydu.

“Eğer başka bir vaaz kitabına ihtiyacınız varsa,” dedi Bayan Mason, “şöminenin diğer tarafında bulabileceğinizi sanıyorum.”

Georgiana Bayan Mason’a gizlice baktı ve kadının gözlerinde bir ışıltı görünce rahatladı. Seçmiş olduğu kitapları çaktırmadan itip kadının göremeyeceğini umduğu arka kısımlara tıktırdı. Daha sonra nasıl olsa gelip onları alabilirdi. “Okuma malzemelerimde çeşitliliğe gitmenin benim için daha iyi olacağını düşündüm.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Mary bana bu sabah mektup yazarken bir talihsizlik yaşadığımızı söyledi.”

Kadının sesi biraz sert mi çıkıyordu? “Özür dilerim, sana kendim söylemem gerekirdi. Çarşafklar için üzgünüm. Çok dikkatsiz davrandım.”

“Çarşafklar önemli değil. Ama kime yazıyordunuz acaba, merak ettim de?”

Georgiana’nın gözleri bir anlığına yuvalarından fırladı. Evin dışında kimseyle iletişim kurmaması gerektiğini unutmayı nasıl başarmıştı? Mektup yazmak insanlara nerede olduğunu belli ederdi... Bayan Mason’ın onu kontrole gelmesine şaşmamak gerekirdi. “Ah, hiç kimseye aslında.”

Bayan Mason’ın gözleri kısıldı.

“Daha doğrusu, bir arkadaşşıma sayfalarca süren uzun bir mektup yazıyordum, sırf vakit geçsin diye. Daha çok günlük gibi aslında. Göndermeyi düşünmüyordum, en azından Lord Hawthorne amcamla konuşup her şeyi yoluna koyana kadar. Ama Lord Hawthorne amcamın yanına geri dönmek yerine başka bir yere gitmemle ilgili ayarlamalar yaptığı takdirde, elimde arkadaşlarıma yollayacağım bir mektup hazır bulunsun dedim, böylece bana nasıl ulaşacaklarını öğrenirlerdi.”

“Anlıyorum,” dedi Bayan Mason yavaşça.

“Sonra kaldığım yerin adresini eklemem yeterli olacaktı.”

“Evet tatlım. Bitirdiğinde bana ver de, postaya verilmesi için Lord Hawthorne’a göndereyim.”

Ve de okunması için, diye düşündü Georgiana. Ama mektup tamamen hayal ürünü olduğu için, koruyucusunun mektuplarını okuması fikrine kızmasında hiçbir mantık yoktu...

Ama belki de Bayan Mason’ın odasında arama yapma ihtimaline karşı yine de uzun bir mektup yazmalıydı... Ah neden *sayfalarca* demişti ki? Mürekkebin dökülmesi yüzünden mektubun mahvolduğunu ve sayfaları ateşe attığını söylese olmaz mıydı?

“Aslında tatlım, buraya Bay Perkins’in seni görmeye geldiğini söylemeye geldim. Belki de durumunla ilgili haberleri vardır.”

“Perkins mi?” *Şimdi mi?* Georgiana en yakınındaki sandalyeye tekme atabilirdi. Bir hafta boyunca sesi soluğu çıkmayan Perkins’in bugün geleceği tutmuştu elbette. Eğer adam ona eve dönmesi gerektiğini söylerse... veya Lord Hawthorne’un Rufus Amca’yla bir anlaşma yaptığını ve onu başka bir yere göndereceğini belirtirse...

Eh, o zaman gitmezdi, işte bu kadar. Gitmezdi olur biterdi. Yukarı Seymour Sokağı’nı bırakmak istemiyordu, Julian’ı bırakmak istemiyordu...

Yalnızca dersleri için elbette. Ahmaklık edip Julian’dan hoşlanmaya başladığı için değil yani. Metresler âşıklarına bağlanmazlardı. Seçtiği alanda başarılı olmasının tek yolu kendine hâkim olup *asla* âşık olmamaktı...

Hayır. Kesinlikle Julian’a âşık değildi. Georgiana metres olacaktı. Binbaşı da zengin bir kadınla evlenecekti.

Şu andaki sorunuysa âşık olmak kadar karmaşık değildi. O çok ilginç –ve bir o kadar yararlı– derslerini bitirmeden oradan ayrılmaması gerekiyordu sadece...

Tabii eğer Julian çok zengin bir kadınla evlenirse, karısının yanı sıra kendine metres de edinebilirdi.

Julian’ın metresi olmaya devam etmenin ona çekici gelmesi gerekirdi, ama bu düşünce dilinde acı bir tat bırakmıştı sanki.

Ellerini eteğine sildi ve kütüphane merdiveninden aşağı indi. “Bay Perkins’le burada konuşacağım,” dedi sessizce. “Mason’a onu içeri getirmesini söyleyin lütfen.”

Eğer şansım varsa, dedi kendi kendine, Perkins buraya *sabırla* ve *zamanın henüz gelmemesiyle* ilgili başka bir nutuk atmaya gelmiştir. Eğer mesele buysa, Perkins onun bu

sözleri ne kadar iyi karşıladığını görünce hiç şüphesiz çok etkilenecekti.

Perkins'in kanallarla ilgili son veriler hakkında sunduğu monoton ve bitmez tükenmez analizi dinlemek için –vekilharç tek bir çamurlu çukurdan koca bir kanal ağına geçmiş görünüyordu ve Julian şaşırarak adamın aslında mantıklı şeyler söylediğini fark etmişti– Colford da öğleden sonra onlara katıldı ve sonra da yemeğe kaldı.

Julian'a göre yemek, kanallarla ilgili tartışmadan bile daha uzun sürmüştü görünüyordu. Sanki gece yarısına kadar devam edecekti. Yemeğin kötü olması değildi sıkıntısı. Yemek salonu rahattı, rosto iyi pişmişti, şarap ve brendi mükemmeldi, üç kuzeninin sohbeti de canlıydı.

Ama Julian'ın gözleri sürekli bahçeye çok uygun bir açıyla bakan pencereye yöneliyordu. Boş pencere camı, masadaki mumları yansıtıyor, sanki dışarıda bahçe falan yokmuş gibi gösteriyordu. Çiçek tarhlarıyla çakıllı patikalar yokmuş gibi. Asma çardağı yokmuş gibi. Georgie yokmuş gibi...

Acaba Georgie dışarıda onu bekliyor muydu? Bu gece de o asma çardağında mıydı acaba, yoksa başka bir korunaklı yer mi keşfetmişti? Bir armut ağacı gördüğünü hatırladı ve her ne kadar önceden armutların baştan çıkarıcı bir özelliği olduğunu düşünmemesine rağmen, şimdi Georgie'nin ellerinde her şey mümkün görünüyordu.

Kızın dışarıda çok fazla kalmamasını diledi, üşümesini istemiyordu.

Ama ya Georgiana vazgeçer ve onun bu gece gelmeyeceğini düşünürse... O zaman ne olurdu? Kızı bulmak için

evine ve yatak odasına kadar gitmesi mi gerekirdi? Ama kız onu bekliyor muydu, yoksa fikrini değiştirmiş miydi, bunu nereden bilecekti? Ya onunla buluşmak için bahçeye hiç çıkmamışsa? Ya kapı kilitli olursa?

Ama ya kız onu *istiyorsa* ve Julian gitmezse... Kıza, onu istemediğini düşündürtmeyi asla dilemezdi.

Holdeki saat on buçuğu vurunca sandalyesine yaslandı. “Kabalık etmek istemem ama birazdan şarap kadehinin içine düşeceğim. Siz ikiniz beni bu sabah Gentleman Jackson’da bitkin düşürdünüz. Sanırım kısa bir yürüyüş yapıp yatağa gideceğim.” *Ama uyumaya değil.*

Kuzenlerine herhangi bir yorumda bulunma şansı vermeden hemen oradan çıktı.

Ay şimdi tam tepedeydi. Bahçe sessiz, hava hareketsizdi. Çardağa yaklaştıkça üzüm kokusunu alabiliyordu ve bu güzel koku duyularını yakalayıp vücuduna şehvet dalgaları yolluyordu. Üzüm kokusu duyduğunda bir daha asla Georgie’yi düşünmeden... onu istemeden duramayacaktı.

Çardak gölgede kalmıştı ve kızın orada olup olmadığını göremiyordu. Ama yaklaşırken bir meltem esti ve kız birdenbire kollarında beliriverdi. Georgie’nin kollarına atılmasından dolayı dengesini kaybedecek gibi oldu, kızın kadife pelerini etrafında dönüyor, tüm vücudunu okşuyor, onu o güzel kokusuyla sarıyordu. Kızın dudakları kendi dudaklarıyla buluştuğunda soğuktu, ama yalnızca bir an için, sonra Georgie’nin sıcaklığı ağzını dağladı ve kız onu daha yakına çekti.

Bir metres, aşışını arzuladığını ona kanıtlamalıdır. Eh, bu konu Georgie’nin ders listesinden çıkartılabilirdi.

Tekniğini ne zaman mükemmelleşmek isterse, diye ilan etti bedeni, ben hazırım.

Kızı omzundan tutup kendisinden uzak tuttu. Tam o

sırada ay ışığı Georgie'nin yüzüne düşünce, kızın kendisine attığı sitemli bakışı görebildi.

“Seni öpme şeklimden hoşlanmadın mı?” diye sordu Georgie.

“Çok hoşlandım tatlım. Ama ceketimin düğmeleriyle kendini yaralamanı istemiyorum.”

Kız gülümsedi. “O zaman içeri gidip onları çıkartalım.”

Ses tonunda yalnızca ufacık bir yaramazlık havası vardı, ama bunun iması bile Julian'ı hayatında hiç olmadığı kadar sertleştirmeye yetmişti. Georgie'ye o kadar arzu duyuyordu ki kız onu bahçeden geçirirken az kalsın tökezleyecek gibi oldu. Vücudunun verdiği bu tepkinin gücü karşısında şoke olmuş ve belli belirsiz hissettiği tuhaf bir duyguyla canı sıkılmıştı. Ne de olsa bir gece önce kız utangaç, kararsız ve son derece masumdu. Bu geceyse Georgie kadın olmuştu, kendinden tamamen emindi ve o inanılmaz derecede şehvetli tabiatı zirveye çıkmıştı.

Julian bundan hoşlanmamıştı. *Çünkü artık derslere ihtiyacı olmadığını düşünüyor*, diye düşündü. *Her şeyi öğrendiğini düşünüyor.*

Ve bu Georgie için son derece tehlikeli olabilirdi. Eğer kendini büyük bir acele ve hevesle kaba bir erkeğe verecek olursa, kötü muamele görmesi kaçınılmazdı. Bu yüzden alacağı bir sonraki ders çok önemliydi, gerçi belki her ikisi de bundan pek hoşlanmayacaklardı.

Lanet olsun, diye düşündü Julian. Tek istediği onunla olmak, içine girmek, onunla oynamak, onu baştan çıkarmaktı –ama kızın kendi iyiliği için önce temel kuralı anladığından emin olmalıydı. Ayrıca, Georgie açıklamaları fazla önemsemediği için, uygulamalı olarak göstermesi de gerekecekti...

Yatak odasına vardıklarında kız pelerini yere bıraktı ve onun etrafında dönmeye başladı. “Hadi Julian, çabuk!” Julian kaşını kaldırdı. “Bu acele de ne?”

Aklını mı kaçırdın? diye sordu bedeni. *Hadi acele edelim!*

“Pratik yapmak istiyorum.”

Oh iyi, diye mırıldandı bedeni. *Nereden başlayalım?*

“Önce sabretmeyi öğrenmen gerekir tatlım. Sırf önemli bir meziyet olduğundan değil, ayrıca sevişme hakkında öğreneceğin daha çok şey olduğu için.”

“Aynen,” dedi kız. “O yüzden hemen başlayalım.” Konuşurken elbiselerini çıkartıyordu. Julian’ın gördüğü kadarıyla üzerinde çıkarılacak pek fazla kıyafet de yoktu gerçi. *Elbisesini sırf çıkarması kolay olsun diye böyle seçmiş olmalı,* diye düşündü.

Büyük düğmeler, diye kaydetti bedeni. *Ayrıca çok fazla da değiller. Ne kadar kullanışlı...*

Kendi kıyafetlerini çıkarırken kızı gözünün ucuyla izledi, doğrudan izlemeye cesaret edemiyordu, yoksa kızın anlaması gereken noktaya dikkat çekene kadar kendine hâkim olamayabilirdi. Soyunduğunda kız çoktan yatağa girmişti ki bu da işine gelmişti. Kızın üstüne çıkıp tüm ağırlığını hissetmesine izin verdi. Bacaklarını ikiye ayırdı, rahatça yerleşti ve biraz ilerledi.

Kız çok az da olsa irkilip geri çekildi. “Julian.” Sesi çok az çıkıyordu. “Önce beni öpmeyecek misin bile?”

“Neden ki? Hani acelen vardı?”

“O kadar acelem yok.”

“Eh, benim acelem var ve kesinlikle senin de acelen varmış gibi düşünmeme neden oldun. Hem ben hazır olduğuma göre senin olmaman neyi değiştirir ki? Metreslerin yapması gereken tek şey hareketsiz uzanmaktır.”

Kız dudağını ısırды ve Julian onun iri ela gözlerinde gözyaşı görür gibi oldu. “Geçen gece böyle söylemedin.”

“Tamam tamam.” Julian kızın yanına uzanıp onu kendine çekti ve yumuşacık öptü. Bu şaşırmış haliyle bile Georgie’nin bedeni sıcak ve gevşekti, teni ipek gibi Julian’ın tenine değiyordu.

İşte böyle, dedi bedeni. Bu kadar kendini tutmak yeter.

“Tamam Georgie, ben o kadar kaba saba biri değilim.”

Kız gözlerini kırıştırdı ve Julian boğazının yutkunurken titremesini izledi.

“Bu yaklaşım... pek romantik değildi, değil mi?”

“Şey, hayır. Neden...?”

Kızın boğuk bir fısıltıdan biraz daha fazlası olan sesi Julian’ı alevlendirdi ve kontrolünü sağlamak için bir anlığına dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Georgie hazır olmaktan çok uzaktı, bu yüzden beklemesi gerekiyordu, kızın aldığı her nefesle göğsünün kendi göğsünün üzerinde yükselip alçalırken yarattığı olağanüstü yumuşaklıktan zihnini uzaklaştırmalıydı. “Erkekler genelde romantik yaratıklar değildir Georgie. Çabucak tahrik olurlar ve hemen harekete geçmek isterler. Eğer sana ilgi ve sabırla yaklaşmasını istiyorsan Georgie, âşığını acele ettirmemen gerek.”

“Ah yani şey yapmamalı mıydım...”

Julian parmağının ucunu kızın yüzünde gezdirdi. “Elbiselerini alev almış gibi çıkartmamalıydın, bu birincisi,” dedi nazıkçe. “Ayrıca yatağa da böyle koşma. Sevişmek için seni baştan çıkarmalarını talep et... Ateşli Leydim.”

“Ben hazır olsam bile mi?”

“Hiçbir zaman o kadar hazır olmazsın, biraz şefkat daima iyidir.” Kızı uzun uzun ve yavaşça öptü. Georgie bu gece üzüm yememişti ama dudaklarının kendi tadı da tamamen ona ait olmasına rağmen tatlı ve egzotikti. Julian diliyle kızın dişlerinin bile üstünde gezindi. Kız onu hafifçe ısırp kasıklarına bir sıcaklık dalgası yolladığında şaşırmamış ama sevinmişti. Biraz inledi ve ona göstermek

istediği şeyi hatırlamaya çalıştı. Şefkatle ve sevişmeye hazır olmakla ilgili bir şey...

Ben hazırım, dedi bedeni.

“Cesaretlendir, ama sabırsız olma. Kızın göğüslerini avuçlayıp uçlarıyla oynamak için hafifçe geri çekildi. “Erkekler avcıdır. Avı yakalamak çok kolay olduğunda ilgilerini kaybedip yenisine yönelirler.” Kız da hafifçe hareket edip göğüslerini onun avuçlarına bastırınca Julian birdenbire bizzat kendi sesini ancak kulaklarındaki hızlı kan akışıyla gölgelenmiş şekilde duyabilecek hale geldi.

“Yani diyorsun ki eğer bir âşığı elimde tutmak istiyorsam...”

Julian’ın sesi kalındı. “Onun seni baştan çıkarmasını sağla.”

İstedığın zaman, diye onayladı bedeni. Şu an benim için gayet uygun.

Kız parmaklarını saçlarının içinden geçirip onu kendine çekti. “Bunun gibi mi? Öp beni Julian...”

Julian onu öptü ve Georgie de ona karşılık verirken gözlerinin ardında havai fişekler patladı. Az önce ne söylüyor? Nereden kalmıştı. “Güzel. Âşığına ilgili olduğunu göster, ama sana sahip olmak için çaba sarf etmesini sağla. Parmakları kızın sıcak, düz karnının üstüne yayılana kadar elini aşağılarda gezdirdi. Nefes alıp verişinin gelgitlerini ve ritmini hissedebiliyordu. Bu kasıklarına sancı girmesine neden olmuştu.

Georgie arzuyla ona doğru sokulunca, Julian kızın kalçasını avuçladı ve parmakları teninin yaydığı sıcaklıktan yanar gibi oldu. Eli kızın bacağına kaydı ve yavaşça bacaklarının iç tarafına doğru yolunu buldu. Çok yavaşça, çünkü daha hızlı gitmeye cesareti yoktu. Kızın içine girmek, onu yağmalamak, alıkoymak istiyordu... Ve şu haliyle bile kontrolünü zar zor sağlayabiliyordu.

“Yoksa,” demeyi başardı, “yalnızca senin bacaklarını açar ve çabucak işini bitirir. Üstelik ihtiyaç duyduğu tek şey buysa, herhangi bir kadın da onu tatmin edebilir.”

“Ama sen öyle değilsin,” dedi Georgie. “Demin istediğin her şeyi yapabilirdin, ama yapmadın.” Julian’a soku-lup gülümsedi. “Eminim hiç yapmak zorunda da kalmı-yorsundur.” Julian’ın elini tuttu ve dikkatsiz denebilecek bir şekilde hareket ettirdi, ta ki avucu kadınlığının üstüne gelene kadar.

Julian inledi.

Georgie de masumca, “Yalnızca neyden hoşlanıyorsam onu gösteriyorum,” dedi.

İşkenceden farkı yok, dedi Julian’ın bedeni.

Julian bir parmağının ucunu kızın içine kaydırды ve kız da onun kendisine daha rahat dokunabilmesi için hafifçe kıpırdandı. “Bu nasıl?” Julian biraz daha ilerledi. Göğsü sıkışıyor, düzgünce nefes almasını güçleştiriyordu.

“Çok iyi,” dedi Georgie. Sesi oldukça rahatlamış çıkı-yordu.

Julian şüpheyle kızı süzdü. Evet, gamzesi ortaya çık-mıştı. Gerçekten de iyi bir öğrenciydi... Bu yeni öğrendiği dersi Julian’ın aleyhine kullanmaya başlamıştı bile.

Kızın parmakları nazikçe, hatta tembelce denilebilecek bir şekilde erkekliğinin etrafına dolandı, onu öyle hafifçe avuçlamıştı ki farkında bile değildi sanki. Julian onun tam olarak ne yaptığını bilmediğine bir an bile inanmamıştı ta-bii.

Pekâlâ, şimdi gururun tehlikede, diye katıldı bedeni.

Ciddi bir taktik değişimine gitmenin tam sırası, diye düşündü Julian, yoksa bu haspaya yalvarmak zorunda ka-lacaktı ve böyle bir şeyin olmasını kesinlikle istemiyordu.

Sabırın büyük bir meziyet olduğunu söylemesi boşuna değilmiş, diye düşündü Georgiana, her ne kadar Julian böyle söylediğinde o ukala ihtiyar Perkins gibi durmuş olsa da. Ama Julian böyle baştan çıkarıcı olmaya devam ederken, dayanma sabrı göstermek Georgiana için inanılmaz derecede zor oluyordu. Onu içine almak için içinin sızladığını, hasret duyduğunu anlamıyor muydu Julian?

Nc yapması gerektiğini söylemişti? Ah, evet: *Cesaretlendir ama sabırsız olma*. Peki biraz daha cesaret verecek ve ne olduğuna bakacaktı. Binbaşının o en ilginç yerinde parmaklarını biraz daha sıkılaştırdı ve yavaşça okşamaya başladı...

Julian birdenbire çekildi. Binbaşının omzunda rahatça duran başı neredeyse yastıktan sekecekti. "Julian..."

"Merak etme, seni bırakıp gidiyor değilim," dedi binbaşı. Sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Yalnızca şimdi *Dördüncü Ders*'e başlıyorum."

"Ama bu ders zaten..."

"*Ders Beş* olsun öyleyse." Sesi birdenbire Georgiana'nın en mahrem yerinde boğulmuş ve kelimelerinin oluşturduğu titreşim tüm vücudunu ürpertmişti.

"Ah..." dedi Georgiana çaresizce.

Julian başparmaklarıyla nazikçe onu açtı ve daha da yaklaşmak için başını eğdi. Georgiana sıçrayınca binbaşı, "Tamam, bir şey yok. Sen hareketsiz uzan. Metreslerin görevi âşıklerini memnun etmektir."

Georgiana yastığı iki eliyle kavradı. "Sen onu yaparken hareketsiz durmam mı lazım?"

Binbaşı ona bakıp gülecek kadar uzun bir süre başını kaldırdı. "Deneyebilirsin," dedi tatlı tatlı. Nazikçe üflledi ve Georgiana onun sıcak nefesinin yarattığı duyumla sar-

sıldı. Julian onu mantığın ötesine itiyordu, içindeki boşluk benliğini kemiren bir sancıya dönüşmüştü.

Ellerinden birini yastıktan ayırıp binbaşının saçlarına doladı.

“Şu an meşgulüm,” dedi Julian nefes nefese.

“Çığlık atarım.”

“Şantaj demek? Ama Georgie, düşünsene sevgilim. Eğer çığlık atarsan birisi gelir ve istediğin şeyi asla alamazsın. Karar ver, ne istiyorsun?”

Georgiana binbaşının sesini tüm vücudunda hissedip ürperdi. “Seni... içimde... istiyorum. *Hemen.*”

“Bir dakika,” diye mırıldandı Julian.

Bir dakika geçmesi gerekmedi. Titremeleri şiddetli sarsılmalara dönüşünce, Georgiana haykırmamak için bir elini ısırdı. Daha fazla devam ederse onun paramparça olacağını biliyormuş gibi Julian da hafifçe doğrulup yanına uzandı. Georgiana tatminle titrerken Julian onu nazıkçe sarıldı. Son titreme dalgaları dindiği anda da sertçe içine girip hareket etmeye başladı. Georgiana, Julian’ın ait olduğu yere girmesiyle rahatlayarak bir kez inledi. Ama bu rahatlık fazla uzun sürmedi, çünkü şimdi öyle hassaslaşmıştı ki, Julian’ın her dokunuşuyla altüst oluyordu.

Her itişle açlığı, her geri çekişle hüsranı artıyordu. Julian’ın her darbesini şiddetle karşılıyor, onu kendi içine daha çok çekiyordu, ta ki binbaşının daha fazla direnecek gücü kalmayıncaya kadar... Julian boğuk haykırışını boynunda bastırdı ve Georgiana uçuşunun kenarından tepetaklak düşerken, onun içinde infilak etti.

Georgie bacaklarını etrafına dolayıp kilitlemişti, kızın esnekliği takdire şayandı gerçekten de. Böylece Julian iste-

se bile kendini ondan ayıramazdı. Ona bu kadarcık bir zafer hakkı tanımının akıllıca olacağını düşündü, kanıtlamak istediği şeyi gösterdiğinden gayet emindi.

Gerçi tam olarak neyi ispatlamaya çalıştığını hatırlamıyordu.

Gerçeği söylemek gerekirse, tamamen serbest olsa bile hareket etmezdi. Asla çekilmek, onu bırakmak istemiyordu. Ayrıca, kızı izlemek için başını bile zor kaldırıyordu. Gerçi sırf Georgie dünyaya geri dönerken yüzünde beliren o uzak ve hülyalı bakışları görmek için bu çabaya değerdi.

Kız hafifçe hıçkırdı, görüşünü düzeltmek ister gibi başını salladı ve nihayetinde rahatlayıp onu serbest bıraktı. “Bu hoştu Julian.”

“Sadece hoş mu?” diye takıldı Julian. Gönülsüzce kızın içinden çıktı, sonra biraz kayıp onu yakınına çekti.

Georgie cevap vermedi.

“Ne oldu Georgie?” Kızın gözlerini izledi. “Planınla ilgili pişmanlıklar mı duyuyorsun?”

“Hayır...” Ama sesi kararsız çıkıyordu.

“Bence duysan iyi olur.”

“Tüm centilmenler senin gibi değil, öyle değil mi Julian? Yani kadınlara karşı hassas değiller.”

Julian kızı öpüp ona daha fazla sokuldu. Onu hayal kırıklığına uğratmak kızın kendi iyiliği için gerekli olsa da ve nihayet demek istediğini anlatabildiği için memnun olsa da, Georgie’ye bunu bizzat göstermemiş olmayı dilerdi. “Bazı erkekler, partnerlerinin ne hissettiğine önem vermezler. Doğru.”

“Peki öyleyse,” dedi kız kararlıca, “hangi sevgilileri kabul edeceğime karar vermemde bana yardım edersin.”

Julian’ın nutku tutuldu. O çok özenli dersi tam olarak nerede yanlış yola sapmıştı? Kızın şu anda zalim bir çapkınla aynı yatakta olma fikrinden dehşete düşmesi gerekir-

di. Tüm planlarından vazgeçmesi gerekirdi –onu muhabbet tellalı yapmaya çalışması değil!

“Georgie, eğer benim gerçekten böyle ayarlamalar yapacağıma...” Güçlkle yutkundu ve kendini gülmeye zorladı. “Pardon... Bir anlığına sersemledim. Şaka yaptığının farkına varmadım.”

“Şaka yapmıyordum,” dedi kız kararlı bir sesle.

“O halde söyleyeyim, istediğin şeyi yapmayacağım. Hem ben nereden bileceğim ki zaten? İnsanlar sevişirken onları izlemek gibi bir huyum yok.”

“Ama nasıl adamlar olduklarını bilirsin. Arkadaşlarının yanı.”

“Kart oyununda veya boks ringinde onurlu olmak bununla aynı şey değildir Georgie.” Ayrıca eğer bu kız, Julian’ın, arkadaş listesinin üzerinden geçip bir dahaki sefere onunla kimin sevişmesi gerektiğini belirleyeceğini bir an bile düşündüyse...

Bunun düşüncesi bile Julian’ın başını döndürdü. Georgie’nin âşık edinme niyetinde olduğunu bilmek zaten yeterince kötüyken, kiminle ne zaman sevişeceği konusunda ona yardım etmenin düşüncesi bile boğulur gibi hissetmesine yol açıyordu.

“Kimlerin senin gibi nazık, düşünceli ve kibar olduğunu bilirsin.” Georgie ona ısılt ısılt gülümseyip yastığının altına uzandı. “Sorun halledilmiştir öyleyse. Bugün bakmanı istediğim bir şey buldum.”

“İlçbir şey halledilmiş değil. Ayrıca şimdi neyin peşindesin? Çoktan liste falan çıkarmadın değil mi?”

“Hayır, çünkü kimi listeye ekleyeceğimi bilmiyorum. Ama bu çok iyi bir fikir Julian, isim toplamaya başlayayım değil mi? Arkadaşlarım hep centilmenler hakkında konuşurlar. Sen de onları sıralamama yardım edersin.”

Julian kıza ağzı açık bakakaldı.

Georgie ufak, ince, deri kaplı bir kitap çıkardı. “Bunu bugün kütüphanede buldum. Çok hayret verici bir şey olduğunu düşündüm.”

Açıkça görülüyordu ki, henüz liste yapma fikrini bir sonuca bağlamamışlardı, ama Julian kızın aklını başına getirmeye çalışmayı deneyemeyecek kadar afallamış durumdaydı.

Onu liste hazırlamasına engel olacak kadar meşgul et, diye önerdi bedeni.

Sayfalara göz atabilecek kadar doğruldu. Kız kitabın hayret verici olduğunu söylerken şaka yapmıyordu; içi, çiftleri en mahrem hallerde resmeden gravürlerle doluydu. “Bunun kitaplıkta olmasına bile şaşırdım. Ziyarete gelen yaşlı bir akraba kazayla görecektir olsa hiç iyi olmaz.”

“En üst rafta, arkaya itilmişti.”

“Anlıyorum. Sen de buna hiç kuşkusuz zihnini açacak yeni vaaz kitapları bulmak için odayı masum masum karıştırırken rastlamışsındır?”

Kızın gamzelerinin tam olarak ne zaman ortaya çıkacağını artık önceden görmeye başlamıştı ve şimdi de hayal kırıklığına uğramadı. “Etraf tozlanmış mı diye bakıyordum,” dedi Georgie ciddi ciddi.

“Eminim öyledir. Seni küçük ev hanımı.” Kızı –üstünde başka hiçbir şey olmadan– hizmetçi önlüğü ve başlığıyla düşününce Julian bir tuhaf oldu. Bu görüntüyü aklından çıkarmak için kendini zorlayarak dikkatini kitaba çevirdi.

Bunun pek yararı olacağını sanmıyorum, dedi bedeni.

Sayfayı çevirdi. “Bu kitap amcana mı ait?”

“Hayır, olmadığından oldukça eminim.” Kızın sesi neseliydi.

“Aa, doğru. Amcanın burada oturmadığını söylemiştin. Nerede oturuyor peki?”

Georgie cevap vermedi. “Kitabı kütüphaneden çıkar-

ken iç çamaşırımın içine sokmak zorunda kaldım ve tüm gün boyunca okudum. Şey, baktım daha doğrusu, çünkü okuyacak çok fazla şey yok.”

Georgie’nin kitabı gizlice aşırırken kullandığı yöntemin görüntüsü, ölü bir adamı bile şehvete düşürmeye yeterdi, Julian’a ise düpedüz acı çektiriyordu. Kitabı yan çevirip daha yakından baktı, zihnini uyarılmışlığından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bunun hiçbir yararı olmadı gerçi, çünkü kitabın baktığı sayfası daha önce hiç duymadığı bir pozisyonu gösteriyordu, üstelik böylesi bir pozisyonu denemek sorun olmazdı. Bu şekilde girebilecek kadar esnek biri varsa eğer, o da Georgie’ydi.

Tüm gününü bu tarz bir eserle geçirdikten sonra akşam öyle hevesli olmasına şaşmamak gerekirdi.

“Ama bunlardan bazılarının nasıl işlediğini anlamadım. Yani, mesela şuna bak.” Sayfaları çevirdi ve kitabı gene Julian’a uzattı. “Bundan nasıl zevk alabilirler ki? Birbirlerine bakmıyorlar bile.”

Julian bunun düşüncesiyle bile sertleşmeye başladı.

Pekâlâ, herkesin bir sınırı vardır, dedi bedeni. Ben, benimkini çoktan aştım.

“Nasıl mı zevk alıyorlar? Göstereyim!” Kitabı bir kenara koydu ve kızı kendine doğru çekti, Georgie’nin sırtı göğsüne sıkıca dayanmıştı. Kızı doğru açığa kaydırıp bir kez daha içine girerken elleriyle de göğüslerini avuçladı.

“Ah,” dedi Georgie. “Şimdi anladım. Bu çok ilginç bir...” Nefesi kesildi. duygu. Ah Julian!”

Julian da bundan hoşlandığını itiraf etmeliydi, çünkü bu pozisyonda kontrolü sağlamak az da olsa daha kolaydı. Tüm gece onunla bu şekilde sevişebilirdi, tabii eğer Georgie yüz yüze bakmak konusunda haklı olmasaydı; çünkü doğrudan yüzünü görememek, dudaklarını öpememek, kelimeler ağzından çıkmadan dudaklarında onları yakala-

yamamak, zirveye ulaştığında gözbebeklerinin genişlemesini izleyememek onunla sevişmekten aldığı hazzın çoğunu alıp götürüyordu.

Julian oyunlarını bölüp kızı kendi üstüne çekti, böylece ona kendi zevki için kontrolü nasıl ele alabileceğini öğretebilirdi. Ve ancak kız bir kez daha kollarında dağıldıktan sonra onu sırtüstü yatırıp istediği her şeyi çok yavaşça, hayatında yaşadığı en güçlü boşalmayı hissederek ondan aldı.

Hiçbir şey, diye düşündü, bu kadar tatmin edici olmaz.

Uyuklamaya başlamıştı ki Georgie konuştu: “Metres olarak toplumda yerimi sağlamlaştırdıktan sonra tüm dedikoduları öğrenir ve herkesi tanırım, hatta böylece sana zengin bir kadın bulmakta bile yardım edebilirim.”

Julian kızın bu fikrini –yani kendisine para getirecek biriyle evlenmeye ihtiyacı olduğu fikrini– unutmuştu. *Aslında çok da kötü bir fikir sayılmaz*, diye düşündü. En azından, eğer zengin bir kadınla evlenecek olursa, ihtiyarın kendisinden bir dahaki sefere neler talep edeceği konusunda endişelenmesi gerekmezdi.

Acaba büyükbabam fark ettiğinden daha anlaşılmaz bir oyunu oynuyor, diye meraklandı bir anlığına. O şirret kadının bir servetinin olmaması ihtiyarın işine geliyor olabilirdi –böylece bu evlilik sayesinde yalnızca o çok istediği araziyi almakla kalmayacak, vârisi de parasal olarak ona bağımlı kalmaya devam edecekti... Ve böylece istediği diğer her konuda baskı kurmaya devam edebilecekti.

Bunu başka bir zaman düşünürüm, dedi kendi kendine. Şu anda tamamen bitkindi... Şimdi birazcık dinlenecek, sonra da belki bahçeden geçerek geri dönmesi gerekecekti. Herhalde şimdiye dek Colford evine dönmüş, Thorne da uyuyor olurdu...

Ama vücudu kızı bırakma fikrine karşı isyan ediyordu.

“Hem belki de,” diye devam etti Georgie gözleri parlayarak, “karın bir metresin olmasına aldırılmaz. Çoğu kadın aldırılmıyormuş, amcam öyle söyledi. Böylece bana eğitim vermeye devam edebilirsin.”

“Amcan sana böyle şeyler söylememeli.” Georgie ne zaman planıyla ilgili bir şeyler söylese, Julian’ın ağzında acı bir tat oluşuyor ve her defasında bu his daha da kötüleşiyordu.

Georgie’yi metresi olarak istemiyor değildi, eğer sonunda o şirretle evlenecek olursa metrese *ihitiyaç* duyacağından emindi. Onun canını sıkan şey, Georgie’nin başka âşıklar edinmesini istememesiydi. Hiçbir zaman. Ne olursa olsun.

Gözlerini açmaya çalıştı. “Amcan haklı aslında biliyor musun? Belki sana koca ararken daha iyi bir seçim yapması gerekirdi, ama her halükârda tek bir erkek senin için bir düzine erkekten daha güvenli olur. Sen gerçekten de...

Gerçekten de ne? *Evlenmeli miydi?* Ne düşünüyordu böyle? O kapı kapanmıştı artık; kızın yatağına girdiği anda o kapıyı kendisi kapatmıştı...

İçine derin bir pişmanlık yayıldı.

Bekâretini bir uşak yerine bana vermiş olması daha iyi, diye hatırlattı kendi kendine. Ama mazereti işe yaramadı, sorumlu olan kendisiydi.

Elbette kızı anlayacak kadar açık fikirli erkekler vardı. Ayrıca Georgie o kadar baştan çıkarıcıydı ki, onunla her halükârda evlenecek bir centilmen mutlaka bulunurdu. *Hatta düzinelerce bulunur,* diye düşündü Julian.

Ama kocası karısının bakire olmadığını unutabilir miydi? Bu kusurunu görmezden mi gelirdi, yoksa başına mı kakardı? Onu suçlar mıydı? Cezalandırır mıydı?

Ayrıca Georgie kimi seçerse seçsin –onu bir an bile suçlamayacak kuzu gibi birini seçse bile– Julian ortaya çıkacak

sonucun kendisini de tatmin etmeyeceğini kabul etmek zorundaydı.

Tek amacı Georgie'nin zarardan korunması değildi –her ne kadar bunu çok istese de. Gerçek şuydu ki, Georgie'nin öğrendiği teknikleri başka erkeklerle, hatta kocasıyla bile paylaşmasını istemiyordu. Başka bir erkeğin Georgie'nin o şehvetli tarafını, oyunbazlığını, espritüelliğini ve zirveye ulaştığında gözlerinde beliren o hülyalı ifadeyi bilmesini istemiyordu...

Hiçbir erkeğin... kendisi dışında.

Gerçek buydu. Açık, yalın, inkâr edilemez gerçek. Şoke olmuş değildi; büyük ihtimalle bunu en başından beri biliyordu –hatta belki de kız o çılgın teklifini yaptığından beri. Yalnızca bunu o koşullar altında düşünmek istememişti.

Peki şimdi ne yapacaktı?

Yapabileceği tek şey vardı –onurlu bir adamın yapabileceği tek şey. Sabah büyükbabasıyla konuşacaktı. Belki de Thorne haklıydı, eğer durumunu makul bir şekilde sunarsa ihtiyar ses çıkarmazdı. İsteddiği araziye başka şekilde de alabilirdi sonuçta, eğer çok istiyorsa o şirret kadınla kendi de evlenebilirdi.

İhtiyarla işleri hallettikten sonra da Julian, Georgie'nin amcasını bulup kızın geleceği hakkında uzun bir konuşma yapacaktı.

Ancak o zaman –yani tüm engelleri ortadan kaldırdıktan sonra– Yukarı Seymour Sokağı'na geri dönüp Georgie'den kendisiyle evlenmesini isteyebilirdi.

Her şeyi kararlaştırmanın huzuruyla kıza daha da sokuldu. Biraz gözlerini yumup dinlenecek, sonra da Thorne'un evine dönecekti. Georgie o inanılmaz kitapta başka bir resim bulup açıklamasını istemezse tabii...

Belki de yastığının altında her zaman saklayabilmesi

için kıza kitabın aynısından satın alırdı. Düğün hediyesi olarak.

Georgiana, Julian'ın sıcaklığına sokuldu, ama kalbi üşüyordu.

Amcanın daha iyi bir seçim yapması gerekirdi, demişti binbaşı. Tek bir erkek senin için daha güvenli olur... Sen gerçekten de..."

Evlenmelisin, diyecekti herhalde az kalsın. Kelimeyi söylese de olurmuş, diye düşündü Georgiana; kastettiği şey gayet açıktı çünkü. Ses tonu aleladeydi, sanki ona at veya elbise üzerine tavsiye veriyormuş gibi. Gerçi onun kiminle evlendiği Julian'ı büyük ihtimalle ancak o tarz şeyler kadar ilgilendiriyor olmalıydı. Hatta atlardan daha az ilgilendiriyor bile olabilirdi.

Bu yüzden işte, dedi Georgiana kendi kendine kararlı bir şekilde, metresler âşıklarına bağlanmamalı.

Belki de binbaşıya evleneceği zengin bir kadın bulup, metres tutmayı da karşılayabilmesini sağlamak iyi bir fikir değildi.

Çünkü eğer Julian karısını ondan çok daha fazla önemserse...

Zaten evleneceği kadını metresinden daha çok önemsemesi gerekir, dedi kendi kendine öfkeyle. Ama buna tüm kalbiyle inansa bile, bu fikri pratiğe dökebileceğinden pek emin değildi. Julian serbest olup da yanına her geldiğinde onunla sevişebileceğinden ve sonra hiç umursamıyormuş gibi davranıp gülümseyerek, Julian'ın karısının yanına geri dönmesini ve belki de o kadına bir çocuk vermesini izleyebileceğinden ise kesinlikle emin değildi...

Hayır. Bunu yapamazdı.

Hazırlıksız yakalanmıştı, Julian için böyle derin hisler besleyebileceğini hiç düşünmemişti. Tecrübesizliği aleyhine çalışmıştı. Gelecekte daha dikkatli olması ve bir erkekle bu kadar içli dışlı olmamaya dikkat etmesi gerekecekti. Ayrıca Julian evlendiği zaman da, ona hoşça kal demek zorunda kalacaktı.

Ama o zaman henüz gelmemişti. Şu anda binbaşı yalnızca ona aitti.

En azından bugün daha basiretli davranmıştı Georgiana. Mary'ye geç saatlere kadar uyuyacağını, sıcak çikolatasını getirmekte acele etmemesini söylemişti. Tabii Julian mutfak personeli uyanmadan önce çıkmak zorundaydı, ama Georgiana'nın çarşafarla ne yapacağı gibi konular üzerinde düşünecek daha çok vakti olacaktı. Mürekkep hilesini kesinlikle tekrar kullanamazdı, ama onun yerine ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Her halükârda, şafak söküp de Julian gidene kadar bunu düşünüp endişelenmeyecekti. O arada da...

Manalı manalı Julian'a doğru kıpırdandı. Binbaşı biraz kayıp onu yakınına çekti ve çenesini saçlarına gömdü. Georgiana da dönüp göğüslerini binbaşının göğsüne dayadı. Julian hafifçe bir şeyler mırıldandı –galiba “Açgözlü kız” gibi bir şeydi– ve kollarından birini üzerine atıp onu hareketsiz tuttu.

Georgiana geçen iki günde öğrendiği her tekniği denedi ama en sonunda yenilgiyi kabullenmek zorunda kaldı, çünkü yaptığı hiçbir şeyden karşılık alamamıştı. Açıkça görülüyordu ki alması gereken dersler hâlâ bitmemişti.

En sonunda kıvrılıp Julian'ın nefes alışlarını dinlemeye başladı. *Başka bir gece daha olacak*, dedi kendi kendine. Ve eğer şanslıysa bir tane daha, sonra bir tane daha... ardından bir tane daha...

Julian'ın kollarında kendini güvende hissederek uyudu.

Julian kendini Georgie'nin kitabının sayfaları arasında gezinirken buldu, rüya gördüğünün belli belirsiz farkındaydı, çünkü kitap bir şekilde büyüyüp canlanmıştı. Resimlerdeki tüm figürler gerçekte şimdi ve hepsi Georgie'yle kendisinden oluşuyordu. Bu kadar yorgun olmasına şaşmamak gerekirdi...

Bir şeyin tıkırdadığını duydu ve sonra odayı bir ışık doldurup sert bir darbe gibi yüzünde patlayınca, gözlerini açmak zorunda kaldı. Küfretmek istedi. Neden emir eri gecenin bir yarısı perdeleri açıyordu ki? Ama gecenin yarısıysa, neden ışık vardı?

Birisi korkunç bir gürültü kopartıyordu; burası kesin-di. Saldırıya mı uğramışlardı? Nerede olduğunu hatırlamıyordu bir türlü, Fransa'da bir yerlerdeydi belki de. Düzgün bir evde konakladıkları nadir zamanlardan biri olmalıydı, çünkü çikolata ve belki de fırından yeni çıkmış ekmek kokusu aldığına yemin edebilirdi...

Gözlerini açtı. Georgie yanı başında yatağa oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturarak elleriyle çarşafı kavrayıp çenesine kadar çekmişti. Julian gülümseyip hafifçe ona doğru sokulunca kız geriye çekilip başının tepesine vurdu.

Julian itiraz etmek için ağzını açıtıysa da, daha sözcükler ağzından çıkmadan yatağın ayakucunda savaş pozisyonuna geçmiş düşmanı gördü. İki kadın vardı karşılarında: önlüğü ve başlığıyla tam tekmil bir hizmetçi kız ve siyah giyimli, belinde bir deste anahtar sallanan yaşlıca bir kadın.

Duyduğum tıkırtı bunlardan gelmiş olsa gerek, diye düşündü, baş hizmetçinin anahtarlarından. Tabii perdenin halkalarından gelmediyse... veya hizmetçi kızın hâlâ elinde tuttuğu tepsideki porselen demlikten, fincandan veya fincan

altlığından. Kız tepsiyi çok iyi tutmamıştı ve elleri de titriyor gibiydi. Kargaşanın geri kalan kısmı, hizmetçi kızın isteri geçirmesinden kaynaklanmış olmalıydı; kız artık sessizleşmişti ama onlara bakarken ağzı hâlâ açıktı.

“Efendi Julian?” Yaşlı baş hizmetçi hem hayret etmiş, hem de delişete kapılmış gibiydi.

Ama, diye düşündü Julian, *benden daha çok sarsılmış olamaz.* “Bayan Mason? Thorne’un sizi emekliye ayırdığını sanıyordum.”

“Mason ve ben daha yavaş bir tempoya hazırдық ama tamamen çekilmek...” Yaşlı kadın şiddetle nefes aldı. “Bu, genç adam, konunun tamamen dışında! *Burada* ne yapıyorsunuz?”

Julian kadının cevabı duymaya ihtiyacı olmadığını, hatta istemediğini düşündü. Çenesini ovuşturup etrafa bakındı. Gün ışığı pencereden tüm haşmetiyle giriyordu. Şafağın sökmesinin üzerinden en az üç saat geçmiş olmalıydı. Açıkça görülüyordu ki, savaşın başlangıcından beri tam bir gece uykusu çekmeyi ilk defa başarabilmişti.

Ve bu onu ne duruma getirmişti!

“Bayan Georgiana,” diye devam etti baş hizmetçi, “siz ne söyleyeceksiniz?”

Georgiana dudaklarını ısırıp korkudan sindi.

“Bu kadarı yeter Bayan Mason,” dedi Julian ve kolunu Georgie’nin etrafına sardı. “Şimdi biraz dışarıya çıkarsanız...”

“Sizi bu genç hanımın yatak odasında mı bırakalım? *Hiç* sanmıyorum!”

Kapı eşiğinden bir adamın sesi geldi. “Öyle görünüyor ki... Efendi Julian!”

Julian çarşafı Georgie’nin etrafına daha iyi sardı. “Günaydın Mason. Ben de Thorne’un neden farklı bir kâhyası

var diye merak ediyordum. Şimdiyse *gerçekten* de merak ediyorum, çünkü sen ve Bayan Mason hâlâ iş hayatındasınız.”

“Daha sessiz bir yaşantımız olsun istedik,” dedi Mason. “Tabii bazen *o kadar da* sessiz olmuyor.” Kenara çekildi, ama yalnızca başka birini içeri almak için.

Julian haykırmasını zor bastırdı. “Perkins? Bu sen misin? Sen ne halt yemeye buradasın? Eğer gene şu kanallarınla ilgili konuşmak için benim peşime takıldıysan...”

Perkins dimdik doğrulup manzarayı süzdü. “Hiçbir şey için sizin *peşinize takılmış* değilim lordum. Bayan Baxter’ı alıp amcasına teslim etmeye geldim. Bayan Mason da bunu kendisine bildirmek için gelmişti ki... *sizi* burada buldu.” Ses tonu hiçbir açıklamayı yeterli bulmayacağını belli ediyordu.

Julian onu suçlayamazdı. Ama yine de denemek zorundaydı. “Evet. Bu konuda Perkins...”

Perkins hiç durmadan devam etti: “Şartları göz önünde bulundurduğunda, gördüklerimi rapor etmekten başka bir seçeneğim yok.” Öyle keskince döndü ki, Julian adamın topuğunu koyduğu yerde bir delik görse şaşmazdı. Perkins doğrudan merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

Julian küfretmek istedi. “Mason, birliklere geri çekilmelerini söyler misin? Bayan Mason, Perkins’i yakalayıp aklını başına getirmek için yataktan kalkıyorum. Gidebilirsiniz de kalıp izleyebilirsiniz de, benim için fark etmez.”

Bayan Mason alçak sesle bir şeyler söyledi ve hizmetçi kızı kolundan tutup geri çekildi. Mason da dışarı çıkmadan önce Julian’a bir anlığına kötü kötü baktı ve çıkarken kapıyı ardından güm diye çarptı. Julian çarşafı atıp yataktan kalkarak kıyafetlerine uzandı.

Georgie yastıklardan birini yakalayıp ona attı. “Beni burada tek başıma bırakmaya sakın *cüret* etme!”

“Sevgilim, hemen geri döneceğim, yemin ederim. Ama amcanla konuşmadan önce Perkins’i durdurmam gerek. Hepsi bu.”

“Bayan Mason beni azarlayacak!” Julian kızın kızmaktan çok korktuğunu fark etti, gözleri kocaman olmuş ve gözyaşlarıyla dolmuştu.

“Ona söylerim yapmaz. Ama Georgie, Perkins’i durdurmazsam amcanın söyleyeceklerine kıyasla bu hiçbir şey.” Yalnızca pantolonunu geçirip gömleğini, çizmelerini, kravatını ve ceketini boş verdi. Sonra da yatak odasının kapısını hızla açtı.

Merdivenlerin tepesinde az kalsın Bayan Mason’ı düşürecekti. Kadın omuzlarını dikleştirip tam ağzını açıyordu ki, Julian teslim olmuş gibi iki elini havaya kaldırdı. “Beni istediğin kadar azarlayabilirsin,” dedi. “Her kelimesini hak ediyorum. Ama ona dokunma. Ayrıca şimdilik bana da dokunma, yoksa çok geç olacak. Sonra istediğin kadar bağırabilirsin. Şimdi yalvarırım, yolumdan çekil.”

Yaşlı kadının dudakları sert, ince bir çizgiye dönüşmüştü ama yine de kenara kaydı. Julian hızla merdivenlerden indi ve aşağıya varınca durdu, çünkü Mason dış kapıyı kapatıyordu.

“Gitti mi?” diye sordu.

“Evet gitti. Ve bu mevzuda gecikmeyi haklı çıkartacak hiçbir sebep göremediğimi söylemek zorundayım. Söyleyeceğiniz hiçbir şey Bayan Georgiana’nın amcasına olanların anlatılması ihtiyacını ortadan kaldırmaz.”

Julian iç çekti. “Sanırım haklısın.”

“Söylemek zorundayım ki Efendi Julian, çalıştığım süre boyunca bu evde çok şeyler gördüm ama hiç böylesini görmedim. Bayan Georgiana gibi masum bir genç kızı kendi odasında baştan çıkarmak... Böyle bir şeyi yapabildiğinizi düşünmek bile içimi acıtıyor.”

Açıkça görüliüyor ki Mason'ın o masum kızın neler yapabildiği konusunda hiçbir fikri yok, diye düşündü Julian, yoksa baştan çıkartanın Julian olduğundan bu kadar emin olmazdı.

Ama bir centilmenin bir leydiyle yaptıklarını açıklayamayacak olmasının ötesinde, şartlar ne olursa olsun olsun, bu konuda Mason haklıydı. Suç yalnız ve yalnız Julian'a aitti. Georgie ne kadar büyüleyici olursa olsun, ona asla kapılmaması gerekirdi. Georgie'nin şu anda yüzleşmek zorunda olduğu hakaretleri, dehşeti ve şoku ona asla yaşatmaması gerekirdi.

"Bu durumu halledeceğim," dedi Mason'a.

"Gömlek giyerek işe başlayabilirsiniz," dedi kâhya dimdik. "Bay Perkins'in lord hazretleri ve Sör Rufus'la her an gelebileceğini sanıyorum."

Lord hazretleri mi? Lanet olsun, Thorne da mı bu işe bulaşacaktı? Julian alçak sesle küfredip giyinmek için üst kata çıktı.

Georgie yataktan kalkmış, saçlarını parlak korlar gibi kıpkırmızı gösteren altın renkli brokardan bir ropdöşambr giymişti. Julian kızın da en az diğerleri kadar tehlikeli olduğunu düşündü, ama o an için Ateşli Leydisi boyun eğmiş görünüyordu.

Başka şartlar altında bu kıyafet Julian'ın kalbinin delicesine atmasına neden olurdu, çünkü Georgie ropdöşambri beline öyle gevşek sarmıştı ki üst kısmı hafifçe kayıp bembeyaz omuzlarından birini açıkta bırakmıştı. Ayrıca biraz da kısaydı, bu yüzden eteğinin altından minik çıplak ayaklarıyla ince ayak bilekleri görünüyordu. Neden daha önce kızın ayaklarının da bedeninin geri kalan kısmı gibi göz kamaştırıcı olduğunu fark etmemişti? *Keşif için bir gecem daha olsaydı belki oralara kadar inerdim,* dedi kendi kendine gömleğini giyinirken.

Bu sırada Georgie tuvalet masasına oturup saçlarını fir-

çalamaya başladı, ellerini nereye koymasını gerektiğini bilemiyormuş gibi bir hali vardı. “Mason’ları tanıyorsun,” dedi. Sesi soru sorar gibi çıkmamıştı.

“Evet. Çocukluğumdan beri tanıyorum. Küçükken oyun oynamak için Thorne’u pek çok evinde ziyaret ederdim. Mutfaktan yemek aşırır, aşçı kızınca da Mason’lardan birinin arkasına saklanırdım.” Anlattığı hikâyenin bir önemi yoktu, kızın yüzündeki donmuş ifadeyi rahatlatmak istiyordu. “Onları burada görmek benim için sürpriz oldu gerçi. Artık Thorne için çalışmadıkları için emekli olup köye çekildiklerini sanıyordum.”

“Hayır çalışıyorlar. Lord Hawthorne için çalışıyorlar yani.”

Julian kaşlarını çatı. Bu biraz şaşırtıcıydı. “Senin amcan için çalışmıyorlar mı?”

Kız başını iki yana salladı. “Hayır. Burası Lord Hawthorne’un evi.”

Yukarı Seymour Sokağı 5 Numara, Thorne’a mı aitti yani? Ama neden? Julian’ın gözleri kadife yatak perdelerine takıldı ve bir an tüm gücüyle haykırmak istedi. Elbette! Georgie’nin yatak odasının üst düzey bir geneleve benzermesi boşuna değildi.

“Sana *lordum* dedi,” dedi Georgie.

“Ne? Kim?” Julian kravatını silkeledi. Yatarken üstünde olmamasına rağmen nasıl bu kadar kırıışmıştı böyle?

“Perkins. Sana, kanallar hakkında konuşmak için peşine takılmadığını söyledi ve *lordum* diye hitap etti.”

“Ah o mu. Evet.”

“Lord musun?”

“Pek sayılmaz. Yalnızca nezaket unvanı o.”

Kız aynadan ona bakıyordu.

“Gerçek unvan büyükbabama ait. Benimkisi geleneksel olarak vârisin kullandığı daha düşük bir unvan.”

“Senin asker olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydim. Öyleyim. Ama kuzenim öldüğünde –gerçek vâris oydu işte– ben de... şey, şu anda Silsby Markisi’yim.”

Kız bakmadan uzandı ve avucuyla kristal mürekkep hokkasını kavradı.

“Georgie?” diye sordu Julian belli belirsiz.

Kız kolunu geriye attı. “Silsby sen misin?”

“Şey... evet.” Öyle görünüyordu ki yanlış cevap vermişti. Mürekkep hokkası kafasının üstünden geçip krem rengi ipek duvar kâğıdının üstünde patlarken eğildi. “Georgie...”

Bayan Mason kapıya vurdu. “Neler oluyor? Bu gürültü de ne?”

“Önemli bir şey değil,” diye seslendi Julian. “Bayan Georgiana mürekkep hokkasıyla biraz sorun yaşadı.”

“Yine mi?” Baş hizmetçi hışımla içeri daldı.

Georgie gözyaşlarına boğulup kendisini Bayan Mason’ın kollarına attı. “Çok üzgünüm,” diye inledi. “Her şey... *her şey için!*”

Bu beklenmedik bir darbe oldu işte, diye düşündü Julian. Gerçi hak etmediğini düşünmüyordu tabii.

Bayan Mason Georgie’nin omzunu okşayıp saçlarını düzeltti. “Tamam canım, tamam. Seni zavallı öksüz çocuk. Sana bunu yapmasına izin vermene şaşmaman gerek...” Kadın, Julian’a kötü kötü baktı. “Bu işi *düzelteceksiniz* Efendi Julian. Yani şey... lordum.”

Julian yutkundu ve kendini tekrar altı yaşındaymış gibi hissetti. Kravatını bağlamayı bitirdi, ceketini giydi, elini kirli sakallarının üstünde gezdirdi ve çizmelerini giydi. Dalgın bir tavırla, hizmetçi kızın aceleyle çıkmadan önce bıraktığı tepsideki artık sıcak olmayan çöreklerden birini

alıp ısırdı. Thorne ve kızın amcası ortaya çıkmadan önce edinebileceği tüm kuvvete ihtiyacı olacağını düşünüyordu.

Ki aşağıdaki curcunaya bakılırsa vakit gelmişti bile.

Derin bir nefes alıp yaptıklarının sonucuna katlanmak için aşağı inmeye başladı. Perkins içeri daha yeni girmişti, Thorne'la kıpkırmızı suratlı şişman bir adam da koridorun ortasında duruyordu.

Demek Georgie'nin amcası buydu. Gerçekten de kızı –Georgie ne demişti?– en yüksek fiyatı verene satacak birine benziyordu. Yeğenini pek hoş sayılmayacak ama oldukça zengin birine vermişti...

Bunun artık önemi yok, diye hatırlattı kendine. Çünkü Georgie en yüksek fiyatı veren kişiyle evlenmeyecekti –Julian'la evlenecekti.

Tabii bu para meselesi biraz sorun çıkartabilirdi, özellikle de ihtiyar olayların bu hale gelmesini sorun haline getirirse. Hele hele Julian'a ödenek vermeyi reddederse...

Georgie'nin yarım maaşlı bir ordu mensubunun karısı olmak konusunda ne düşüneceğini merak etti. Rütbesini henüz satmaması iyi olmuştu... Kim bilir belki de Perkins'in kanalına yatırım yapmak yerine, orada işçi olarak çalışmaya giderdi.

Perkins iki centilmenin etrafında fır dönüyor ve Mason da adamların şapkalarını almak için boşuna uğraşıyordu. Julian aşağı inerken Thorne baktı ve öfkeyle bağırdı: “Kendini savunmak için ne söyleyeceksin Julian?”

Bu kükreme Julian'ın sabrının sonunu getirdi, özellikle de Thorne'dan geldiği için. İkiyüzlü herif! Bu evi metresleri için hazırlayan ta kendisiydi!

Merdivenlerden aylak aylak indi. “Merhaba Thorne. Yıllardır ilk kez bu kadar iyi bir uyku çektim. Aslında tam

olarak doğruyu söylemek gerekirse, en iyi *yarım* uykumdu. Eğer hepiniz giderseniz...”

Böyle söylememesi gerekirdi elbette. Thorne’un yanındaki şişman centilmen ağzından tükürükler saçıyordu ve çok öfkelenmişti. Julian temkinle onu süzdü. Şişman adamları kestirmesi güçtü; bazısı yalnızca çene yaparken, diğer kısmı kuvvetli yumruklar atabiliyordu.

Julian aralarına ihtiyati bir aralık koyup eğildi. “Bayım, bu şartlar altında tanıştığımız için üzgünüm. Yeğeninize çok büyük saygı duyduğum konusunda sizi temin etmek isterim...”

Şişman centilmen çenesini kaldırıp bir adım ileri attı, yumrukları sıkılıydı. “Bunu göstermek için ne güzel bir yol bulmuşsun, seni alçak herif!”

Thorne iç çekip ikisinin arasına girdi. “Julian, bu bey Sör Rufus Baxter. Sör Rufus, sizi terbiyesiz kuzenim Silsby Markisi’yle tanıştırmama izin verin.”

Şişman centilmen konuşmaya çoktan başlamıştı. Ama yarısında durup sudan çıkmış balığa döndü. “Sen, Silsby misin?” diye haykırdı.

“Unvanımda tuhaf bir şey mi var?” diye sordu Julian. “Çünkü yeğeniniz de bir dakika önce tam olarak aynı şeyi sordu.”

“O senin kuzenin mi Hawthorne?” Şişman centilmenin sesi cırlak çıkıyordu. “Bunu daha ilk kez söylüyorsun. Ben de senin, vesayetimizdeki kızcağzım iyiliği için çalışıyorsun sanıyordum, ama şimdi onun yerine bakıyorum da...”

“Kız *senin* vesayetinde mi Thorne?” Julian’ın başı ağrı-maya başlamıştı. Tüm bu durum daha kötü hale gelebilir miydi acaba?

“Bir bakıma evet,” dedi Thorne. “Sör Rufus, şu anda

kabul etmekten utansam da evet, Silsby benim kuzenim.” Julian’a döndü. “*Bu* yüzden mi evimin anahtarını istedin? Seni *salak*! Kızı kasten gözden uzak bir yere tıkmıştım, ama sen...”

“Kendine saklıyordun öyle değil mi?” diye sordu Julian soğukkanlılıkla. “Metresin yapmayı mı düşünüyordun?”

“Bu dediğin yüzünden seni düelloya çağırmalıyım Julian.”

Sör Rufus tükürük saçtı. “Sen de mi Hawthorne?”

“Hayır,” dedi Thorne kesinkes. “Sence ben aklımı mı kaçırdım? O kasırgayı metresim yapmamak için boğazımı keserim. Seni katıksız *salak*!”

“Öyleyse,” dedi Julian, “eğer onu kendin için istemiyorsan, neden... Onu kasten gözden uzak bir yere tıkmakla ne demek istiyorsun?”

“İhtiyar evlenesin diye seni zorluyordu. Sana yalnızca yardım ediyordum ki... seçeneğin olsun.

Julian bu hatırlatma üzerine ürperdi. “İhtiyarla konuşmak zorundayım tabii,” dedi kasvetle. “Mümkün olan en kısa zamanda. Seni orada arkadaşım olarak yanımda bulunmaya ikna edemem sanırım? Söylediğim şey için özür dilerim Thorne...”

Thorne ona bakakaldı. “Onu buraya sakladım, Mason’lara da ona göz kulak olmalarını söyledim, sırf uzak dursun diye. *Senden* uzak dursun diye Julian.” Acıyla ekledi: “En azından yaptığım şeyin bu olduğunu düşünüyordum, kendine eş seçerken tercih hakkın olsun diye.”

“Tercih hakkım mı?” dedi Julian boş boş. “Ben tercihi mi çoktan yaptım.”

“Gerçekten yapmışsın,” dedi Thorne. “Kızın oyunlarına kapılıp gitmişsin. Ama düşünürsek ben de ona kandım. Kendisine yardım etmem için geldiğini söyledi... Ben de ona inanacak kadar aptal davrandım. İstedliğini yapıp onu

amcasından uzak tuttum, bir süreliğine ortadan kaybolmasını sağlarsam, amcası erkenden evlenmesi için bastıramaz diye düşündüm.”

Sör Rufus tekrar balık gibi ağzını açtı.

“Sen kasten... sen... Bayım, üzüntüyle bildiriyorum ki siz bir centilmen değilsiniz!”

Thorne onu görmezden geldi. “Ama öyle görünüyor ki yaptığım tek şey onu sana tuzak kurabileceği bir yerde saklamak olmuş Julian.”

“Georgie’ye hakaret etmeyi bırakmanda ısrar etmek zorundayım Thorne.”

“Georgie mi? O kasırgaya Georgie mi diyorsun? Julian, seni aptal, beni dinlemiyor musun? İhtiyarın senin için seçtiği şirret o!”

Julian dinliyordu, yalnızca Thorne’un söyleyip durduğu şeyi duymak istemiyordu. “İhtiyarın istediği arazinin sahibi Georgie mi?”

Thorne başıyla onayladı. “Babasından miras kalmış. Sahip olduğu tek varlık da o sayılır, bu yüzden o araziye bir unvana çevirmesi çok akıllıca. Benim asıl merak ettiğim şu: Senin kim olduğunu nasıl öğrendi ve sana nasıl ulaştı?”

“Öğrenmedi,” dedi Julian yavaşça. “Şu ana kadar haberi yoktu.”

Yoksa biliyor muydu? *Pek de hoş sayılabilecek biri değil*, demişti Julian’a amcasının kendisini evlendirmek istediği adamdan bahsederken. *Ama zengin biri ve arkadaşlarım da zengin birine âşık olmanın fakir birine âşık olmak kadar kolay olduğunu söylüyor.*

Hayır. Georgie’nin hiçbir şey bilmediğine, kendisini yalnızca basit bir asker sandığına hayatı üzerine bahse girerdi.

Thorne başını inanmazlıkla salladı. “Gerçi hepsi önem-

siz artık. Bu meselede ona boyun eğersen ihtiyar ömrün boyunca seni avucunda tutmaya çalışacak... ama her halükârda kızla evlenmek zorundasın Julian.”

Thorne bu konularda genelde haklı oluyor, diye düşündü Julian. Ama Georgie için ödemesi gereken bedel buysa... evet, ihtiyarın kazandığını düşünmesine katlanabilirdi. “Tam da bunu yapma niyetindeyim zaten.”

Şişman centilmen homurdanmayı kesti. “Evlenecek misin? Gerçekten mi?”

“Tabii ki evleneceğim. Ayrıca belirtmem gerekiyor ki, sizin bu apaçık şüpheniz yalnızca bana değil, müstakbel karıma da bir hakarettir.”

Şişman centilmen bir anlığına şaşkınca durdu. Sonra gülümsedi. “Evlendiğiniz sürece fark etmez. Ayrıca büyükbabanız dük hazretlerinin yaptığı tüm anlaşmalara da uyacaksınız.”

Sör Rufus’un sesinin kendinden memnun tınısı Julian’ı karşı çıkmaya zorladı. “İmzalamadan önce tüm anlaşmaları gözden geçireceğim,” dedi ihtiyatla, “ve onayladıklarına uyacağım. Önemli olan şu: Siz istediğinizi alın ya da almayın ben yine de Georgie’yle evleneceğim.” Alçak sesle ekledi: “Çünkü uyuyabilmem için tek çıkar yol bu görünüyor.”

Şişman centilmen gene homurdanıp tükürükler saçmaya başladı.

“Eminim sizin için önemli olan tek şey yeğeninizin itibarı olduğuna göre,” dedi Julian ona, “ve ben de onunla evleneceğime dair centilmen sözü verdiğime göre, bu konuşmanın bittiğini düşünüyorum.”

“Bravo Julian,” dedi Thorne. “Şu anda her zerrenle bir dük gibiydin, tepeden bakmalar falan.” Sonra ağrıyormuşçasına başını salladı. “Bence sorun bu ev. İnsanların tuhaf şeyler yapmasına yol açıyor. İnsanlar burada daha farklı,

daha akıldışı davranmaya başlıyorlar, hem de daha burayı tuttukları andan itibaren.” Haşin bakışlarını Julian’a dikti. “Ya da burada oturanları *tuttukları* andan itibaren.”

Julian göz ucuyla Perkins’in donakaldığını ve bir süre sonra yavaşça kapıya doğru süzülüp ortadan kaybolduğunu gördü. Boş boş bunun sebebini merak etti, ama o anda aklında daha önemli şeyler vardı.

“Eğer izin verirsiniz,” deyip katı bakışlarını Thorne ve şişman centilmene dikti, “leydiye evlenme teklif etmeden önce tıraş olup temiz kıyafetler giymem gerekiyor.”

Georgiana giyinmeyi çoktan bitirmişti, ama yatak odasının kapısında bir tıklama sesi duyulduğunda hizmetçi kız hâlâ saçlarını tarıyordu. Georgiana bundan memnun mu olsa yoksa endişelense mi bilemedi. Aşağıdaki konuşma gelişme kaydetmiş gibiydi, en azından birbirlerine bağır-mayı bırakmışlardı, ama gerçekten bu neyi ifade ediyordu? Julian yukarı gelse ona neler olduğunu ve nasıl bir bela beklemesi gerektiğini söyleyebilirdi elbette. Yoksa doğrudan Rufus Amca’yla mı yüzleşmesi gerekecekti?

Ama kapıdaki Julian’sa eğer, doğrudan içeri girmek yerine neden kapıyı çalmıştı ki?

Ve Georgie ona ne söyleyecekti?

Julian’ın Georgie’yle evlenmesini isteyeceklerdi tabii. Ama zaten onlar, yani düğ ve Rufus Amca, başından beri hep Julian’ın onunla evlenmesini istiyorlardı. Bu yüzden değişen pek bir şey olmamıştı aslında.

Ama belki de Julian’ın isteği değişmişti.

Julian kendisine büyük ihtimalle evlenme teklif edecekti. Düğ, Rufus Amca ve Lord Hawthorne bir şey söylemese bile, bunu yapmasa onuru çok büyük darbe alırdı.

Evet, Julian gelip evlenme teklif edecekti. Ama bunu isteyerek mi yapacaktı?

Julian büyükbabası tarafından bu evliliğe zorlandığını, yoksa evlenmeyi asla düşünmediğini Georgie'ye bizzat kendisi söylemişti. Ama şimdi gerçekte ne isterse istesin, gelip evlenme teklif etmek zorundaydı.

Acaba Georgie nasıl bir cevap verecekti?

Kendisiyle evlenmek istemeyen bir adamın teklifini kabul mu edecekti? Yoksa onu geri çevirip ikisinin de adının çıkmasına mı yol açacaktı?

Mary kapıyı açmaya gitti ve Bayan Mason tepsinin üzerinde taze bir kupa sıcak çikolatayla içeri girdi.

Georgiana bir anlığına orada duranın Julian olmadığına inanamadı. Kalbi burkuldu. Ne olduğunu anlatmak için onun gelmesi gerekmez miydi?

Ama tabii, onun üstüne mürekkep hokkasını fırlattığını nasıl unutmuştu? Ya Julian bu olaydan sonra artık kendisini görmek istemezse? Ah, Julian *neden* Silsby olmak zorundaydı ki?

Bakışları krem rengi ipek duvar kâğıdındaki mat siyah lekeye takıldı. Mary lekeyi elinden geldiğince temizlemiş, Georgiana'nın yardım teklifini geri çevirmişti. "Ellerinizi mürekkeplenir," diye titizlenmişti. Georgiana'ya da hizmetçi kız kristal parçaları toplayıp duvarı silerken onu izlemek düşünmüştü.

Kendini azar yemiş bir çocuk gibi hissediyordu. *Çünkü çocuk gibi davrandın*, diye düşündü. Başka kimseyi düşünmeden ne istiyorsa onu yapmıştı... Bu yüzden Julian bu karmaşanın içindeydi, aşağıda hesap veriyordu... Aşağıda ne *olup bitiyordu* gerçekten?

Bayan Mason onu yaptığıının sonucuna katlanması için aşağı götürmeye mi gelmişti? "Amcam?" Sesi biraz titremişti.

“Sör Rufus ve Lord Hawthorne gittiler.”

Nereye? diye sormak istedi Georgiana.

“Beklerken sıcak bir şeyler içmek hoşuna gider diye düşündüm tatlım. Lord Silsby iyi dileklerini sunuyor ve bir saat içinde görüşebilir miyiz diye soruyor.”

Bir saat mı? Bu kadar uzun süren ne olabilirdi ki? Julian’ın onurlu olan şeyi yapması için zorlanması mı gerekiyordu? Georgie’nin karşısına çıkmadan önce cesaretini mi toplaması lazımdı? Umutsuzca bir çıkış yolu mu arıyordu? Yoksa bir köşede kan kaybından kendinden geçmiş öylece yatıyor muydu?

Sonuncusu elbette mümkün değildi, tabii bu mesajı bizzat kendisi göndermediyse pekâlâ mümkün olabilirdi.

Ama ne oluyorsa olsun, Georgie’nin ona söyleyeceklerini düşünmesi için bir saati vardı.

Julian geldiğinde Georgiana kütüphanedeydi; Mason markiyi içeri aldı ve Georgiana da parmakları titremesin diye sımsıkı kavradığı kitabı elinden bırakmadan dikilmeyi sürdürürken onu baştan aşağı süzdü.

Lord Silsby alıştığı Binbaşı Julian’dan çok farklıydı. Ceketini yeniymiş, bronzlaşmış tenine ve gözlerinin rengine yakışan koyu mavi renkteydi. Georgie hiçbir zaman Julian’ın gözlerinin tam olarak ne renk olduğundan emin olamamıştı –mum ışığında karar vermesi çok güçtü, bazen mavi bazen gri gözüküyorlardı. Fakat şimdi gerçekten de mavi olduklarını görebiliyordu, denizler kadar açık, berrak bir mavi. Çizmeleri de yeniymiş ve cam gibi parlayıncaya dek cilalanmışlardı; kravatı mükemmel bir biçimde bağlanmıştı ve kendisi de yeni tıraş olmuştu. Saçları da artık gözlerinin üstüne düşmüyordu. Her zerresiyle bir lord gibi

duruyordu; âşık olduğu o pejmürde askerden geriye eser kalmamıştı.

Georgiana artık bunu daha fazla inkâr edemezdi ve bunu denemeye bile kalkmayacak kadar dürüsttü. Julian'ı seviyordu. Belki de kuzeninin bahçesinde ilk gördüğü anda ona âşık olmuştu, çünkü öyle soğuk ve geleneksel davranışlar sergilerken bile düşünceli, büyüleyici ve esp-ritüeldi...

Rahatlayıp gerçek kişiliğini Georgiana'ya gösterdiğinde, Georgiana onu daha da çok sevmişti. Sonra onunla sevişip bir erkekle kadının beraberce neler yapabildiğini gösterdiğindeyse...

“Bayan Georgiana,” diyen marki kusursuz bir tavırla onun eline doğru eğildi.

Georgiana'nın dünyası dengesini kaybeder gibi oldu. Kendini onun kollarına atmak istiyordu... Onun kollarında her şeyin çok daha basit olduğu geçen geceye taşınmak istiyordu.

“Meseleyi amcanızla görüştüm ve o da size evlenme teklif etmem konusunda bana izin verdi.”

Sanki Rufus Amca neredeyse ruhunu vereceği bu evliliğin gerçekleşmesini reddederdi de!

Georgiana bekledi. “Hepsi bu mu?” diye sordu en sonunda.

“Henüz büyükbabamla görüşmedim, ama o bu evliliği zaten en başından onayladığına göre, o taraftan da bir tereddüt yaşanacağını sanmıyorum. Bir marki hanımı olacaksınız...” Boğazını temizledi. “Ve bir gün düşesim olacaksınız.”

Silsby bundan o kadar da mutlu gözüküyordu.

Düşes olmak istemiyorum, diye düşündü Georgiana kasvetle. *Yalnızca âşığın olmayı tercih ederdim.*

Ve bu, diye düşündü, büyük ihtimalle Julian'ın da isteyeceği şey olurdu. Bu yüzden tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu.

“Lord Silsby, teklifiniz beni onurlandırdı,” dedi, sesi aynen Julian'ınki gibi resmi çıkıyordu. “Ama teklifinizi reddediyorum.”

Georgie nefis görünüyor, diye düşündü Julian, asık suratlı Mason tarafından kütüphaneye getirildiğinde. Ama Georgie hep öyle görünürdü zaten. Bugün süslü mavi ve fırfırlı bir elbise giymişti ve bu elbisesi daha önce giydiklerine göre çok daha resmi duruyordu. Bu elbiseyi üzerinden kolayca çıkarması mümkün görünmüyordu, çünkü arka kısmından kapanan bir elbiseye benziyordu. Ama önemli değildi, kendisi ona bu konuda yardım etmeye dünden razıydı...

Teklifini yaparken dili dolaşır gibi oldu. Tüm bu formaliteler bitip de geleneksel sözler söylendikten sonra Julian onu kendine çekip öpmeye hazırdan da öteydi –gerçek bir öpücük olacaktı bu, toplum kurallarının yeni nişanlanmış çiftlere uygun gördüğü türden bir yanak gagalama hareketi değil– bu yüzden genç kızın cevabını anlaması biraz zamanını aldı. Ama o an bile Georgie'ye uzunca bir müddet bakmaya devam etti; gamzelerinin ortaya çıkmasını, o sıcacık kahkahasının çınlayıp şakayı ortaya çıkarmasını bekledi.

Ama bunun yerine Georgie'nin yüzü daha da ciddileşti ve o tatlı ağzı sabit durmaya devam etti.

“Ne diyorsun?” dedi Julian, sarsılmıştı. “Georgie, beni reddedemezsin.”

“Ettim bile.” Kız doğrudan ona baktı. “Lütfen gidin.”

“Yapamazsın. Gerçekten, gerçekten yapamazsın. Adın çıkar.”

“Ama benim amaçladığım şey de tam olarak buydu,” dedi genç kız, bunu Julian’a hatırlatmak zorunda kalmasından şaşırılmış bir ses tonuyla. “Böyle bir şey yaptım ki hiçbir centilmen benimle evlenmek istemesin.”

“Bu başarısızlığa mahkûm bir fikir, biraz daha tecrüben olsaydı bunu bilirdin.”

“Adım çıksın çıkmasın,” diye karşılık verdi kız. “İki türlü de sizinle evlenmek istemiyorum Lord Silsby. Öyleyse mesele ne?”

Julian bir şeyleri fırlatmak istedi. “Georgie...”

Kız dinlemeyi bırakmış gibiydi. “Ben seyahat etmek istiyorum.”

“Balayınızda seni İtalya’ya götürürüm. İstersen tüm dünyayı dolaşırız.”

“Ben özgür olmak istiyorum, ki bunu başardım. Amcam bu olaydan sonra kesinlikle beni evlendirmeye kalkmaz. Ayrıca sizin metresiniz olduğumu öğrendikleri anda, ben de *caniadan* istediğim centilmeni seçerim.”

“Georgie, eğer seni başkalarına tavsiye ederek kariyerine adım atmanı sağlayacağımı falan sanıyorsan...”

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz lordum. Eminim kısa sürede dedikodular dolaşmaya başlayacaktır zaten.”

Georgie eğer Julian’ın kafasına vaaz kitabını indirseydi, onu bu kadar sersemletemezdi. “O dedikodular benden çıkmayacak,” dedi Julian soğuk soğuk.

“Elbette. Ama uşaklar orada burada konuşurlar. Sonuçta yeterince insan bu sabah burada neler olduğunu öğrenecek ve haber yayılacak. Eğer bildiğim bir şey varsa, o da amcam ve büyükbabanız şimdi kesin bu konuyu konuşuyorlardır.”

“Ve eğer bu konuşmaları bir düğünle sonuçlanmazsa...”

İtibarı düşecek tek kişi sen değilsin, biliyorsun. İnsanlar seninle evlenmeyi reddettiğimi düşünecek.”

“Ah, şimdi sorunun esas kısmına geldik. Endişelendiğiniz şey *kendi* itibarınız.”

“Değil. Lanet olsun, Georgie...”

Kız çenesini kaldırdı. “Onlara olanları anlatacağım elbette. Sizi suçlayacağımdan korkmanıza gerek yok Lord Silsby.”

“Georgie şu *Lord Silsby* saçmalığını bırak. Bunu yapamazsın.”

“Neden yapamayacakmışım anlatın bana.” Kız son derece akli başında duruyordu, ama bu Julian’ın onu tutup sarsma dürtüsünü yok etmemiştir. Nazikçe tabii ve bu saçma fikirleri dökülüp kaybolana kadar yalnızca.

“Şey, ilk olarak büyükbabam hâlâ o araziyi istiyor. Eğer beni reddedersen kendisi sana evlenme teklif eder ve iltiyar *hayır* cevabını benden daha hoş karşılamaz.”

Kızın bu imanının aptallığına güleceğini umuyordu. Ama bunun yerine Georgie bu fikri kafasında enine boyuna tartıp en sonunda başını iki yana salladı.

“Sen kızgınsın,” dedi Julian.

Kızın gözlerinde bir şey parladı ama sakince dedi ki: “Cevabımı iyice düşündüm ve son söyleyeceğim de bu. İyi günler Lord...”

Julian bir adım ileri atılınca genç kız cümlesinin ortasında duruverdi. En azından bu kadarcık bir etkisi oluyordu, gerçi Julian kendisini canavar gibi hissetmişti çünkü Georgie’nin yüzünde bir korku ifadesi de yakalamıştı.

“Georgie.” Sesi boğuktu. “Benimle evlenmek istemediğini biliyorum. Kimseyle evlenmek istemediğini biliyorum, en azından şimdilik. Ama evlenmek zorundasın.”

“Geçen gece,” dedi kız alelade sayılabilecek bir sesle,

“bana az daha evlenmem gerektiğini söylüyordunuz ve kimle olacağı sizin için fark etmezmiş benziyordu.”

Julian kaşlarını çatı. “Şey, evet, öyle görünmüş olabilir.”

“Bugün de gelip evlenme teklif ettiniz. Neden? Rufus Amca sizi düelloya davet edecek diye mi?”

“Bunu denemesini görmek isterdim.”

“Lord Hawthorne’un size bağırdığını duydum.”

“Bunu atlatacaktır.”

“Sanki bunu gerçekten istiyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz. Böyle bir fedakârlık yapmanız ne kadar da asilce.”

Bu konuşma hiç de Julian’ın planladığı gibi gitmiyordu. “Fedakârlık falan yapmıyorum.”

“Ah? Bugün benimle gerçekten evlenmeyi *istediğinize* inanmamı mı bekliyorsunuz? Tüm bu kargaşadan sonra?”

“Kimse beni bir şeye zorlamıyor Georgie.”

“Ama size kalsa bana asla evlenme teklifi etmezsiniz.”
Kız arkasını döndü.

Sesi biraz titremiş miydi öyle? Julian’ın içinde bir umut yeşermeye başladı. Sonuçta Georgie onu kovmamıştı. Ama neyin peşindeydi? Neden böyle inatçıydı? Bu bir yerlerden aşına geliyordu...

Ders Dört, diye düşündü. *Onun seni baştan çıkarmasını sağla. Ona ilgili olduğunu göster –ama sana sahip olması için uğraşmasını sağla.* Şimdi bu küçük şeytan bunları Julian’ın aleyhine kullanıyordu.

Julian kahkaha atmak, Georgie’yi yakalayıp döne döne cılgın bir dans tutturmak istiyordu.

Ama bunu yapmadı. O tecrübeli bir askerdi, taktik değiştirmenin zamanı gelmişti.

“Bana kalsa,” dedi usulca, “bu sabah büyükbabama gidip bana ayarladığı evlilikten azat edilmeyi istediğimi söyledim.”

Kız kaskatı kesildi. “Kesinlikle. İşte ben de bu yüzden...”

“Ki sevdiğim kadına evlenme teklifi edebileyim.”

Georgie donakaldı.

“Yani sana Georgie.” Kızı düşünceli düşünceli süzdü. “Ama sen teklifimi reddettin ve ben de bunu yapmaya hakkın olduğunu kabul ediyorum. Metres olmak istediğini söylüyorsun. Pekâlâ... ama *benim* metresim olacaksın. Yoksa görürsün.”

Georgie yüzüne bakmak için döndü. “Yoksa neyi görürüm?” Sesi sinirli çıkmıştı. Kızın bu öfkesine gülmemek için Julian’ın hayli çaba harcaması gerekti.

“Yoksa *camia*daki her centilmene korkunç bir hastalığın olduğunu ve sana çok yaklaşırlarsa onlara bulaştırabileceğini söylerim.”

Kızın ağzı açık kaldı. “Yapamazsın!”

“Yaparım. Senin tek âşığın olmaya kararlıyım. Bu yüzden sevgilim, hayatının geri kalanında benimle, yalnızca benimle baş başa kalacağına göre neden sonuna kadar gidip benimle evlenmiyorsun? O kadar da korkunç bir kader değil. Seni maskeli balolara götürürüm. Elmaslar, ath arabalar ve evler veririm...”

“Kürk de verir misin?”

“Kürk hakkında hiçbir şey dememiştin, ama evet, sana kürk de veririm. Ve çocuklar. Çünkü ne düşünürsen düşün, sen metres olmak için yaratılmamışsın sevgili Ateşli Leydim... Yalnızca sana değer verecek, sana tapacak, seni sevecek ve seni paylaşmak gibi bir niyeti olmayacak tek bir kişi için yaratılmışsın.”

“Benimle evlenmeyi gerçekten istemiyorsun.”

“Hayır istiyorum.”

Georgie’nin yaşadığı mücadeleyi yüzünden okuyabiliyordu. Kız şüphe ve inanç arasında... Julian’ı istemesi ve Julian’ın onu gerçekten istemediği korkusu arasında ikiye bölünmüştü. Ama Julian bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordu ve Georgie ona inanıncaya dek bekleyecek kadar sabırlıydı.

“Araziyi alabilirsin,” dedi kız belli belirsiz.

“Sen araziyi büyükbabama ver. Orayı isteyen o. Hem ne ki zaten, topu topu birkaç dönüm? Ne önemi var ki? Bir gün bir şatomuz olacak... hem de bir kale kadar büyük.”

“Ben şato falan istemiyorum.”

“Emin misin? Her tarafa çardak kurup istediğin kadar üzüm yetiştirebiliriz.”

Kızın gözlerinde kıvılcımlar parladı. “Bana yalan söyledin... *Lord Silsby*.”

“Hayır söylemedim... Peki,” diye kabul etti Julian yaşıca. “Bir bakıma söyledim sanırım, çünkü görüldüğüm-den daha fazlası olmadığımı inanmana izin verdim. Ama senden sakladığım gibi kendim de bunu inkâr ediyordum. Ben bütün bunlar için doğmadım Georgie. Asker olmak-tan başka bir şey beklenmiyordu benden.”

Kız ona şüpheyle bakıyordu.

“Hem,” diye devam etti Julian, “sen de bana yalan söyledin. Thorne’un sana asla dokunmayacağını gayet iyi biliyordun, ama seninle sevişmezsem ona gitmekle tehdit ettin beni.”

Kızın yanakları çok hafif kızardı.

“Ayrıca bu evde Mason dışında tek bir erkek hizmetkâr görmedim Bayan *Eğer-benimle-sevişmezsen-gider-bir-uşağı-baştan-çıkartırım!*”

Georgie başını hafifçe eğdi ve Julian da bu fırsattan ya-

rarlanarak kollarını ona doladı. Kız itirazını biraz daha sürdürdü ama sonra Julian'ın kollarında eridi ve Julian içinde büyük bir mutluluk hissetti.

Eliyle kızın çenesini tuttu ve yaşlarla dolmuş o gözlerin derinliklerine baktı. Mutluluk gözyaşlarıydı bunlar, çünkü Georgie ona nazik, hatta Julian'ın daha önce hiç görmediği, utangaç denebilecek bir şekilde gülümsüyor ve bu tebessüm Julian'ın yüreğinin sıkışmasına neden oluyordu.

“İstediğim sensin,” diye fısıldadı Julian. “Sen, yalnızca sen. Seni seviyorum Georgiana.”

Kız o zaman ciddi ciddi ağlamaya başladı. “Ah Julian... Yalnızca bana değer vermeni istemiştin.”

“İler zaman. Her geçen gün çok daha fazla hem de.” Kızı uzun uzun ve yavaşça öptü, öyle bir tatlılığın lezzetini aldı ki içi acıdı.

Bir süre sonra kütüphanedeki kanepeye oturdu ve Georgie'yi kucağına çekti. “Eğer sana uymasaydım ne yapardın Ateşli Leydim?” Julian kızın kulağının hemen altındaki hassas üçgen bölgeyi ısırdı.

“Uyana kadar seni baştan çıkarmaya devam ederdim,” diye itiraf etti Georgie. “Senin sevişmem gereken adam olduğumu nasıl anladım bilmiyorum. Kendi kendine oldu. Ama sana âşık olma amacında değildim Julian. Hiç istemiyordum... başlangıçta.

“Biliyorum hayatımı. Ama önemli değil, çünkü nasıl olsa âşık oldun.”

Kız iyice yakınına sokuldu. “Büyükbabanı hemen gidip görmen gerekmiyor değil mi?”

Julian onu kendisinden birkaç santim uzak tuttu ve keskin bir ifadeyle dedi ki: “Eğer beni ayartmaya çalışıyorsan Georgie, şimdi dursan iyi olur. Evlenene kadar seninle yatağa girmeyeceğim.”

Kızın gamzelerinin ortaya çıkmasını bekliyordu ve bun-

da yanılmamıştı. Ama her ne kadar kendini Georgie'nin gülümsemesinin etkisine hazırlamış olsa da, o tebessümün her zamankinden çok daha parlak ve çok daha sersemletici olacağını hesaba katmamıştı. Peri gülümsemesi yüzünü aydınlatmış ve onu sarhoş etmişti.

“Bahse var mısın?” dedi Georgie usulca.

Ve Julian, o tecrübeli asker, ne zaman teslim olması gerektiğini iyi biliyordu.

Yedi

KONT BİR TEKLİF ALIYOR

Lord Hawthorne, Perkins'in kütüphanedeki büyük masanın üstüne yaydığı mektupların sonuncusuna ismini yazdı, imzasını karaladı ve sandalyesini geriye itip odanın karşı tarafına geçti. Eli topuza varmış, kapı yarı yarıya açılmış ve kâhya elinde paltosuyla bekliyordu ki Perkins konuştu:

"Bu mektupların hemen gönderilmesini sağlayacağım lordum. Ama dikkatinizi gerektiren bir mevzu daha var."

Thorne iç çekip vekilharcına döndü. "Eğer hâlâ şu lanet kanalda kaldıysan Perkins..."

"Hayır lordum."

"Çünkü eğer öyleyse bizi ikna ettiğini söylemem lazım. Colford, Silsby ve ben, hepimiz bunun iyi bir yatırım aracı olduğunu söylerken haklı olduğuna karar verdik. Dört hisse satın al, herkese bir tane."

"Dört hisse mi lordum?"

Thorne sırtıttı. "Sayı saymayı unuttuğumu mu düşünüyorsun? Dördüncü senin için. Eğer önümüzdeki on yıl boyunca kanallar hakkında nutuk atmanı dinleyeceksek, senin de bizim kadar işin içinde olman gerektiğini düşündük."

Perkins'in yüzü hayret içerisindeydi. "Lordum!"

"Bunu hepimizden bir minnettarlık simgesi olarak kabul et -Yukarı Seymour Sokağı'ndaki o inanılmaz evi bulduğun için.

Perkins gergin bir biçimde boğazını temizledi ve korigiden Thorne'u ses tonunu alçaltarak takip etti. I lâlâ Thorne'un paltosunu tutmakta olan kâhya da onlara özel alan bırakacak şekilde geri çekildi. "O ev hakkında lordum..."

Thorne homurdandı. "Yeni duvar kâğıdı mı lazım yine? Kasırganın mürekkep hokkasını fırlattığı kısmı değiştirdik sanıyordum.

"Evet lordum, değiştirdik. Bu defa konu duvar kâğıdı, hizmetkârlar veya çatı değil. Bir centilmen orayı satın almakla ilgilendiğini belirtti.

Thorne'un kaşları kalktı. "Bu centilmenin bir adı var mı?"

"Şimdilik hayır bayım. Yani, bana bu ilgiyi belirten vekilharç centilmenin ismini açıklamadı.

"Nabız yokluyor," dedi Thorne. "Açıkça ortaya çıkmadan önce satmak istiyor muyum istemiyor muyum ona bakıyor."

"Ben de öyle düşündüm lordum.

"Bu satışın mantıklı bir hareket olacağını düşünüyor-sun sanıyorum?"

Perkins öksürdü. "Bu benim verebileceğim bir karar değil lordum. Ama öyle gözüküyor ki artık... artık..."

"Artık oraya ihtiyacım yok mu? Ah, ben olsam *bu kadar* ileri gitmezdim Perkins. İnsan ufak, gizli ve çok mahrem bir saklanma yerine ne zaman ihtiyaç duyacağını kestiremiyor."

"Ama lordum..."

"Üstelik bu senin fikrindi," diye hatırlattı Thorne ona.

Perkins baston yutmuş gibi dikildi.

Bu sırada Leydi Hawthorne, bebeği Lord Chilton'ı kucağında sallayarak oturma odasından çıktı. "Kulübe gitmeden babaya hoşça kal de bakalım," dedi bebeğe. Küçük Chilton da salyalarını akıtıp ellerini salladı. "Perkins, Yukarı Seymour Sokağı 5 Numara'dan bahsettiğini mi duydu?"

Perkins çılgınlar gibi etrafına baktı, sanki hemen koridorda gizli bir geçit açılır da daha çabuk kaçırım diye umuyor gibiydi. Sessizce bekleyen Thorne'a bir anlığına baktı. Sonra iç çekti ve kaderine razı geldi. "Yalnızca kanalizasyon şebekesiyle ilgili bir durum leydim."

"Anlıyorum. Lord hazretleri için her şeyle ilgileniyorsun. Senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı gerçekten de. Sonuçta onun bütün... çıkarlarını gözetiyorsun." Vekilharca bir gülümseme bağısladı ve ana merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

"Eve gelince," dedi Thorne. Perkins'e bakmıyor, Kontes'in eteğinin merdivenlerden çıkarken salınmasını izliyordu. "Oraya ihtiyacım olup olmadığına karar vermek aslında Leydi Hawthorne'un kararı. Bunu onunla tartışmaktan çekinme Perkins. Ne söylediğini de bana bildir."

"Emredersiniz lordum." Perkins'in sesi güçsüz çıkmıştı.

Bir saat sonra Lord Hawthorne kulüpte idi. Gazetelere göz atıp eski bir tanıdıkla havadan sudan konuşuyordu ki, beyaz eldivenli bir garson ona gümüş bir tepsi üzerinde bir mektup getirdi. "Bu sizin için geldi lordum."

Kâğıt kaliteliydi, adres kesinlikle bir kadın tarafından yazılmıştı ve balmumuna bastırılmış mühür Thorne'a aşına gelmiyordu.

Merakı baskın geldi, mührü kırdı ve içeride yazanlara baktı. Sonra kâğıdı tekrar katlayıp dikkatle ceketinin iç cebine yerleştirdi. “Özür dilerim Hastings,” dedi karşısında duran adama. “Ne diyordun?”

Lord Hastings şaşır mıışa benzemiyordu. “Mesaj bir leydiden herhalde,” diye karşılık verdi. “Onu bekletmek istemezsin. Ne zaman karının dizinin dibinde yaşamaktan vazgeçip kendine yeni bir metres bulacaksın merak ediyordum.”

“Gerçekten de,” diye mırıldanan Thorne sandalyesine yaslandı. “Ama aceleye lüzum yok. O atı anlatmaya devam et lütfen.

“Akıllı adamsın,” dedi Hastings kendi kendisiyle çeliştğini fark etmeyerek. “Hiçbir zaman metresinin mendilini yere düşürdüğü anda ona koşacak kadar hevesli olduğunu düşünmesine izin verme. Şimdi şu doru ata gelince... hayatımda hiç böyle güzel bir koşum atı görmemiştim...

Zamanı gelince Thorne söz konusu leydinin kapısına gitti ve kâhya tarafından hiç söz söylenmeden içeri alındı.

Kadın kendisini oturma odasında bekliyordu, kontun favorisi olan koyu yeşil kadifeden bir elbise giymişti. Saçı gevşek bir fiyonkla bağlanmıştı. Kontun parmakları bu fiyongu çekip açmak, uzun yumuşacık bukleleri okşamak için kaşıyordu. Sonra da çok daha derinlere o kendine has yoluyla inmeden önce kadının ensesini dudaklarıyla dağlamak istiyordu.

Ama bütün bunların yerine odanın ortasında durdu ve sertçe dedi ki: “Hiç haber vermeden bunca ayı geçirdikten sonra, birdenbire beni çağırmaya nasıl cüret ediyorsun,

hem de yer ve zaman dışında hiçbir şey belirtmeyen bir mesajla?”

“Vaat de vardı.”

“Kendinden çok eminsin, değil mi?”

Kadının kaşları kavislendi. “Buradasın ama,” diye karşılık verdi. “Eğer gelmek istemeseydin, kimse seni zorlamazdı.”

“Hangi metres âşığıyla buluşmaya teşebbüs bile etmeden bunca ayın geçmesine izin verir?” Kont ceketini çıkarıp bir sandalyenin üstüne bıraktı.

“Kocasına vâris verme yükümlülüğü olan bir metres,” diye mırıldandı kadın.

“Bencil piç,” dedi Thorne sakince. Konuşurken bir yandan da kadının saçından iğneleri çıkartıyordu. Kokusunu içine çekmek için yüzünü yumuşacık ipeksi tellere gömdü. Sonra kadını kanepeden kaldırdı ve bitişikteki yatak odasına taşıdı. “Sanırım o da bir gün bir metresi olsun ister.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

“Eh, bunu zamanı gelince düşünürüz.” Kadının elbisesini çözüp göğüslerine sokulduğundan sesi boğuk çıkmıştı. “Belki de ona kendisinininki yerine benim çocuğumu sunarız. Fark etmeyecek kadar alımkar nasılsa.”

“Farkı asla anlamaz,” diye fısıldadı kadın. Onun elleri de meşguldü; Thorne’un gömleği açılmıştı.

“Zamandan bahsetmişken,” diye ekledi Thorne çizimlerini çıkarmak için oturduğunda, “bana bu randevuyu düşünmek için saatler vermen acımasızcaydı.”

Kadın omuz silkti. “Uşağımın seni ne zaman bulup mektubu iletebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.”

“Haspa. Sabahın bu saatinde beni tam olarak nerede bulabileceğini biliyordun, bana beraber neler yapabileceğimizi düşünmem için kasıtlı olarak c vakti tanıdın.”

Kadın hafifçe gülümsedi.

“Ama bunu ödeyeceksin, çünkü öyle sertleştim ki beni tatmin etmek için tüm gece gerekebilir.”

“Öyleyse vârisi sütannesiyse bırakmam iyi olmuş, geciktiğim için ağlamaz.”

“Evi öyle yaygaraya verip uşakların seni aramaya çıkmasına sebep olsa yazık olurdu gerçekten de.” Thorne pantolonunu çıkardı.

Kadın ona uzun uzun baktı. “Abartmadığınızı görüyorum lordum. Gerçekten de memnun oldum çünkü ne kadar sürerse sürsün sizi tatmin etmek niyetindeyim.” Yakınlarda bir tepsinin üstünde duran sürahiye uzandı ve Thorne’a bir kadeh uzattı. “Canlanmanız için bir şeylere ihtiyacınız vardır kesin.

Thorne kadehi aldı ve üstünden kadına baktı. “Bu brendi Anne,” dedi, şakacı tonu birdenbire sesinden silinmişti. “Sen brendinin tadından hoşlanmazsın.”

“Senin üzerine sinen, dedi Anne, “her tattan hoşlanıyorum. Yatağa gel Thorne.”

Thorne içkisini içip kenara koydu. “Ben de senin tadını seviyorum Valşi Leydim,” dedi ve karısına katıldı. Yatağın yanındaki çekmeceye uzanıp Anne’e kadife bir kutu uzattı.

Anne kutunun tokasıyla oynadı. “Evi satmamaya karar vermene memnun oldum.”

“Satamazdım ki. Burası sana ait. Ama *sen*, sevgilim, bana aitsin.”

Anne ona gülümsedi ve kutuyu açtı. Tam olarak eşleşen yakutlarla süslü bir gerdanlık ve bileklik, beyaz kadifenin üstünden göz kırptı. “Çok güzeller.”

“Kuyumcu bunca zamandır senin için bunları bulmaya uğraşıyordu,” dedi Thorne. “Dükkânında karşılaştığımız gün ona seni yakutlarla süslemek istediğimi söyledim.”

“Çok cömert bir hediye,” dedi Anne düşünceli düşün-
celi, “ve karın olarak bu sevgi gösterisine minnettarım.
Ama metresin olarak... korkarım ki daha ağgözlüyüm. Ya-
kutlar bana yetmez lordum. Bana daha ötesini gösterin.”

Oturma odasında Thorne'un dikkatsizce sandalyeye at-
tığı ceket yavaşça kaydı ve içinden bir mektup yere düştü.
Kâğıt haliya çarpınca titreyip açıldı:

*Bu öğleden sonra saat dörtte. Yukarı Seymour Sokağı
5 Numara'da: Tüm hayallerinin gerçekleşeceği yerde.*

